

7.184

Da Petzsch
Graf Welose
z. z. gtr. 1771.

1087

K

Niefotre

do bersteho pschestajene

N y c z i e

Potrež

we tym lieczi 1756.

Jenej Lutherstej Gmejni

dierzane bychu.

22.XII P-1626

2/80 860

We Berlini czischejane
pola Jana Jurja Bofa, 1766.

1712

1712

1712

1712

1712

1712

1712

1712

1712

1712

1712

1712

Predhrncz.

Lubn Lasowarjo!

Se dopelnienie jeneje dobreje
nadzije moze nas czim
wjazy sweselicz, czim krasnisha
ta wiesz je, kiz nadzata budze.
Ta wossewna nadzija a woczaz-
kowanie, so by sej nasch dobro-
(2 czity

cžitny sbožnik, Jesus Krystus, jez-
 dyn lud stych Serbow psches
 Swoje Evangelion, a teho swjaz-
 teho Ducha, teho troschtarja,
 powołacz, sromadzić a se swo-
 žimi darami roswietlicž moł, so
 bychy schizy sjeney myslu a wu-
 trobu psches žyly kraj we wieri a
 luboszi na Nim wiřacz a na Jeho
 krasnym cžlowestki a žytej swjatej
 kraunej sa službi so tak stajni paš-
 moli, so bychy Žemu k Jeho he-
 genstki pschezo dale a bole prawı
 scžineni a wustweczeni byli; tak-
 ma nadžija stozuje so na te slu-
 benie nascheho wieczneho Bosche-
 homieschnika, pola Jana 12, 32.
 dnž ja powoschenny budu wot se-
 mie,

mie, poczanu ja schittlich ksebi.
 We starym Testamentczi riefasche
 wono: pokazcze moje dzieczi, ton
 skutk mojej u rukow kenni, a
 Jesus wotafche pola Jana 7, 37.
 jeli so komuz so picz ze, ton poj
 kenni a pola Matth. II, 28.
 pojcz se kenni, kiz wy sprozni
 a wobczezenie sze zc. a tych czlowe-
 kow nesbozie je: kenni nochzeczce
 wy pschindz. Joh. 5, 40. Jesus
 modlesche so predy swojeho koda
 kBotzej, pola Jana 17, 20. 21.
 Ja proschu niz jeno sa nich, ale
 tejsch sa tych, kotsiz psches jich
 stowo domne wiericz budza. So
 bychy schizy jene byli, runi jako

ty, Wotze, wemni sy a ja we
tebi, so bnychu tejsch woni we nas
jene byli, so by swiet wierit, so ty
me postal sy.

We tymlej wotpoladanju su
telej ryczie pschestajene a budza
tebi podate. Ton hacz do smer-
cze swierny lubowari schitkich
czlowiskich dzieczi pozonuj te lah-
sowanie tych samych na tebi
psches tu moz swojich swjatnych
ranow, Amen.

Za prienja Nincz.

Djeržana na tu pjatu nedzjelu po tym
sjewenju 1756.

Najpredy by spiwane:

Smi ty nas ktwojej nadzi, bydź wetošciem
kdobrej radzi, kiž Israela wachujesch.
Bydź kwalba bohu pamemu a djał sa jeho
nadu, so wobroczi knam wutrobu a neda nam
pšhindž kpadu, Boh, na nas spodobanie
ma, niek wulki mier je beš konja, scha skoržba konj
je šaka.

O swjaty ducho, troštarjo, dai ty nam twoje šbožie,
pšched czertom swarnuj kšesšjanšto, kiž wumot je byn
boži pšes martru a smerež žakosnu, smi wot nas šchutzu
šrudobu, na to šo spuščežec; žemj

Te šy mi swieru pomhał sewščeje žakosje, mi čieto
šduchu wumot sewščkej šyškosje. Ja biech to prawo
šubit k twojemu kraleštku, ty pał šy nadu šlubit mi
pomhač; kšewenju.

Ja na swiečzi šym kudy a nimam wele tudy, to jene
pał rad mam: twoj smiech, smerež, krawne rany, kaj
ty by kšizowany, šej šajni wdušchi wobkowan.

A

Tertaj:

Tertaj:

Jerusalem dyrbi jene miesto riefacz. Zachar. 8, 3.

Rp. Teje na kschiz pschibiteje wiernoszie.

To je rosomneho mudrosz, so na swoj pucz kedzbuje. we pschistowach Salam. 14, 8.

Rp. Boha we wobleczu.

Ton swuŕnemy zejch, ludzi sa mudrych aby ne mudrych dzerjecz, je hacz na swoje waschnie a sadzerjenje kedzbuja, hacz swoje dny a wobstacjie we tym swieczy rospomnja a hacz wedza, so budza stym wobstacz. Schtuž to newie a so tejsch wo to nestara, ton nerodny rieka; schtuž pak je wie, na to kedzbuje a swoje wotpoladanie dostane, teho sa rosomneho a mudreho dzerza. Tehodla nitscho nowe neje, so Boh we 14 Ps. tu yhu czlowistku-schlachtu sa blasnow mudala, kiž so wot to nestaraja, kak potom budje, kiž swoje dny kaj sbaczom pscheczinja a maja so, kaj by potom nitscho nebyto: „Ton knes ladasche snebes na te czlowiste dzieci, hacz by schtu rosomny byt a so „po Bohsy praschal; ale won niskeho namyfacz „nemojesche, tejsch niz jeneho. „ Dny jedyn to prawi rospmicz je; da dyrbi so teho predaw-
scheho

scheho czaſa dopomnicj. Ta natura a waschnie teho tamneho czaſa bie, so Boh swiestnych widzenych ludzi sich rycjom hudany by. We jonym kraju tak, we druhim hinaſ, wot njeho rycjach; kajž to jedyn ſlyſchesche, tak je wieresche.

Ze waschnie, kajž te džensniſchi džien je, so žnje strony teho swieta, pschi tak wele pschemienjach tych rycjom a teho priotk neženja, tolla wieste ſałožene wiernoſzie psches jene maja: E examplej: so Boh je do czieta pschichoł, nebie predy; ale tedom namyſka so jedyn mały kraj, žizyczi milow liedom wulki, Džež tež ludžo wedžichu, na cžim su; a schtuž nieschto prawe wedžicž žysche, dyrbesche do teho kraja cžanpcj, so by je tam ſlyſchał aby wot tych ludzi ſhonit, kiž tam hem pschindžechu.

Dyž potom jedyn sam tych ludzi widžesche, kiž tajke cžesne waschnja a prawisna miejachu; da biesche doſhi cžaſ to te schiedne waschuie, jeho džiwny widžicž a jich starschi biechu jim hieshcžen wetsche powodali. Husto pak tak daložo pschindje, so we tym samym kraju schitke ſjewenja pschestawachu. Tehodla steji we tych knihach Samuela wot jeneho wiesteho czaſa: žane bože słowo nebie wjazy. Dyž tak daložo pschindje; da liedom pola niekotrych jene molcžke a stabe wedženie ſbotne wosta a wono je wele stow liet tralo, so so ton luby Boh jim wot jeneho czaſa E druhemu pschežo gor cžujazy, pschimazy

pschimazn a spukami a sropotom je do pomjatka
pschines; dyrbjak.

Tej wiezy je ton sbožnik, ton sriednik bes
Bohom a bes cłowikami, jedyn kon; scžinik.
Won je snebes deli do tu teho hubenstka pschi-
schot; „Won we nowym Stalczi prjotk stupi a
„wujndže steje wiecznoszje do tu teje časnoszje.“
Tedom je won to wulke potajnstko wunamyka,
tak so tezi ludžo knemu dżeržecž dyrbjja. Won
je zjywezi liet wokolo kodzik kudy a snadny, a je
so dał sa te riechi teho swieta moricž. To je
won swojim ludžom priedowacž dał; we tym
tši jich wulki mieschstyrski kumscht; a schtuž
wuschi kstyschenju ma, ton budže stym sbožni-
kom tak snajomny scžineny, so, dyž jeho sa po-
sta, haj bydom dżesacž liet, hieschežen newidži,
da jemu to tolla ton poslini kaj; ton prieni džen
tak wostane, kaj; jemu ton sbožnik we swojej
martri a saslužbi so je snajomny scžinik. Hacz
dotal moja ludžo sredža we tym kscheszijanstki
bydž, ta wess nech podjanska, evangelista aby
bratrowska rieka; tak dokho hac; jim jich riech
psches mieru cžesčki a teho sbožnika saslužby dla
wodaty nej: da ku woni runi kaj; psched po-
schesta tausend lietami. Woni sčyscha, a ne-
wedža, schto woni sčyscha. Ton sbožnik praji:
woni to nerošymja, neposnaja a necjuja.

To steho pschindže. Schitko romadži, nech
je tak wulke, wažne a sbudžaze, jako jeno ze,
dyž to Jezusowa martra, saslužba a smercž neje;
da

Da nesapopaduje, nepschimiska a newostata. Jedyn moze pol sta molow sbudjeny bydž, a wono pschezo sašo sajndje. Tehodla jedyn drudy na jedyn black pschindje, djež so schitko pali; a dyž sa džežae; liet sašo pschindje; da tam nitscho wja; neje. Ta wina je ta, dokelž wot tej martry Božej ssem nepschindže, dokelž ton sbožnik we swojich ranach sšo siewik nej, dokelž teho stareho Valeriussa Herbergera wumienenie dopelnene neje: „Sjew so, dyž mi „so styscheže wtem twojim snamenju, kajž so „so Jesom Kryscheže smercž krawarik na tšchi „ju. Tak to je. „Dyž kraune Zehnjatko tej „duschi siewi so, mormy budže žiwj, čimowe „swietke scho, a my widžimy teho bieleho, čerwe „neho a smercž kraweneho Boha,; schitke predawsche myslie, sdacja, loschty, pomyslenja a požadanja su mormwe; jene nowe žiwjenje so spocžina. „Ton majestaetski blyst schkre kame „nie kajž wost, kij so sbušnow swieczi: schruž „jeho wolada teho won tejšch ma.„ Tehodla rieka we tym prienim terzi: Jerusalem dyrbi jene miesto riekač teje na tšchiž pschibiteje wiernoszie; dokelž tu žylu materiju a wiernosž, kij priedowana budje, we tšchija Stalczi a tšchija naturi priotk neženju widžimy. Te žyle posnacie tšbožu teje duschie je kajž strowju pižane.

Dyž da jedyn ewangeliski čłowik rosomny je a na swoj pucz kedybowacž ze a sej myslie: dje du ja? ja bym jedyn mohl tudy, ja ju so nuž

srychtowacj tať deri hacj moju; ale ja nebudu
 wostacj, moja duscha budze precj slecjicj. A
 dyj do swojich knihow polada: dje da to?
 Da tam rieka: „Ja wiem, so krostka krej a rany
 „mi jara dobre lozko su. Aby: smi moju duschu
 „snadu sam křebi do boka. Aby: kajj pracjki
 „tu so kowaju; tať tejsch jako moj Jezus
 „do twojich ranow kowam. Dale: nech twoje
 „swjate rany su mi sa najliebschu kowanu, do
 „kotrych ja moť krobli hicj a psched tym stym
 „so potajicj. A naposletk: psches twoje blusny
 „pokaj mi to wuswolenie we nadji a psches twoj
 „rostatany boť dai mojej duschi křebi skot.“
 Sedom řej won myslj: je to ton mojejie wjery
 pucj, kotryj ja hicj mam? ton zu ja řej scjas-
 som snajomny řejicj.

Dyj potom sbuska jene miesto teje řschizo-
 waneje wiernosze je, řiz pota ene bydj nemoze,
 dokelj jedyn temu druhemu je poweda a tajny
 ludjo řo namekaja, řiz tajku řtu řku tajke
 swoje czenenie do řboznika ranow, řej wopom-
 nyu a řej mysla: haj, řchtu; by je tať dalofo
 pschines byť, ton by řbozni dobyť: da moja we
 jenyu tajku mieszi řmolom wjazw wot teho
 řlychecj, woni widja tych wobydlerjom we tej
 wjazw žiwych; ton lud, řiz Křysta martru ma,
 ton jemu řo tejsch podawa. To tej wiernoszi
 mojne swietjenje dala. Na posletku řo jedyn
 wjazw na ton lud nesakojuje, ale podjakuje řo,
 kajj teji Samaritarjo pola swojeje towarschki;
 pschistaji

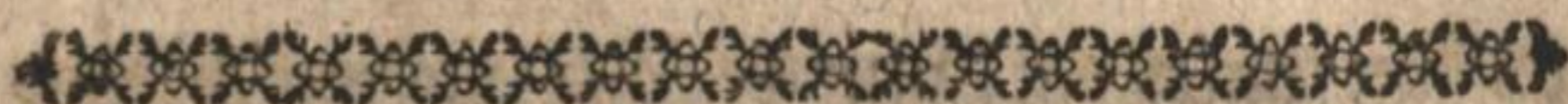
pschistaji pak: hindale wjazy newierimw twojeje ryczie dla, ale my smy jeho sami snacz namukli. Joh. 4, 42. A wot tej schtundy dze jedyn knemu, wostane stym muzom (schizowanym we slaboszi, ki je Boh wosche schitko, knaleny do wiecznoscie, nasch stworiczel a sboznik) samlukki, to je, hulon we nebesach; stara so jeno wot to, hacz jeho je a sabydze schitko druhe. Wot tudy je jedyn pschi stromych a kornych dnjach jeno tehodla sa czieko a duschu staroszi, dokel je dzerjecz ma sa jeho a szej myslicz: ton sboznik je jedyn czlowik byt jako ja, wono schitko sa njeho sluscha, wono je schitko jeho. „Ja bym zimy a morny jeho; nech bym domach aby zusbi, jeno so so jemu „lubju.“

Potom dze to, schtoz jedyn we jenym tajkim mieszi teho knesa styschi, we jenej kojzdej duschi dale: nech je wona we tym gospodarstki, na polu, pschi blidzi, we tozu, na drosy aby dzej je, da je wona stajni stym pscheczjelom swojeje duschie, ki swoje ziwenie tejsch sanju samu wostajit je, schudom a stajni we gmejnstki, wokolo kodzenju a towarstki. Jeho duscha dze pschezo snej wokolo; a wona stajni na swoj hegen pucz kedzbuje, dzej wona sama, a niz, dzej ton kusod dze. A nydoin so ton sboznik a ta duscha tak romadzi smuczitej, so wonaj wobaj najliepe wiestaj, kak so to sluscha a schifuje, kak we wutrobi wohn lada a hacz ta

Duscha społojom bydź može. Wona žaneho
 drujeho swietsenja a troschta nepotreba, jako
 teho, kotryž wona we swojej wutrobi wot teho
 bliskeho martry muža ma, kiž bei swoj stot teho
 pomučženja šredža we nej postajit je. A dyž
 won, (kajž wot tych dziečji rieka: Jesus sa je
 na swojej ruzp, twoczesche, koschesche a žonowa-
 sche je Marc. 10, 16.) wukoschit, wužonowat
 a kwutrobi bei potwocžit je: da Won potom
 teisch schulu dšerzi a nawuczi raje jeneho wizej,
 kotrej jedyn hewat sa wele liet nawuknut neby.
 Za swiatosž tych Seraphinow je kojždemu dzie-
 zju božemu snajomna. Wschetož jena tajka
 rieschnuta kuda cžlowicžna duscha, kotraj hewat
 jadon boži žandžel neje, krdne tu šamu mysl
 Jesuša Chrostuša, myslu bei, je žywa a dže
 steho cžaba, kajž jeje sbožnik; jeno stym wunie-
 nenjom, so šo ton sbožnik swojemu wokej po-
 rucžit je a ta duscha porucži šo temu sbožnikaj:
 Knes Jesu, smi mojeho ducha hori!

To je teho rosomneho mudrosž: tač won
 na swoj pucž kedybuje wot prienjeho hacj kposli-
 nemu dnu swojeho mriecja.

Ta druha Rycz.

Djeržana na tu nedželu Septuages:

Spiwane by:

D kneže snusy pomhaj nam psches trowje swjate rany sam; tej duschi, kij ty wumot sy das Jesu twoj troicht lubosny.

En skoczišch do tej klamy tej smerczie a me sjamy tejsamej wuczenešch; so row me neby rudzil a me sneho sbudzil, da do rowa sam samne džesch.

Dyž pomyslu ja sebi, schto; sawichu lubos; tebi sym kneže winosny; da tebi schitko skuscha, to czieto a ta duscha, schal czieto sduschu wumot sy.

Twoj smiech, smercz, kraune rany, kaj ty by pschi-
zowany, ja stajni wduschi wobkowam.

Na twoj pschi; stajni spomnju, jon nidy nesapomnju, nech sym, dzej jeno zu; kaj schpibel newinoszje a sygel schej luboszje mi twoje swjate rany su.

D Jesužo! moj swožniko! ja spłaczom k tebi ladam
daj, so ja hac; do rowa tebe sebi žadam.

Text:

Prajene je tebi, człowicze, schto
dobre je.

Wotmolwenie: To czuje moja wutroba.

To je sawieszje to najliebsche wotmolwenie.
Ton pucz, wot potreho; dženska ta rycz je, je
frailich rosdzieleny wot teho predawšeho.
Ton predawšchi wobstejesche we jennym
A 5 Došhim

Dolhim ryncu wot kashjow. We jenej waschej we-
 cjernei modlitwi hieshczen dyr rieka: „Daj, so
 „tejsch ja ton pucz twosich twerdnych pschikasnjow
 „spieschni a swohlmi pobienu; „ to poť neje tak
 prawi cziři rycane. Ton šamy pucz bie jena žyli
 nařwilu wierz, hacž to Evangelion pschindje, ta
 sbožna powiesz, na kotruž tych cłowikow wu-
 troby haklei pschihottowane bydž dyrbiachu.
 Wot tedn (a my smy hužon šydomnace storo-
 liet posnišchi) je te žyłe potajnstko schitkeho teho
 dobreho, kotrež ton cłowik dy šhonicž dyrbi to:
 Wob je šo šewit we czieli: „Ton stworicžel
 „šeho stworenja, šam nasche czielo no šo ša,
 „so czielo sczielom warbowat a stworenje by
 „sařowat.“

Jedyn radžiny služomniř, kiž na te miesch-
 cjanške jastko postajeny bie, pschindje we jonym
 semjeřrenju kym Žaposchtolam a praschesche:
 šhto dyrbu ja cžinicž, so ja sbožny budu?
 Wier na teho knesa Žesusa (bie te wotmol-
 wenie) da šy ty sbožny. Jedyn šej dyrbiat
 myslicž, to je jena gor lochka wierz, ta wieczna
 sbožnosž budže lochžy kupena, dyž wona nicžo
 wjazy nekoschtuje hacž to, to je nieschto snadne.
 Tak šej jedyn moť myslicž, dyž by je we tej
 Sorčowskej aby bes tymi pohanami šlyschať;
 ale we tym šches, ijanški, džež bes tausend cło-
 wikami liedom dwaj wieritaj, widžimy; so to
 jene wulke žadanje bydž dyrbi.

Dyž

Dyž wy fori sje a jedyn, kiž pola was nieschto
 płaczi, kwam praji: tam aby tam je jedyn
 schickny muž, kiž mi a druhim pomhał je; da
 wy je lochyy wiericze. Dyž pak tausend ludžo
 na jedyn mohl pschindu a nepraja jeno jedyn
 mohl, ale dwaencyli liet, so šu jeneho sbožnika
 namykali, kiž ton stworiczel teho swieta je, a so
 we nim tak sbožni bydž moja, jako we nebesach
 a wopokasuja to na šebi; da šo dołho dlui,
 hacž džekacž šušodom romadži pschinešu, kiž
 to wierja. Dže tejšch ta twerda newiera šem
 pschindže pola tej wulkej a wobtwerdženej histo-
 riije, so won je je a kak deri jedyn je pola njeho
 ma, dokelž tčzi ludžo hewał jenu koiždu powešž
 tak lochyy wierja? we tych Zaposchtoškich skut-
 kach steji: „jena purpur klamarfa bie, sinenom
 „Lidia, tej ton knes tu wutrobu wottewri.,,
 Cap. 16, 14. Dyž tehodla tudy rieka: tebi je
 prajene, człowicze, schto dobre je, to je,
 so Boh ton knes twoj sbožnik je do czieta pschi-
 schol; da je to te jenicžke płacžaze wotmolwenie,
 kotrež dyrbinny płacžicž dacž: To moja wutro-
 ba deri cžuje. Tudy neje došž, so my to jeno
 słyschimy, so nam piekni snajomne czinene budže,
 so my sto tajkich ludži widžimy a na nich schit-
 lich tu sbožnosž pytnemy a kak jedyn po druhim
 šswojemu pshecželej, š Bohu swojemu sbožnikkej,
 Kajž Simeon a Hanna, cžanu, ale so jeneho
 koiždeho hegen wutroba štanena budže, tak, so
 je cžuje. A dyž ta wutroba po nim fori budže
 šlubosžie;

s'luboszie; da moze won so sa swoju prozu a sa swoju wutrobnu srudnos; wotšchemicj. Zehodla je jeho najwetsche požadanie: Daj mi, moj syno, twoju wutrobu!

My niekotsi rycachmy wot schelkich ludži, kotrych dla bolenie miejach, so nitscho prawe wot nich nebie wordowato; a ja wopraschach nahli jeneho, kiž pschi tym trochu ložki so s' dasche bydž: schto da by ty temu s'božnikaj dat, so ty je tak wele liepe trechik by, jako ton a ton? moju wutrobu, wotmolwi won sniolom, bym ja jemu dat. Temu napschecžito nemožach žane słowo prajicž; pschetož we tym to frajlich tsi.

We tym rjany m Pierlischu: Za nežu swoju wutrobu, moj Božo, k'woporej zc. steji; „wona „je polna rieschenja a polna swietneho zc.“ ale: „ja dam teži, schtož mi možne zc.“ Jedyn te konie sady wosa spschaha, kiž sej myslu predy fromny a rjany bydž, hacž k'sbožnikaj dže. Najpredy dyrbi nas ton s'božnik nainyfacž; duž sej wot nas tu wutrobu žada a my jemu ju damy; nech je, so polna riecha a haniby je, polna stych myslow a žadosžjow a ma sto ludži a wieszoto lubo, jeno swojeho stworicžela a s'božnikaj niž. Jedyn moze snadž to najliebsche dziecjo bydž pola jeneho kojždeho a necžini žanemu cžlowikaj žanu k'schindu; ale teho s'božnikaj srudži kojždy džen nesmielni. Da pak jemu jeno jedyn mohl pschi jenej s'božnej skadnosži tu

tu

tu wutrobu a myśli bei pschi tym: tu smi me, kaj ty me namekasz, ja nitscho liepsche dacz nemožu, jako je mam, dyrbi dobre bydź, da dyrbisch je predy dobre sczinič, tu masch habyn scho, je tebi moja wutroba prawa, da smi ju krobli, možu ja twoju wutrobu sniet schim tajkim swoščelicz, to ja teži nochju sawo wedzic: du, wosnie jeneho ton sbožnik, kaj ty won je, jako jeneho mordweho muža, do swojeho wobstaranja hori, won žanu jiedź ne sazpi, won nižeho nemotpokasa, nech je snadny aby wažny.

Zehodla je won hužon psched bydomnacie stami lietami jedyn psheczel tych rieschnikow menowan byt, haj jedyn dobroczity pshecziło tym skym ludžom; pschetož won so jim žyli da, won jich hori beresche, kaj ty ž biechu, won je jich žonowal, jim dobrotu wopokasał a neje jim tu sku wutrobu jedyn mohl wumetowal, priotk dzeržal. Jako wot tych mordwych hori stanul bie; da won so najpredy tej Marij Madleni siewi, tej hewał wulkej rieschnizy, wot kotrejž won bydom czertow bie wuhnacž dyrbiat.

Zak borsyhacž ton sbožnik tu wutrobu ma, da ma jedyn wuschi kšyschemu. Zenemu budže steho swojateho pisma, stych starych kiers lischoro, we tych sromadžisnach a pschi tych rosczowanjach schitko wažne: dyž tejšch jedyn jeno niekotre stowa wot njeho skyschi. Ey!
Dyž

Dyž to szenie lasowane aby psched woſtarjom jena ſtuežka ſpiwana budže, jena kožda raniſcha a weczorna modlitwa, džež ſchto wot ſbožnika, wot teho wumožnika, nužkach ſteji, koždy džen, je jenemu wažne a doſz.

Dyž da ton ſbožnik tu wutrobu ma a te wucho wocžinja, ſo won ſtej wutrobu rycječž može, tedom won haſlej tej wutrobi praji, ſchto dobre aby ſte je, tedom haſlej ta hanibnoſz, ton ſtrach, ta ſrudnoſz a žarowanie teho rieſchneho hubenſtla dla ſo ſpocžina, „Ach tedom ſo jedyn hanibuje,“ a može je liedom ſapſchijecž, ſo je tač ſtary moč wordowacž a neje liepe teho ſbožnika ſnacž a ſo wo njeho ſtaracž naučnyč. Jedyn widži, ſo hač dotal žane wopokafanie mieč neje to riečacž, ſch: ož riečka, hač, dokečž beſ tymi ſcheshžijanami rodženy a hori cženeny je a dokečž teži ſtarschi tač riečali ſſu. Wſchetož dy by jedyn beſ tymi židami rodženy byč, da by won jedyn žid byč. Tač boſy pač ton ſbožnik tu wutrobu precž ma; da može jedyn bydž, džež je, we tej puſžini, beſ tymi dživimi ſwierjatami, beſ cžlowikami, kiž niſcho wot ſbožnika newedža, o da won nam ſapiſžany woſtane, ton naſch ržany ſlub teje luboſzie, a nepichindže jenemu wjažy ſteje wutroby precž. „Ta wutroba, ta wieſta, ſdžerži naſ kwidženju, ſo nejndžemy jim ſmieſta, nech naſ tejšch roſtornu.“

Zena

Tena duscha, kiž temu sbožnikaj swoju wutrobu data je, kotrejž won te wucho wottewrit, tu wutrobu wocžinił je, so te słowo do nej panyej a ta wiera miesto namyřacž moła, ta potom swiernosžju prajicž može: Ty luby Božo, dy bych ja wumrecž dyrbjal, ja ne bych wot žaneho drugeho sbožnika nitscho newedžil; „Mi je tak, ja budu wiecežni jeho „wostacž; lubosž, ja šo podam teži, žu twoj „wostacž wobstajni.“ Tedom tejšch jedyn te słowa rošymicž nawukne, kiž husto spiwa, a newie, šhto praja: „Ja, kneže, šo teži podam „we mojim žiwenu, we smercžie šcho teži do „dam, twoj stajni wostanu, šym radši štobu „wheli, hacž wnebu bez tebe, du runi štobu „delie, da swesšelišch ty me.“ To mieni Assaph se swojim wucžinenym wutoženjom: Dyž ja jeno tebe mam, da ja nicžo nerodžu wo nebeša a wo zemju. Ps. 73, 25. To šhitko wot teho wošomiefnenja šo nameša, jako ton šwjaty duch tu wutrobu wottankne, dy jedyn na te praschenie: šy ty šlyšchal, šo Boh je cžlowik wordował a ša tebe wumreł, šo ty jeho bydž možesch tu a tam? po tej wiernosži wusnacž dyrbi: to moja wutroba deri cžuje.

Mu ja wintschuju, šo by jedyn kojždy temu sbožnikaj ša jeho prozu, dzieło a bolosžie te wošschewenie sežinicž a jemu swoju wutrobu dacž žyl, kajkaž wona je. Šchtuž krobłosžie došž nima ju temu sbožnikaj dacž, ton jeno šej
 twerdži

swerdzi priotk smi, so won ju jemu wotczanycz
 nochze; ton sboznie budze ju huzon sam sebi
 holowacz, won budze swojej prozy a dzieku
 huzon sam tu lubosz a sluzbu wopokasacz a tu
 wutrobu se holwacz, ju sacz, na swojimai
 ramenomaj, haj na swojej wutrobi ju do swo-
 jich busnow domi nes; kiz jeno swolna je so jemu
 podacz, kiz jeno nie neprai, dnz won so klape.
 Hacz wy so potom smercz weselicz aby placz
 dyrbicze, kak wele wy wascheje predawscheje
 newiern, a riechow a nepoczinkow dla zatoshicz
 aby kak newurekneni wy so na tej nietsischej
 nadzi weseliez dyrbicze, to budjecze wy potom
 huzon wot teho swjateho ducha dale wyschecz.

Ta czeća Krcz,

Džeržana na tu nedželu Estomih.

Spiwane bu:

Džesu, moje swietko ty, kiž ty sam stwojej dušhu, tak jara lubował me by, so ja to wurež nemžu, nech moja dušha, žesu teže slubosnym požadanjom, swoščenjom, ničk sašo lubuje swutrobnyim lubowanjom.

D dy by moja wutroba schaf wotewrena byla a tvojim krej, kiž pschelata je wsarodži, picž yła; ach! so by moja wutroba schaf swele sdyšwanjom, spožadanjom po tebi stonala psched wulkim lubowanjom.

Moj žesu! tvoj a luboš je tak škotka, rjana, krasna, so pschi nej, dnž škosz trechi me, mi wutroba je jasna. Da nech schaf nicžo nemyslu, nedaj mi nicžho ladacž a šej žadacž, hačž tebe slubošju, tak nebdu troschta tradacž.

Žy samne pschelia swjatu krej stej bym ja troschtowan, dnž namni nicžo cūste nej a bym schon womasany. Ach daj schaf mož tej twojej krowi, so twerdeho me nneži a me wucži, kač twojej lubošie šo džeržecž dyrbu kruzje.

Ze Evangelia a Epistolie šo habyn na šo bešobu nepočasuja; ale dženska deri romadu stomuja. Žon sbožnik swojim služomnikam poweda, ščto won sa nich dušhie čjinicž je a wopisuje jim swoj kod kčerpenu. Žo won sam romadu poišča stom slubenjom, kač deri je jeho služomnik a wotrocžy we tym swieći miečž dyrbia.

В

„Septuž

„Schtuž je zyli somnu wazicž ze, temu zu ja
 „dobry sa to byd, so won je liepe miecž dyrbi
 „jako predy. Zeho dyr može drudy nieschto
 „wot pschesziewanja napanye, to hinaf bydž
 „nemože; Schtuž zyli moj je, ton nebudže wot
 „kojždeho lubowany; tu kwilu pak dyrbi tolla
 „wobstacž a nidy tak wele subicž, jako won
 „pola me sažo frydne snuzach a swohnkach.
 „Alle skyschje, praji won kswojim služownikam,
 „to nedyrbicje wy niek tak wukladowacž a fej
 „mysliž, dokelž my da tak romadži smy žiw
 „byli, da so moje swietne kralesko spoczinacž
 „a ton stol a thron skoro stajeny budže. D nie,
 „ja du hori do Jerusalema, tam zu ja cžerpicž,
 „krej roslecž, me sa was franciež dacž, slubojie
 „kwam do nuy a do smercžie hicž a to nemože
 „hinaf bydž, dy bych ja to necžinił, da by gor
 „schitke moje stw orenie sahinyto. „ Tak daloko
 te szenie.

Ta Epistola ryczi wot tej luboszie. Schtuž
 ju slochka wosme, ton fej mysli, ta rycž je wot
 tej luboszie, kiž we tym dobre cžinenju na tym
 blischim wobsteji. To pak bydž nemože; psche-
 tož Dawot staja to: schitke swoje samoženie na
 tych kudnych wazicž a swoje cžielo palicž dacž,
 do teho podakka, džež jedyn tu lubosž tolla
 nima a praji, tam to schitko nicžo neptaeži.

Ta lubosž tehodla, wot kotrej we tej epistoli
 ta rycž je, je habyn ta lubosž, wot kotrej so ton
 sbožnik se swojimi služownikami we dženjischim
 szenju

šzenju rosrnešuje a wot czehož na jennym druhim
 blaku rieka : „Dyž wy schitke potajnstka, schitke
 „ku božu wuežbu a posnacžie romadži macže,
 „da budžecže haklej widžicž, so ta luboš; teho
 „sbožnika psches to schitko hieschežen dale wohn
 „dožaha,„ Eph 3, 8. 19. Ton Zaposchroł
 wobsanšnuje tu džensnišchu epistolu stym, ja
 budu jeho posnacž, kaž ja wot njeho pos-
 naty šym: to budže to skončjenje, dyž ja budu
 we tej lubošje do grunta a žyli dožonjany, da
 budu ja jeho tak posnacž, kaž won me hužon
 dauno snak a psched swojimaž woczomaj
 miel je.

Dyž jedyn da te šzenie a tu epistolu romadu
 wosme: da tak wele do žyho wohn pschindže:
 lubujmy jeho won je nas predy lubowak,
 a schtož jedyn we tym wuspimanyim klerlišku
 wusnaje a wintšhuje. „Ty slubosju, moj kryš-
 „cje, by šo samne ššmercžie pišak 2c. 2c. by
 „čžerpik smiech a hanibu a ranow bew scho
 „konža, nech te skonža mi šrieja wutrobu, so
 „hori šo bes konža. „

Dy bychmy sbožeho pišma newedžili, so my
 wot natury jenu šamentu wutrobu mamy; da
 nebychmy sapschijecž moli, kaž tež; ludžo tu
 smercž swojeho štworicžela wutracž žyli, bes
 taišeho rosendženja na tym, so jich na jich cžielne
 džieto, na jich jiesž a piežie dopomnicž a jich na
 šwilu prawi do wobstaranja sacž nedyrbeli, so
 bychy šo šamych nesapomnili.

Wot Escheszijanow budže prajene, dyž gor
 zu fromni a łubožo smysleni budža, so su so
 pschemyslili. Tedom by žadyn džiw nebył, dy
 bychy tež cžlowikojo samysleni byli na tej wul-
 koszi a na tym cžucžu wot tej wiesz, so jich
 stworiczel jedyn cžlowek, jedyn kudy cžlowek a
 na Eschizu jedyn martyrarj sa nich je wordował,
 so jich stworiczel jich sbožnik je psches wumre-
 czie a krawenie, a jich wumot je, „niz se sło-
 „tym aby se sliBOROM, ale se swojej swjatej
 „drohej krju a se svojim newinojstym cžerpenjom
 „a wumrecžom, so bychy jeho hegen byli a we
 „jeho kralestki pod nim žiwł a jemu služili.“

Te łubože sa tym myslenie, ta stysnosz a
 starosz, kotruž jenemu ta smercž teho sbožnika
 nacžini, dyž na to pschindže: „Me dyrbesche
 „Boh kostacž, ja wheli dyrbjach wostacž swja-
 „sany wot cžerta, te swjastki, krjudowanie a
 „schtož teže wjazny strani, by ty seho cžerpit moje
 „dla,“ ta sbudži niz jeno te sdychnenie,
 „wožofi kralo! tebi zu so podacž, hewak ja
 „newiem kwalby dosz tež dodacž, ludžo tejšch
 „nejšu nidy doposnali, schto by tež dali;“ ale
 ta starosz je tejšch žyli drujeho waschnja, kotruž
 ludžo drudy maja, dyž sakojnšy a fromni budža,
 dyž wuknu, kak je cžinicž maja, so by Boh
 nicž nadnimi kwustajenju nemiek. Pschetož
 to je jena nepłodna nusa. Steje srudoby, stys-
 sknoszie a staroszie, kak jedyn swjatny dosz bydž
 moje, predy hacž sbožnika posnaje a wie, schto
 na

na nim ma, nastane jene hegen prozowannie,
jena hegen praudosź a na konju nitscho, aby
gor ta smercź. Ale ta bolosź, kiź steje saśluzja-
zeje smerczie teho sboźnika hem pschindze, ton
strach psched tym nahlym sapalenjom teho he-
wał tał lubosneho Boha na ton riech,

pschetoź kał daloko to dze, može jedyn s' Je-
sufoweho czerpenja, steje wot so sameho
wuswoleneje Martry teho stworiczela natou-
knyć, kiź nas ta natura teho wujednania
wuczi, a so žana druha možnosź była nej,
žadyn cźloweł neje moł teho drugeho wumoz,
žadyn Zandzel, aby hewał stworenje je tu pom-
hać mołe, woni jo dyrbeli wostajicź wicźni.
Pschetoź teisch teži Zandzelio nitscho neisu.

„Zasnoscź schickich Cherubinow a ta swjatosź
„Seraphinow je jeno cźiemnosź psched tobu,“
schto bychy woni cźinicź zyli? Won sam
lutki je to cźinicź dyrbiak;

ta bolosź, praju ja, te želbuczie sboźni wujindze;
pschetoź wone pschindze ktemu priotksaczu: tu
sboźnosź nochy hinał da hać jeno psches tu
krej Jesusa. Pschetoź dze my bychmy byli,
dy by žadyn Sboźnik nebył!

Dyž pał so ta smercź a te czerpenie Jesufowe
naschej duschi jeden mohl we schickej swojej wul-
koszie priotk staji,

Dyž jedyn na tu paru spomina, kiź Jesufow-
wu łowu, cźieto a zyku parschonu hać na
dno je pschekrepita, kał jeho nasche riechi

tyschite su, kak won je pokutu czinit sa zylu
 czlowistku schlachtu, czepetať a žrat, kak
 jemu tak je wordowato, kajž liedom schitkim
 kudym rieschnikam romadzi tak bydž može,
 kak won we jich schitkich meni to wokomie-
 njaze modaczie a wotspowiedanie wubiedziť,
 wupłakať, wuprošyt a wupocziť je, we
 czlowicžnej parschoni, we tym stalczi teho
 rieschneho czietka, kajž jedyn druhi czlowek a
 na waschnju kajž jedyn czlowek namyřany,
 na svojich kolenach we sproznej a nutyrnej
 modlitki,

Dyž ton pocziň, praju ja, we svojim zylim
 bycžu psched naschimaj woczomaj steji, je kwilu
 džietať, nascha duscha je šo do pschemyslenja
 šeho teho łobořo nuž podaťa: da šej jedyn
 pomhačž nemože, šo jenemu pschi tym šobu nuž
 panyež nedyrbjaťo; „Nietyl nemožu subeny
 „bydž, wono je nemožne, nie, ach nie„! aby:
 „twoje krowawe wupoczenie, pruskeli a žalosje
 „nie, martra, stysłnosž, pschekłoczje je mi,
 „Jesu, ktroschteji„

To je ta jena mysl. Ta druga je: „Je-
 „nicžny psches twoje wumreeži, moj kneže, mam
 „ja žiwenie ty sapłacziť šy samne„. Za nepo-
 trebam žaneje drugeje rady a pomogy, ja šej
 tejšch nochžu šam pomhačž; ja zu tu starosž
 mojeje duschie nietylko temu porueziť, kiž ju se
 swojej kři je wukupiť a kiž je tak wele wustacž
 dyrbjať, šo ja wumoženy šym.

Wono

Wono pať hieshczen nieschto steho nastane. Pschi wschitkim tym, so wono tak ewangelisny dze, so so jedyn nemoze sa subeneho dzerjecz, tak borsy won do Jesuhowej wulkej potuty a wuiednania bei nu; myslu, kotrej won wurwed je, jako by jene pokleczie sa nas, budze jenu mu tolla slie, so my tak rieschili smy, so jedyn sam sa so tak hubeny so nameka, tak malo so wot to starať a swoj czaß tak pschecziniť je, so nej wedzit, schto Won jenemu je a so, dyz teisch jedyn to wedzit je, to tolla wot janeho tak sobokeho pschendzenia bylo neje, so by jedyn kojdy je na nim widzicz mot. To boli a pschima tu wutrobu. „Ja skosnik steju tudy, kiž „niem bym jastuzik.“ Tych starschich iich riechow dla, tych pschinarodzenych riechow a teho pada Hadameho dla dyr jane schiedzite toby wjazy nekrydnemu; ale pod schitkim tym, schtož jenu duschu czischczeez a mucznu cziniež moze, neje niczo tak rosne, traschne a nelube, hacz so wona riech ma, so so sama sa tak nekmanu snaje, so tak twerda je byla, so sa tak wele liet a dnow, kiž jej ton sboznik popschať je, a psches te huste swietsenja wot jeho smerczie a ranow, mekscha a bole rosendzena pschi jeho nohach byla neje.

Kak husto smy my soiewali: „O dy bych ja „kajž dzieczarko sa tobu spłacjom wotak, tak „dolpho, hacz by smielit so a do rukow me sto- „wak,“! ale to budzische teisch wierne a we na-

schich wutrobach tak bydź dyrbjalo a te požada-
nie budźišche lochzy kDopelnjenju bylo; pschetoź
schtoź jenemu luboko na staroszie je, sa to moje
jedyn hužon teisch nutrni a se Sylsami prošycź.

Diczo tolla neje, kiž by jenu wetschu moz na
tei wutrobi mieło, jako jeho luboš knaschej
dušchi. „Ty by me stajnie lubował, teisch sa
„gobu me čamyl, ty nejšy luboš wot me sał,
„hacź rumi nebiech stanyl,“ a „nebudźišche ty so
„kam naimne pojbył, ja tče nidy nebdźich pyt-
„tač woišchot.“

Tehodla je to dyr wierno, dyž tči ludžo
praja, bes wiery nemože jedyn so Bohu lubicź,
jedyn dyrbi wiericź. Ale schto dyrbi jedyn
wiericź? wotmol, so won je wumrel sa nasche
riechi. Pschetoź jako won swojich skuzomnikow
habyn teje sich nespischneje wiery dla postwari;
Džesche won: Luc. 24, 25. 26. O wy kupeje a
lieneje wutrobny! ta wiernosť, so Krystus čer-
picź a swoju krej roslecź dyrbesche a tu samu
swoju smercź a saslužbu po zpkyn swieczi pře-
domacź dacź, jeli so wodaczie tych riechow do-
stacź je, ta do was nochje.

Leicze da, to dyrbi jedyn wiericź, dyž je sly-
schi, to dyrbi so jako jena wieczna wiernosť boža
teje wutrobny pschimnycź, dyž jenemu prajene
budje: „Won skoczi do tej klamy tej smer-
„czie a me sjamy tejšamej wuczeje. Won
„je wumrel, so by nasche riechi precź sał.
„Won je tehodla sawschitkich wumrel, so
„bychu

„bychu tež, kiž živi su, hindale sebi živi ne-
 „byli, so bychmy my, my wachujemy aby
 „spiemy, snim sobu živi byli, so bychmy, nech
 „smy domach aby žusbi, jemu so spodobali, so
 „nasche žyłe wokolo rodzenie a činenie we ne-
 „beřach je, dže; my nascheho najšbožnišeho
 „knesa sašo sem wocžakujemy, a jeho sjeho
 ranami, wosebni stym scanenym bokom, stym
 Zeichom teho cžlowiřkeho šyna, kwidženju křy-
 nycz so nadžijemy. O! tedom, praji ton šbož-
 niř, budjeće wy so weselicž sjenym weselom,
 kiž nihto wjazy wot was sacž nebudže.

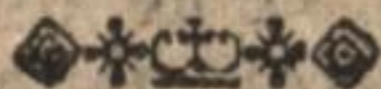
Dyž da ta luboš; a te posnacžie teje lubošie
 teho šbožnika tajke wulke wiesz čžini, kař ju da
 dostanemy? wotmolwenie, Ta luboš; budže
 wulata do naschej wutroby psches teho
 swjateho ducha. Tu neje te wobstoržowanie
 na tym, kař bychu sež tež cžloweřojo tu luboš;
 to cžucžie we wutrobi a te wobtacžie šami schaf-
 ſowacž dyrbeli; na to tař deri ton šbožniř jařo
 ja, a tejšch nihto, kiž to rořymy, nestorži.
 Ale na to so škorži, so dyž ton swjaty duch
 psched tu wutrobu pschindže a je tu luboš; do nej
 wulecž a je to wierne sežinicž, seřtož tař husto
 spiewane budže, „Daj so do mojej wutroby, so
 „bych ja luboš; dostař, nihto tedom domach
 neje, niřomu to prawi wazne neje a mařo jich
 tu wutrobu wocžinja, kař te rjane rože, dyž te
 cžopke štoncžko cžuja, so swohlmi rořchiereja a
 temu štoncžku smierom steja a jeho riečie tař

radny na sebi dopelnici: dadja. „Ja nesu moju
 „wutrobu, moj Božo, krowoporej, ja dam teži
 „schtož mi možno je. Rosmlej mi moju skatobu,
 „daj njachku mysl in mi, so ja we hollach ros-
 „płownu a sdychnu jakožni. Na to me, Jezom
 „Kryseje, smi, me wumoi stwojeje krju schak ty by
 „šchizowany mi a swiete! Khepschemu. Pošyln me
 „slab'ho wierneho psches tvojju swjatu krej, we
 „kotrej mam wobswietsenie, so somnu derie stej.„

To je wli scho. Dny ton swjaty duch pschindže
 a tu lubosj, skotrejž nas ton sbožnik lubowak je,
 tu kraunu lubosj, kiž jeho na šchizju rosendženeho
 a rosežkreneho je scžinika, do wutroby wulecž a
 nam tu schtundu jeho czerpenja tak blisku scžinicž
 ze, kajž bychmy my pod šchizjom stali, kajž bu-
 džišche ta krej sjeho boža runi wohn na nas biežaka
 a ta wutroba potom šo lubi rada podała, wešeli
 šo na tym wopyttanju wob swjateho ducha, „ a
 „wotterruje jemu wutrobu, duschu a mysl
 „šhoržym požadanjom:„ da budže tejšch kremu
 pschindž, so won jenemu te wieczne wešeli scžini,
 so na teho sbožnika wuswolenyin cžieli jedyn
 žimy stač budže.

Spiwane by: Kaš šym ja jara wešela, so me
 moj Jezus lubo ma, kiž Boh je bewseho konja 2c.2c.

So liekarja pač mieli a strowi bychmy byli. je
 Krystus wumrel sa nas tu sbožnosj pschineš na
 nas. Sdjerž ty nam tvojju wiernosj a pošyln
 naschu 2c. 2c.

Ja

Ta sčtworta Kycz.

Dieržana na tu nedželu Znowcavit.

Spiwany by:

Zon kneš moj šwjerny pastyr je, me w swojim stadt
wodži, mi nicžo nusa nebudže; won wobara sčej škodži,
won me tam stajni napaje, džež sirowa trawa narosže,
na tuzy bož'ho słowa.

Schu smielnos; a schu dobrotu ja budu stajni dostacž,
ja w božim domi bydlicž zu a pschetsu budu wostacž tu na
semi we tym kšesšijanski, tam po šmerezji wtej wiecznoszi
pschi mojim knesu Krysnu.

O swjaty ducho troštarjo, dai ty nam twoje šbožie,
psched cžertom swarnnj kšesšijanski, kiž wumot je byn
božj psches martru a smerezž žakosnu, smi wot nas schitku
šrudobu, na to šo spuschežecž zemny.

Ty šy mi šwieru pomhaš sčewščeje žakoszie mi cžieko
šduschu wumot sčewšchellej šyššnoszie. Ja biech to prawo
šubiš ktwoiemu kraleštku, ty paš šy nadu šubiš mi pom-
hašch kžiwenu.

Ecže neje nicžo nahko do teho hubenska scho bohastko
bie mašo to luboš, dokonja. Džž žyly swiet bie panyk
do wulkej žakoszie, šy ty jon snej wuczanyk o sčtu to
wurzji.

Kajž tudy nan šo smieli nad swojimi dčieczatkami,
taš Boh nam nadu dčieli, džž smy my jemu poškuschni,
nas hubenych won snaje a spomni, šo proch smy, kajž
trawa krotko traje, taš my šo šubimy, kajž kwietka
rucžie hine, džž wietsik sadune, taš tejšch šo cžlowek
mine, džž jeho sčtunda dže

Ta šama boža nada hacž do wiecznoszie wostane pschi
tym, kiž šebi žada, sčtož Boh nam wlasnjach pschikaze,
won šedžo na swojim stoki ma mozne kraleštko, da cžincie
po

po jeho wohli, wy šynli jandželjo a jeho słowo praježe, kaj je mam pschikasať, šchie skutki mu cžesž dajče, moja duscha Boha kwał.

Wosłoki kralo tebi zu šo podacž, hewať ja newiem kwałbn dosž teži dodacž, ludžo tejšch nejšu nidy doposnali, šcho by teži dali.

Tertaj:

Ze durie kthym wówžam. Joh.

IO, 7.

Kiž šso wjazy neboja a šso dale ne
bludža.

Ton jenicžki pastyr. Joh. IO, 16.

Teje štrju wukupeneje romadki.

Wy, kiž my wot teho šbožnika we tym swiečži smy kusk wokolo postani byli, wiemy, šcho won na tych duschach cžini; kotrež jedyn tať newie, dyž won jeno šo pschežo we jenym křaju hori dlerži a šej myšli, woni žani ludžo wjazy nejšu wo kotrychž šo ton šbožnik stara, jako jeno teži, kotrymž to šjenje a ta epistola kojždu nedželu psched tym woltarjom prijotť lasowanej budžetej a kotřiz we tej a drugej wopraudži wobnadženej stroni žiwj šu, džež te słowo prawi a cžiszi wucžene bydž može. Tcho šbožnika starošž pať dže dale. Won šo tejšch wot te duschie stara, džež te słowo prawi a cžiszi wucžene nebudže, haj tejšch nemože: dofelž teži wucžerjo je sabyli a najwjazy

najwjazy tych ludzi je swoje žitwe dny styscheli
nejšu; dokež budža žnje kraleska namekane,
dže; teži wučerjo haklej wučnyč maja, schtož
tudny teži Catechismus-schulerjo newaja, hac; je
runi tač deri, do bychu woni žyli, do wutrobny
dostac; moli, jako do pomjatka. Tehodla pač
tolla we tych krajach wele tausend duschow su,
ki; ktej Gmejni teho sbožnika stuscheju a tu ežistu
wučbu lubuju, snad; bole jako my, kotrymž
krasnišcha a droscha je a kotsi; se shonenja we
jich ryczi praja a spiewaja: „Dobrota a smiel-
„nos; biežitaj samnu a činitaj me wostac; we
„domi teho knesa. „ A: „Zašama boža nada
„hac; do wiecznos;ie wostane pschi jeho lubej
„gmejni. „

To bym ja hužon predny stych słowow fej
wohn sač, dny; ton luby sbožnik praji: „To je
„moja krej, ki; sa was a sa jich wele pschelata
„budže kwodawanju tych riechow „ Mat. 26, 28.
A dny; ton Zaposchtol praji: „Won je te wu-
„jednane ni; jeno sa te nasche, ale tejšch sa teho
„žnteho swieta riechi, „ 1 Joh. 2, 2. Dokež da
ton sbožnik se swojim ewangelionom do wschiech
stronow teje semie pschindže, kaj; Pawol
hužon we swojim časju prajesche: „jich powes;
„je domscheho swieta wojšča, žadyn jasyl a
„rycz wjazw nej, dže; bychu ton kož nestyscheli, „
Rom. 10, 18. wot ežeho; my jene sjaune wo-
pokasane mamy, dokež teži niekotsi tausend
Mohrojo, kotrych; nam ton luby sbožnik na
„tej

tej jeniczkej kupa, Thomas, schenkował je, swjazy jako schiesz dzešacž narodow su, kotu sız we swojich krajach jedyn teho drujeho rycz nerosymjachu a nietko tolla jeneho sbožnika maja a zwar teho šchizowaneho, a nietko sjenymertom tu smercž teho knesa pschipowes daju a so ton Boh na šchizu mre, kiž semju snebjom stworesche; Da pola nas, kiž my teho sbožnika meno a saslužbu we tym swieczi wokolo noseli smy, ta mysl nastane, so my je mene jako drusy czerpiež možemy, so tzi sredža we ewangelju, džež to ewangelion kaj domach je, to prawe wužiwanie a czuczie wot teho ni- maju a te prawe šylsy wo nascheho šchizo- waneho schiedni nerostiwaju:

Ze poszne šylsy we tym posnym czasu nejsu runi wohn to. Ton, kiž sa nas wumrel je, dyrbi kojdy džen mokre liza widžicž. Pschetož my mamy jeho saslužbu kojdy džen kwužiwa- nju; a we naschim Catechismušu rieka, won nam schiedni schitke nasche riechi wodata: te- hodla dyrbimy teisch schiedni spowedne, kwa- lobne a lubowaze šylsy rostiwacž. „Ze šylsy „teho Immanuela su teje gmejny text. „ Haj: „wot tych saslužbnych šylsow, kiž won sa nas „plakal je, nedyrbi nas žadyn čas wotwucžicž.„

Jedyn kojdy džen je kdomhicžu Dobry. Kojdy džen we žylym liecži du duschie steho cžaka, neje to tudy da je drudžen: tehodla su schitke dny tajke dny, na kotrychž Krystužo- wa

wa

wa krej smielnosz woła, smielnosz! na kotrych
won ton wuzitk swojeho wumozjenja wobtwor-
dzic, tu mo, swojeho wujednania pschizpicz,
swojej zjonowanja ruzn hori klas, a wodałac
dorb, na kotrymž won jenu duschu, stotrej
won we swoim wlym žiwenu, so tak ryczu,
žane mudre słowo neje ryczecž moł, hieshczen
we tym poslieniu podaczu saslapacz a wutorncz,
temu rubežnej precz sacž a do sechernosze pschi-
nesz moze. To czini won wožebi na tausendach
a pať tausendach, kiz jeho (bes swojeje praweje
winny) gor neigu aby ni, prawi snali.

Za ton blud deri snaju, kiz na niekotrych bla-
kach knezi: „Dzež to ewangelion styschane ne-
„budže, tam nebudža teisch sbožni, a dzež stys-
„schane budže, tam budža sbožni, „ kiz by te
sazpenie teho Ewangelja, te teho šyna bo eho
snohomaj reptanie a tu krej teho Testamenta
necjistu dzerjecz, jedyn liepschi grund kšbožnoszi
był, jako ta niewedomnosz a kiz je nešyscha,
kiz najpredy stam, so je nešyscha, straffowani
su, hieshczen stym straffowani bydž dorbeli, so
woni swojeho tradanja a potrebnosze dla subeni
bychu byli.

Tak recža tezi ludio, kotrymž pschi tym ewan-
gelju ta czielna jedž škodži, kiz šej meno czinja a
stym ewangelionom jene wiki maja. Dyz pať
jedyn to pschepyrta a wopomni, so won ton
jeniezki pastyr teho wleho cziowekow stadla,
teje zyteje štrju wutupeneje šyly je; da šej
mysli,

mysli, Paš wele tausend a paš tausend krydne won jeno jeniczy we tym cjasu, dyž jich staroszie teje žiwnoszie, jich falschne mysle, hordosz a knicjomne požadania psches korosz slemene budža, na reczasu lejža a nicžo cžinicž nemoža. Sedom dama won tym korym nieschto sa tu wutrobu nuž a da jim niedžen tajke słowczko do wutroby panycz: „Za stoczich do tej klamy tej „smerczie a teje sjamy tejsamej wuejezech; „aby: twoja duscha je ton krosch, kiž hieschczen subeny je, kotryž paš sažo namekamy bydž moje pschi tym swietli tych ranow Jesukowych.

Schto poinhaju nam schitke roswietlenja, riane mysle, wedženja a posnacža, dyž wone wot teho sbožnika smerczie a saslužby nerycža, „dyž „nidžen nej ta krauna nada, kajž wutroba ju „dauno žada? „widžimy paš jeho na kschizu, teho nawoženja: da budže ta wutroba pschi tym woladanju najpredy polna studoby, pschetož ja saslužach, rieka wono, teho kschiza jorkosz; ale potom budže cžim wjazny spokojena, troschtowana, a wobnadžena. „Ty možesch „bydž taš rieschny, polny kłota; da šej teže „žada ta wutroba kłota. Ty možesch, kajkiž „by, kjehnecžu stupicž; a pschindzesch jeno, „wono bdže teže kupicž. „Ja bych žyl, so bychu schizny ludžo teho sbožnika a jeho rany najspojtsy lubo krydnyli a na jeho smercž wiericž nawukli, ja bych žyl, so bychu wedžili, so ton Boh na kschizu wumreł je, kiž nebjo a semju stworesche.

stworesche. So won to sa dothu kwilu cziniť nej (pschetoť won je ta mudrosť) to moze dyr jedyn sebi myslicz. To budze tehodla hužon nieichto pomhacz a jedyn wužitk a radu sa wischitkich ludnych rieschnikom sem pschinesť dyr becť: so žadyn riech, žane skazenie, žane stare saczuczie we stym tak wulke bydź nemoze, so by jeho smercź a suťuzba hieshczen moznischa ne byla, steho wohn pomhacz.

Ze riechi wurachnowacz, fiť my czinili smy, wot teho ja niczo nedzerzu; my bychmy tejjch hieshczen te rachnowacz dyrbeli, fiť my pschichodni czinicź budžemy: pschetoť my bes teho nepschestanemy rieschicz, tak dotho my teho sbožnika nimamy; a na tajke waschnie je to jene horismoczje te njetsische schitke romadzi do teje łobiny jeho smielnojjie pomuricz a pscheczito tym pschichodnym schuz pyttacz. O! so jeno najpredy teho sbožnika frydnesch, ton wobrub jeho drasty doffanesch, wopraudzi spyttasch, kať ty na niekajke waschnie ktemu newidženemu pscheczjelej pschindź moť a so tak blisťo se swojej wutrobu knemu pschicizischejecz, jako jeno možno. Kajź jedyn kory te posleschc, o zyba a newie schto, žada storo tu storo druhu pomoz, ze storo tak, storo hinať pomozeny bydź, hejso runi niczo steho nepschindze, jemu so to tolla jene poleže nie ida bydź; tak moze jedyn snadz teho sbožnika pyttacz. Jedyn niķeho nerreba, fiť by jemu ton pucz potasowat a prajit, dži tam aby
 E tam,

tam, ale: Kneze, nasch Božo, setkaj nas
 Dženka! won je schitkich muž a pscheczjel.
 „Ta duscha a to czielo je schitko jeho dzielo, te
 „lubuje won jara a sam so sa nie stara. Won
 „czielu žiwnosť dawa, nam duscha samostata,
 „hacj runi smertne rany su psches riech name-
 „kane. So liekaria pať mieli a strowi bychmy
 „byli, je Krystus wumret sa nas tu sbožnosť
 „pschineš na nas. „Teho jedyn pyttaj, ktemu
 „smi won swoje dowierenie, a praj: „Rieschnik
 „šym ja, haj to wiem ja, jedyn rodženy ne-
 „pscheczjel Zesubowu „(kajž wasch Priedari, kiž
 „we waschim czasu tudy dom dziesche, psched
 „swojim stonczenjom prajesche) „ale tehodla
 „prajeje mi czasto a husto wot teho šwierneho
 „rieschnikow pscheczjela. „Dokelž my nitscho
 „wuschni nešmy, da je won cžim wuschnisch;
 „Dokelž my nitscho nimamy, da ma won niesch-
 „to; Dokelž my nesweczi smy; da je won cžim
 „sweczisch; a dyj jeho jeno potrebamy, my mo-
 „žemy jeho we America aby Europa, pola nas
 „aby we jennym kralowstkim mieszi trebacz, džež
 „my jeho trebamy, tam mamy my jeho; „My
 „jeho mamy, džež wo njeho płačamy. „
 „Musne neje, so sblaka džemy, so sbrožnie sro-
 „dzie, spola, słoža a stuta, džež jedyn runi je,
 „predy wohn dže hacj nadu ma. „Moj Pastyr-
 „jo, mi ze so po tebi picj, ja bych rad wot mo-
 „jeho hubenstka loš byt a wot mojich riechow
 „wumoženy. „Jedyn nezeba haklej jedyn
 schitny

schifny czichi blecze ktemu pyttacz; sredza bes
towarstom tych ludzi, ki niczo wot teho ne-
wedza, myśli a ryczi ta wutroba snim a ma
snim samym czinici, žada a dostane nadu wot
swojeho newidzeneho ale pak bliskeho a schudzo-
mneho pscheczela.

Dyz jedyn niete nadu ma, da steho ne-
pschindze, so by won potom pschestat na swoje
hubensto spominacz, so jedyn staka a loschkeje
myšlie budze. To wieszi niz. Wefnyly, trosch-
tny a sbožny dyr budze. A dy by jedyn te
wofonueknemie, dyz tajke stoweczko wustyschi:
tebi su twoje riechi wodate, do tamneho
czaka lober schoł: da by žane praschenie nebyto
wot predawschich riechow, pschestupenjom a
scheho steho, schtož jedyn czinit je. Dyz pak
jedyn hieschežen schtundu dlieje tudy je; da won
huzon spoczina so swonich riechow hamibolacz a
žaloszi, so teho sbožnika srudził je a tajke srudne
myšlie sa nim czanu: „Ach kak posdsi teze ny-
„dom snaju ty wulzy kwalbna rjanoy ty, a so
„by moja, haklej praju! mi je to žel, so wu-
„rudzu, so posdsi lubuju.“

To pak, we bojoszi hieschežen stacz moł a
so bludzicz, tolla zyli pschestane a schitko so
romadzi czene do teho posnacza: „ja bym wu-
„jednany a wumozeny, mi je so smielnosz stata,
„jeho smertz pschindze mi kdobytku, Dyz, Kryseje,
„we swiedominju me moj riech wurudzi, da
„sposchcz, so swieru spomnu na twoje wumreczie,

„Kak ty so sam by woprowat a moje rieschne
 „doty by sobu na kschiz sat.“ Tedom by derie,
 tedym bym ja psched twojimaj woczomaj wor-
 dowat, jako ta, kiz mier namykala je.

Ton sboznic dai nam jeno wutroby, kiz tajke
 shonjaze czuczie teho hubenska a swierne pozja-
 danie po tej sboznosci krydnju! jeha kori we Bes-
 thesda pschindu wieszi do stromych kratestka.

Spiwane bu:

Ja nesu moju wutrobu, moj Bozo, kwoporej:
 schak twoja wohla sluboszu, to widzu, sa nej stej.

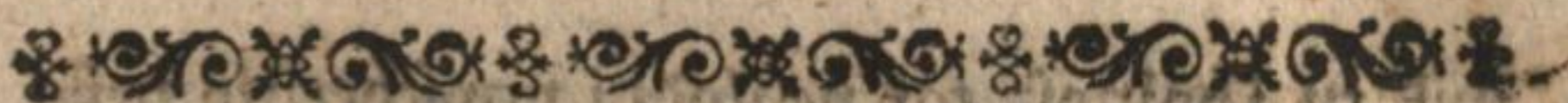
Wona je polna rieschenja a polna swietneho, bes teho
 praw'ho posnacza a kraun'ho praweho.

Ma to ju Jezom Kryscheze smi, ju wumoj swojej krju;
 schak ty by kschizowany mi a swietej kliepschemu.

Wohyla me slab'ho wierneho, psches twuju swjatu krej,
 we kotrej mata wobswietsenie, so somnu derie stej.

Ja na swieczi bym tudy a nimam wele tudy, duz
 dam tezi, schtoz ja mam. Tvoj smiech, smerc, kraune
 rany, kajz ty by kschizowany, ja stajni wduschi wob-
 chowam.

Ta pjata Kycz,

Djeržana na nedželu Reminiscere.

Spiwane bu:

Won dżesche femni: dżerž so me, nielk dyrbi so teži radzić, ja schon so podam sa tebe, ju na moj klin teže radzić; laj, ja sym tvoj a ty sy moj, dżerž ja sym tam ty femni poj, schtu može naju dżielic?

Wi roslec budja moju krej, to žiwienie mi rubic, to schitko k tvojmu sbožu stej, daj ty to sebi lubic, smerec, požre moje žiwienie, moja newina twoje riešenie, tal sy ty sbožnosť dostak.

We tym dżensnišim fedžbliwoszie hodnym sženju namyka so jene wopokasanie wot teje najwoscheje wulkoszie; ta Cananaska žonka je je ezinita: haj kneže, ale tolla! wono neje krotse kstaje-praje nju; ta žyła wiery wuczba je wopraudži romadži we tych schtyrjoeh słowach.

Teho sbožnika czeschkosz, kotruž won jej cžinesche, wobsta we tym: moje pomhanie tebi nestuscha. Haj kneže, praji wona, ale tolla; to je dyr wierno, na jene waschnie mi wono nestuscha, ale tolla we jenym druhim srosyženju.

Sromadni hantbuje jedyn a pohorschuje so, dnž won we tym kšesčyžanški, we tych wieriažych žytkwjach a wierach w dži, so jim ton sbožnik

znit tu sbožnos; tak neyłodni napschecziko nese,
 so jich tak wulzy sara prošnyč dyrbi sbožnych
 bydž a woni so hieschczen dotho rosmyslujū. A
 tu budže jena pohanska žona widžena, kotrejž
 ton sbožnit to cžiži wotrefne a kiž so nochže
 wotpořasacž daež; kotraž žwar šjenej wiestej ne-
 hanibnosžju swoje prawo nem obtwerdžuje, ale
 so sa jeneho psa a žusnizu wot teho mieschczanst-
 wa Israelskeho wusnaie, tu pschirodženu hanibu
 na so ezene a schitko pschidała, haj kneže; ale,
 wona pschistaji, „te pschyczatka tolla tejšch
 „jiedža, wone tolla tejšch dyrbja žime bydž,
 „wone su tolla tejšch stworenja a stuscheja kdo-
 „mej, wono tolla pschežo nieschto sa nje deli
 „pada.“

Ja bych storo radši wš, dy by to tejšch nasch
 podak był a ta wierz na kotrejž wono pola nas
 wobsteji, jako, so my tu sbožnos, kajž so praji,
 tak tunjo mamy.

We wotpoladanju tych duchownych kubkow,
 je storo kobjdy mohl ložo tym ludžom to schaffo-
 waež, schtož jim nestuscha, jako to, schtož jim
 stuscha, schtož jim slubene je a na cžimž jim
 schitko lejži, jim to lube a spodobne cžiniež a jich
 jeno wobryczecž, so bychū sa tym pschimali.

To je jena wulka haniba sa tu cžlowistku
 schlachtu. Jedyn je tak smuřne, tak we Bi-
 bliji lasuje a styschi je lasowaež: my prošymy
 na Krystusowe miesto, dajže so s Bohom
 wujednacž. 2 Cor. 5, 20. Dyž pak šej jedyn
 tu

tu prostku prawi pschemysli; da jenemu te łoby
na tym khoram liesu. My proſymy was na
miesto Krystuſa, kiſ ſchitke wiezy ſtworił je;
my proſymy we jeho meni; won je nas poſtał,
ſo my was ſa to proſneč dorbimy; ſa cjo?
niedžen ſwoje žiwienie ſa njeho woſtajič a je kjeho
wohli podacž, dnž je ſažo krydnecje? Ach nie,
a ſawieſzi jedyn ſo ſtoro hanibuje tu wiez tajke
je wulkeje prostky pomenowacž. Ton Zapoſch-
toł proſy habyn, ſo byſcheje tał dobri byli a te
nepſcheczjelſtko pscheczito waschemu ſtworiczelej,
kiſ was ſežinił je, kiſ wam ežieto, duſchu, žiwe-
nie ſamlutki dał je, precž dali hič a jemu ſažo
dobri byli: dajcže ſo Bohom wujednacž!

Ton Zapoſchtoł neje nidy pschidał, ſo by to
nepſcheczjelſtko pola Boha byto, ale won na
tym wobsteji, te nepſcheczjelſtko tſi pola nas.
Won je ſa nas wumreł, jačo my hieſchežen
nepſcheczelo biechmy; won je nas nepſchecze-
low wujednał psches swoju smerez. Schitko,
ſchtož ton ſud boži nadnami pytta, je won ſa
płacžit; ſchitkon niem, teiſch ton pschichodny,
je won wotwobrocžit; niž jedyn Zandžel, kotre-
hož won poſzele, ale won we ſwojej hegen par-
ſchoni je toſte, kotrež ton nepſcheczjel narychto-
wacž we myſli miejeſche, daločo precž wotwo-
brocžit. „Niž, ſo ty me ſy wołal aby womne
„budžiſche ſo prozowal; ale mi ſy ty džieta
„nacžinił we twojich riechach a ſy mi prozy na-
„cžinił we twojich ſtoſnjach. Ja, ja ſahubju

„twoje pschestupenia moje dla a nespominam
 „twojich riechow wjazny.“ Jes. 43, 22. seq.

Zehodla neie pola njeho niczo wot nepsches
 ezelstka. Dajcze so s Bohom wujednacž;
 to rieka; Dajcze schaf

fej prajicž; wotpołožcze tu zsumnosj, tu
 napscheczilnosj, to džitonečžinenie a sdalo-
 wanie we waschim snužknyh; neladajcze na
 wascheho stworiczela, sbožnika a krawneho
 wujednarja tak, kaž na jeneho, kiž wam
 hieschczen zush je, psched kotromž so bojecž
 macze, kotromž so kwam neruna; ale mysl-
 cze fej, my stuschamy romadži Hanibujcze
 so, so wy jeha tak dotho nejsze posnali a niczo
 wot njeho nejsze wedžili.

so won huzon pola teho prophetu je prajicž dyr-
 biaf: jedyn wot snaje swojeho knesa ale moj lud
 me nesnaje Jes. 1, 3. je me sabyl a te myslie
 subit, kotrej snadž we swojej mlodosie dostaf
 biesche; je te wieczne žonowanie, (pschetož to
 won je) liedom sa hodne djeržaf, tu we tym
 ežabu po nim stonacž a je tolla wedžit, so bes
 njeho do wiecznoszie wobstacž nemože; so, tak
 borsy ta duscha precž je, so nidžen newie jako
 knemu; so to žane žortowanie ale wierne stara-
 nie je: Dže dyrbu cžečnyez ja? won je ta je-
 niczka kowanfa schitlich, kiž na semi ku.
 „Dže dyrbu so nietk wobrocžicž? ja zu moj
 „Jesu ktebi hicž.“ To je tak a nemože hinaf
 bydž: „Dže bychmy tolla byli, dy by žadyn
 „Jesus

SKRIB

„Jesus

„Jesus nebył!„ Dy bychmy stworeni nebyli; da nebychmy tu byli; a dy bychmy strju wu-
mozeni nebyli; da bychmy dyr tu byli, ale kna-
schemu wiecznemu nesbozu; a nasche srudne
czasy, te ste dny, kiž ton riech we tu tym swie-
zi naczinił je, bychu jeno jene woptanie wot
teho byli, schtož my we tym pschichodnym czasu,
we tym priotk stejazym kralestki, we newidom-
nym bychmy kshonenju krdnyli.

Tehodla dyž ja tajke słowa, so ton sbožnik
nas wo nuer proši, so my jeho tolla lubo miecž
dyrbimy a so snim wujednacž, stym rosruczen-
jom we džensnischim sjenju, kotrej won stej po-
hanku miejesche, kotruž miecž nochjesche a ko-
traž jeho tolla tejšch puschiczicž nechajche, runam:
da nemožu hinač, jačo ja dyrbu so sa mojich
sobu kshesizjanow hanibočacž.

To dyr drudy jenemu cłowekej we tym
kshesizjanstki so stane, so won kej myśli, ton
luby Boh nochje jeho miecž, wono je zu posdsi
a žana nada wja: y sa njeho; ale to je jeno te-
hodla, so by je trochu wazicž nawuknył: „so by
„shonik a widził, kajke nesbozo a žalos; pschi-
„neke, dyž ty teho knesa twojeho Boha wo-
„pušiczisch.“ Jer. 2, 19. To je jene dobre
byczie; tedom je jedyn we teje pohanki žustandži.
Dyž jenemu to hegen swiedomnie praji aby dyž
jenemu ton nepscheczil to powedžicž a tu roso-
mnoš; jasnu czinicž je; da wono dołho to neje,
jako dyž to ton sbožnik jenemu praji. Krej po-
hany

hanzy je won je sam prajit: ty by jedyn pos.
 Haj, je te wotmolwenie, ja je sym; ale ja
 tebe wot jeneje druheje strony teisch nieschto na-
 stupam, ja budu tolla teisch nieschto dostac,
 samne budze teisch jene pozonowanie sbotne
 wostac. O zonska, twoja wiera je wulka,
 tebi so stan, kaj ty zesch.

Medajcze nam da tu nadu, kotraj nam tak
 husto podawana budze, a kotruj my wot mto-
 doszie sej wobladowac; wufnem, kaj by wona
 nam skuschala, a kaj by hinaf bydj nemote,
 tehodla sa snadnischu dzerzec. Dajcze nam
 sej mysliec, my jeje hodni nejsmy; dajcze nam
 so bojec, kaj we tym lizi k Hebrastim rieka,
 wono mote nam nahli zu blisto pschindz, so je
 nebychmy widzili, so bychmy tak nimo pschischli,
 nimo zielili, so nebychmy je pytali. Ebr. 2, 1.

Wono neje kscapschijeczu, kak jedyn dzebac,
 dwaczezi liet pschi jenej tajkej Hauptwiezy nimo
 precz pschindz moze; kak jedyn tu frej, te rany
 a tu sastuzbu swojeho sboznika a stworiczela tak
 blisto sej pschinesz dacz moze a nebudze wot teje
 schipe teje luboszie franeny; a dokelj jedyn na
 wele snadnych a znych wierzach, haj na teho
 blischeho boloszi a nesbozu tak lochzy ksilam
 pschinefenn budze: kak jedyn jeno swojich hegen
 riechow, swojeho nepscheczelska pscheczito Bohu,
 swojeje nesnajomnoszie, stym sboznikom a swo-
 jeje strju nemobkrepeneje duschie dla nidy do je-
 neho rosmyslensa nepschindze, kotrej by jeho
 placac

placacj namucžite. Pšchetož dnž ja wot teho rycju, so jedyn swojeho rieschneho hubenřta dla placacj pšchinucženy budže: da ja nemienju, so to pšches riane priotk stajenja, pšches jedyn pšchimazn tož a synk sczinene budž dyrbi, ale pšches tu wierz šamu, wona može taš fuschi precj prajena a ton tož hieschczen taš mačo klin- cžazn bydž. Ze pšchipadnosřja ktemu nicjo ne- cžinja; ale ta wierz šama, to hoče, nahe šty- schenie wot teho, šchto Boh šam na nas wazil je, kaš wele krasnej dobroty nam hu- benym je cžinił.

To dyrbi našchu wutrobu rofeschřecj. Dnž potom jedyn pšhindže a praji: šchto to tebe na- stupa? ty džesch twoj pucj a nimasch šo wo- nicjo staracj; šchaš Boh twuju žimnosj žonuje; da jedyn wotmolwi:

Šaj, to dyr je wierno; ale ja mani tolla- tejšch jenu duschu; wono je taš, so wona- hacj dotal je mačo mieta, ale wono nedyrbi- Dale taš bydž, „šchtož šo štaše je, nedyrbi „šo hindale wottemne štaej;„ ja zu jedyn- kon; widžicj wot teho šucheho, mordkeho, necžujazeho, nedžakomneho cžaba a smužkeho- bycžaz; ja zu pocjecj na njeho a tam hori- ladacj, džej ja moše žimwenie na kšchizu wišajo a moše šbožie do smercžie šynkujo widžu. Džej šo won samne šranicj dawa. A došelž šty- schu, so šo to ša moše a teho žykeho šwieta- riechi štane, so te riechi niz jeno wotežerpene-
ale

ale tejsch precz sate a schenkowane su a jedyn
 nietk jedyn liepschi czlowek bozi bydz moze,
 jako ton prieni stworeny by: Da zu ja ladacz,
 so na tym tejsch moj dziel dostanu a tejsch
 jene tajke sbozne stworenie worduju. „Ja
 „tu winu nesapru, nady pak so troschtuju,
 „ta je wetscha dnzli riechi, kotrymz nimam
 „zane smiechi. „ Nichto me netreba teho
 dowesz; ja so snaju a wiem, dze to tsi;
 „moja kudoba me wuczi wolacz ruezj ktemu,
 „Eiz me znowacz, sweczicz a mi sboznosz
 moze dacz.

To dyrbeli po prawym schizy tezi ludzo smolom
 tak czinicz, kotrymz teho sboznika powesz
 proscho pschinesena budze, kotsiz haklej sa tym
 sboznikom netrebaju biehadz, ale sa kotrymz
 won dze: won swojej ruzy po nimi wupschiestre
 a kima jim: „pojczje sem wy kudzi, schizy czwi-
 „lowani (pscheto; wy tejsch swohnfach neisse
 „sbozni ludzo) dajczje so mi ruezj.

Wone su wulke kraje a kralesta, kotrej doshi
 czas predy nas stym ewangelionom su napelnene
 byte, dzej nietko to ewangelion priedowane ne-
 budze, dzej tezi ludzo tak daloko su saischli, so
 niz jeno kajz pohanojo su, ale liedom wedja,
 so jedyn stworiczel a sboznik bydz dyrbi. A tolla
 tejsch we tajkich krajach nameka jedyn Kana-
 nastle Zonki, kiz tak moliczke su, so cjuja,
 snaja a wedja, so wone huzon we swojich star-
 schich dauno predy wot njeho wottejschte su,
 so

so žane prawo wjazny nimaja; ale tolla; so ton sbožnik jedyn nadny, lubosny a schittich knes je, kiž tejšch na tych wotpanenych jich hubenstko se smielnoszju lada a tejšch snimi hieschczen rad nieschto sapoc;ne a spytta. Tak budža duschie sa njeho dobyte tejšch bes tymi ludžimi, džež tak wohn lada, so to ewangelion wot njch twychto je.

To jeneho pschezo bole wabi kšurrowoszi pschecziko wam, so kej myšli: nedyrbeli teži ludžo, kotrymž won na tych hařach priedowanu budže, kotsiž pschezo skladnosz maja wot jeho smerczie slyschecž, kotsiž to šami na šo šu sali, jeho smercž pschipowredacž; nedyrbeli šo teži, praju ja, wjazny wokolo njeho miecz, jemu knohomaj padacž a jako žio wo nadu prořycž, so bychu tejšch to šhoni, schtož tych druhich jich wutroba šhoni? so to pař jeno swohnikach šo nestane, stym rtom, kiž ryczi a stym wuchom, kiž poslucha; ale so ton sbožnik te snuzkne wuschy swortewrja a (kajž tam wot teje Indijie rieka: „kotrež ton knes tu wutrobu woczini,, Aetor. 16, 14.) tu wutrobu woczini, te stowa slyschecž. Pschetož tak borsy to šo jedenmohł stane, so we wutrobi slyschane budže, so ta wutroba džel na tym bere, so snuzkach jene pschekladowanie steho budže, kiž wostaka, kiž šienym stawa a šo lieha, jene priotkštajenie, schto Boh na nas wazik je („won na semju knant pschindže, so tejšch nasch bratsik budže,,) a dnž
te

te pschemyslenie wostane, haj dyr pschemscho
 dje a wjazn mozn a bylnoszie dostata, jako te
 druge wiezn, stotrymiž fej ta duscha czinciz bere:
 da na konzu steho niczo druge nebudze jako jene
 dobyczje teho sbožnika: „lubosz, fiž mi křwoj mu
 „spšcharu mysl a czieto pschewine; stranena,
 „křchizowana, wujednana lubosz, ja šo podam
 „teži, zu twoj wostac; wobstajnie! „

Dnž to jedynmohl swutroby wohn prajene je;
 da šo ton sbožnik tak twerdži teho dzerži, kajž
 by pschizahane bylo. A dnž je jedyn dwazyczi
 molow sašo sabndže; da je tolla ton sbožnik ne-
 sabndže, ale potom rieka: ja šym tu duschu
 widžik; kajž won křemu Nathanaelej prajesche:
 ja widžach teže po tym figowom Joh. 1, 48.
 Dnž ton sbožnik tej duschi jene prawe wutroby
 sdychnenje wotczischczecz može, psches te bliske
 a snuzkne priotkřtajenie swojeje sinerczie a sasluž-
 by: da won to widži, mierkuje a šebi je napi-
 sche; to budže jene spomnienie psched nim. A
 dnž ta duscha je sašo sabndže a smyslie puscheži;
 da won jej je pschezo sašo pschineše a dopomni
 šo we tej shtundži, dnž tej duschi to te najnu-
 snische je, šo jedynmohl stej wutroby jene sdych-
 nenie wohn pschindže; niž steje łomy, rosoma a
 křwie, niž šieneho howeho naturšeho nucza a
 miachkoszie, psches rjane, napadne deri křin-
 czaze a trechjaze słowa; ale šieneje prawejie šy-
 sknoszie we snuzknym, steho priotkřtajenja na-
 scheje duschie nusy a steho posnacza teje saslužby
 Jesuřowej

Jesufowej a teho, schtož ton stworiejel na kšchiju
 sa nas wustat je; steho fej priotk molowanja
 jeho czlowestka a woprowanja sa nas: „Ach so
 „ by jeho czerpenie namni subene nebyto! ach so
 „ bychu me jeho rany sahojity, jeho smercz mi
 „ fliebschemu pschischta, ta krej moje riechi precz
 „ saka! ach bydz mi Krysta krej a praudosz scha
 „ moj pnych a drasta pschistojna, tak budu wob-
 „ stacz psched Bohom! „

Zena tajka wutrobny mysl wuežini, ta saskuzi
 wuprosy a dostane, schtož nas potom psches
 zyte smerczie žiwenie pschemodža, hacž ta duscha
 knemu dom czene. „Napisa mi teje duschie
 „ jeje sdychowanie a wutrobny požadanie; wone
 „ nedyrbi sazpenie, tejšch niz newustyschane wo-
 „ stacz. „

Nu ja wintschuju najsprytšy, so bychu wasche
 wutrobny dobyte a sapschijate bydz moke; so by
 te priotkštajenie wot teho sbožnika stwiernoszie
 pscheczito nam, wot jeho wo nas tak wužofo
 saskuzajej a hacž do smerczie wobstejajej luboszie,
 naschim duscham ktowarstki, ktostatemu wo-
 pomnieniu a knemu stowu bydz moke, kotrež
 nebychmy lož bydz, knej historiji, kotruž ne-
 bychmy sabydž moli. David prajesche wot te-
 ho natwarenja teho templa, so nebudže swoju
 łowu predy czischi deli položicž, hacž je wuwed
 nej.

Tak my nedyrbeli naschu łowu predy czischi
 deli položicž, hacž nebychmy wedžili, so my jeho
 priotk

prjotk stajenie prawu slysheli, jemu jeho psche-
 czelnu prostku swohlili a niestk snim radzi wuje-
 dnani a we nadzi bydz yli. Nieschnu smy
 my; my pak zemmy radzi dzieczi bydz, spodobni
 sežineri we tym lubowanym. A dokelz won
 sam tu wierz nam prjotk neše; da so doho ne-
 prascha, dnz my ju hori beremy, hacz my ju
 tejšch krydnemy. My nezebammy we straschi bydz,
 so by nam sapowedžena byta, dokelz nam wot
 Boha prjotk nešena budže, kiž newže.

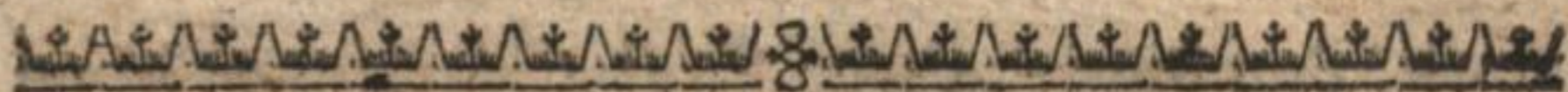
Spiwane by:

Za teie niestk sanknyč budu do mojej wutrobny, ty
 samne waczku kudu krej Božu pichelak sy, so by me wu-
 moł sneju wot wieczn'ho c'erpenja

Kaž phtaczki tu so khowaju tak radny wprosnym dre-
 wi — tak tejšch ja so moj Jesužo do twojich ranow
 khowam.

Za duscha Krysta wuswecž me, twoi duch me sascžip
 do tebe! to cziěto samne sranene mi cziěto sdujchu jahoj-
 ſhe.

Ta schestra Rycz.

Djeržana na tu nedželu Deuli, stych słowow;
Lajcze, kajki to cźlowek!

Joh. 19, 5.

Lajcze, kajki to cźlowek! to je jene prie-
dowanie, kiž wjazny we sebi ma, jako ton
cźlowek to je wedził, kiž tak ryczał je.

Won je sprawni wohn nicžo druhe prajcž
nochžyt, jako; „Ej, neje to jedyn slie pschihot-
„tomany cźlowek! stym su slie wokoło kodžili!„
pschi tym pak tejsch je sobu prajene dacž bydž,
so won je saskuzit neje; kajž by žyt prajcž: „wy
„sli ludžo, wy mojecže na tym dosž miecž, schtož
„wy hujon cžinili scže, a sej dacž žel bydž, so
„snim tak wokoło kodžili scže: wobladajcže sej
„jeno jeho!„

To je hujon psches bydomnacže a niekotre
dwažycži liet prajene a wot jeneho cžaka kdru-
hemu dale rycžane byto; jedyn narod je kdru-
hemu to powedał. A dyž te słowo: lajcze
kajki to cźlowek! te wopomnienie: „Ach
„gmejna ladaj hori na kschiz, na t'ho, kiž teže
„stwori!„ jeno džešacž liet pschestało je: da je
stej žykej kschesžijanow wiezu borsy wohn byto.

„Ty mi rycyisch,„ (praiesche David z Sam.
7, 19.) „wot jeneho cźloweka prjotk, kiž dyrbi
D „moj

„moj syn bydž; ale mi'šo sda, kajž by to jedyn
 „człoweč był, kiž tejšch we nebesach domach je;
 „te slubenja su sa jeneho howeho człowika na
 „jenej stroni zu wele.“ Ton zyty wosiny
 Psalm je jene rjane tu wierz wukładowaze spie-
 wanie: kajki je to człoweč? wotmolwenie: „to
 „je ton knes na dewšiem, schtož jene bože
 „stworenie menowane bydž može: schitko wot-
 „n jeho wiša; schitko hieshczen dyrbi kjeho no-
 „ham pschindž: lajcze, kajki człoweč!„

Dyž my ničko jedyn kdruhemu prajimy:
 lajcze kajki to człoweč! da ma to dwojaki
 rosom: ton prieni je: ach lajcze schaf jeho
 rany! ton druhi: to je twój muž, kiž tebe a
 schitko, schtož ty swohnkach a snužkach by, stwo-
 rit je, kiž tcže twoje mjašo wobleč, kiž tcže stwo-
 jimi koszemi a žiwami sienoczit, žiwenie a do-
 brotu na tebi czinił je a kotrehož wobstaranie
 twój wodnych wot jeneho dnja kdruhemu sdjerži.
 Ktemu priedowanju hieshczen jene na naschej
 stroni stuscha, menujžy te wotmolwenie: to
 moja duscha deri posnaje.

To czielne widzenie gor nicžo ktemu necžini,
 ale so ta duscha na tu wierz pschinešena a wot
 tajkich myslow połna budže; so jej tajke myslie
 krasne budža, so wona we nich žiwa je a to
 žiwenie teho ducha šo do teho da: to moja
 duscha derie posnaje!

Ton sbožnik neje haklej we cžaša swojeho po-
 niženja kwiestym ludjom czisji wohn prajit:
 „wy

„wy sje me widžili a me tolla nesnajecze;„ ale
 schto biechu te bes konza wele džimw, kiž sařobu
 nastamachu, kotrež huzon we Davidowem
 cžasju krachnowanju nebiechu, (dyrjať ja je ra-
 chnowacž, sič by wjazn byto, jako piesta!
 Ps. 139, 18.) wjazn wurychtowate? jedyn na-
 rod, jedyn lud, schtož džensniſchi džem ta wiera
 jeneho kraja rieka, je šo dyr dieje djeržak, jako
 ton druhi; ale nydom jako won pschindze a cžlo-
 wisku naturu na šo sa, nameka won habyn
 schitko we kaženju; schitko bie wot njeho wo-
 tejšcho. Ze małe sromadžisna, kiž hieschczen
 na njeho spominachu, biechu pschecžito tym
 druhim ludžom krachnowanju, kaž jena mała
 wajhtarſka hietta na wulkich winowych horach:
 kaž ta tam tak steji, šo liedom widžena budze;
 tak te sromadžisne, kiž je snim djeržachu a jeho
 hori sachu, pschecžito tym druhim šo miejachu.
 Tak wele biechu schitke te skutki a džimw mu-
 rychtowate, kotrež se swojimi woczemi widžili a
 kotrež huzon stori tausend liet nebiechu pschestate.
 Wchetož ta duscha tych ludži nemiejesche žadyn
 loscht do nich nuž hič; woni biechu weřyli dnž
 te džimw nimno biechu. A dnž woni šo drudy
 junu tak jara šhiboľachu, wjachu a ponizni
 cžinjachu; da Boh hieschczen pschezo prajesche:
 Ach dy bychy tajku wutrobu mieli, kiž me
 snaje! 5 Mos. 5, 29.

Prascha jedyn nietko we nowym testamenczi,
 Dže to tolla šem pschindze, šo šo wot šydomnacie

stow liet tak wele mot wutroby ryczi a so teisch
 tczi ludžo we tych bludžajnych wierach, kiž tu
 prawu wierz netrechja, skoro schizy na ton bliski
 wokolo kod sBohom je steja; dokelz tolla ton
 židofski lud, ton lud teho wuswolenja, kotrehož
 kral won bie, pschezo je na to soalowanie stajit
 je („rycz ty sBohom, my žemy teže radži po-
 „sluchacž, so jeno my žu blisko sBohom ro-
 „madu nepšhindžemy; „ 2 Mos. 20, 19.) pra-
 sčha jedyn, praju ja, dže te wulke pschemienenie
 a te nietsische waschnie teho cžlowiskeho smyslenja
 žem pschindže, žo sBohu pschiblizowacž: da
 je te wotmolwenie: habyn tam žem, do cžehož
 je ton sbožnik stajit je: „dyž ja šredža nebežow
 „a semie budu powiřacž; da žu ja schitko žemni
 „cžanycž. „ Joh. 12, 32. „Ja budu jedenmohl
 „wohenjome ščkriecžki a plomenja na tu žyžu
 „semju wuřypacž, wono budže skoro tu a tam
 „žo popadolacž; ale ja dyrbu predy žam jenu
 „šurrowu chženizu wustacž, sa tu žyžu cžlowisku
 „šchlachtu wotežerpicž, moje stworenie snowha
 „dobycž a psches krauny žud pschesštoržicž a
 „pscheprawolacž: dyž ja to schitko wustacž a
 „dopelnicž budu; potom budže žo te saželowa-
 „nie spocžinacž. „ Luc. 12, 49. 50.

Ta krej nima jeno tu mož, so jena krepka
 ton žyžy šwiet cžisty cžinicž može, ale wona ma
 teisch jenu tajku pschemožnu mož, so wona tu
 žyžu wutrobu nuž wosme. Na jeho rany, na
 teho martrymuža, dyž jedyn nanjeho bes ščty-
 rimi

rimi wocžemi polada, na teho, kiž Boh ton
 knes we tej wobrokozi je, na teho stworiczela,
 kiž ton sbožnik je, na teho Boha mosche scheho
 kwaleneho do wiecznosće, kiž jedyn kudy człowik
 by, kajž ja, a biesche žiwj ziczyczi liet, sawieszi
 kudy a sazpeny a by sariesany, nemože jedyn
 žanu biertelšchtundu swojej woczi wobroczič a
 swoju mysl stajicž: da je, kajž bychy schkrieczi
 do žahy padate; ta wutroba počina wotžiwecž.
 Nietk žo moja duscha namekuje, nietk wiem ja,
 dže ja domach bym: „won samne wacžku kudu
 „krej swoju pschelak je, so wumoženy budu stej
 „czwilie wieczneje.“ Dže je ton šušod, psche-
 cžel, bratr, mandželski, haj dže šu teži starschi,
 kiž tu luboš namne wazicž moli a žyli? woni
 bychy to dyrbeli wostajicž wieczni.

Tehodla praji Zesaias, jako šebi tu bofnu
 ranu, hieshcžen daloku, kajž sblišta wobladowasche:
 „Ładajcže schak na skalobu a we staki
 „na studnicžku, skotrež wy wuswoleni schizy
 „še, wukopani a wuryczi.“ Jes. 51, 1. Psche-
 tož jako te kroczi do jeho wutroby žo sta; da
 wušapnyschtaj ta sbožnosz schitkich duschow
 a ton duch s Boha, kiž teho człoweka wo-
 pushcžit a sažo k Bohu žo rocžit bie, romadži
 wohn. A ton swjaty duch nietk na šydomnacze
 stow a njekotre dwacžyczi liet nepschestane pło-
 menja rožplacž, kiž žo tu a tam na tych czło-
 wekow šydaia askoro tu, škoro tam, saželujia.
 A schitko to budže swonenjom wot krawie a scžu-

cjom wot njeje pschewodžene; ton suzkomny
cžlowek teje wutroby r. symi je tejšch jara Deri,
Dyž jemu tych ranow swietkoš; do wocjom swieczi,
tej duschi budže to wuczinaena wierz, so wona
wumožena je; tak, so wot teho cžaka wierno
je, so jeho kšchij a smercz tej wutrobi sjaunej
stej.

To je ton wulki a newurekneny kumscht,
hori ladacz na Jesusa, ko ryž, jako won
wieczne weželie miejesche a na tym stołi teje kra-
snošje a na tym throni tych swietow bedžische,
to sa wele nedžerjesche a zu wele czinicz nemysle-
sche, dy by won knam pschischot a so do na-
scheho kudeho czieta a ktwie pschekledowak, ton
kšchij pscheczerpik, wo tu hanibu nerodžik, daž
so moricz, czinik sjauni pokutu sa tu žtu cžlo-
wisłtu schlahtu, daž na so hicz teho niema pto-
menja; a jako won hottowy by, džiesche won
sažo tam, džej won bie gem pschischot, synu
so na ton stoł, džej won bedžik bie a pschekrasni
so stej krasnošju, kotruž won miejesche, predy
nizli ton swiet bie. Na teho ladajcze, praji
Dawok, ton je ton žoposchtot a woschi miesch-
nik nascheje wiery! Ebr. 3, 1.

Ze slubenie we tej džensnischej lohsony: ja
zu pola was tych ludži wele czinicz, kiz so
we tu tym cžaku ktemu staremu žonowanju teje
Reformation swecza; te so wopraudži gruntuje
na tu mysl, so woni mohlerjo budža, kiz teho
kšchizowaneho, teho martry muža tym wutro-
bam

bam tač dołho přjotk mohlujia, hacž te snamjo
 wot njeho we tej dušchi nastane, so hej je psched
 woczji stajecž a so na nim wofschewecž moža,
 nech so, džež jeno so.

Ktemu my schitkich ludži prošemy a dyž je
 tač daložo pschinesž možemy; da možemy jich
 temu sbožnikej poruežicž a jich hebi samym wo-
 stajicž. Pschetož sčtuž jeho ma, sčtuž we tym
 wokoło řodzenju stym martru mužom steji a hej
 jeho bes sčtyrimi woczemi wobladacž, so do
 rycžie snim dacž može, widži a wopta, kač do-
 brocžiti won je; temu won wosche sčeho dže,
 sčtož won hewak lube a spodobne miel je; teho
 nezebamy pschi nim dđeržecž. Dže žyl aby dže
 moł ja hicž? Ja rad so stobu seindu, to bu-
 dješch popsčecž mi, wot tebe pač rad nejndu!
 to tač same steho widženja sem pschindje.

Dy bychmy jeno pschischli, tu byli a jeno
 jedyn teho druheho pschi nim mieli; bychmy
 jeno jedyn mohl we duchu we jeho pschewod-
 ženju na wolijowej hori a na Golgatha pobyli;
 sa te sažo precž hicžie neby mi žel bylo. Psche-
 tož cžieko a dušcha so wulzy jara na nim swessy-
 litaj a Pawoł praji: ja mam schitko druhe sa
 schkodu, haj sa błoto na hařy, so bych jeno jeho
 dobył, jeho cžerpenju a jeho žylkej martri řajž
 do wutrobny nuž poladacž moł. Phil. 3, 8.
 We řewenju Žanowym 3, 10. rieka: dokelž
 ty pschi tej wuczbi mojeho cžerpenja wostawasch,
 te słowo wot tej scžerpliwosžie a teho řonža teho

Kněsa wobkrowasch, dasch to twoje najwoskebnische
bydź a te byly teho Immanuela twoj Tert;
da neboj so jeno, ty nedyrbisch psches žane
spytowanie postorcjenu bydź, tejšch ni; wot
tej nady sažo precz pschindź; ja zu na tebi djer-
ž; a teje wobarnowacž (kajž sernicžku we wołu,
rieča pola 5 Mos. 32, 10) nihto nedyrbi teje
swojeje ruki wutornycž. „Ta wutroba ta wie-
sta sderži nas kwidjenju, so nejndžemy jini
sniesta, nech nas tejšch rostornu“.

Alle frajlich, my nemožemy žebi to žami
dacž, won dyrbi nam to žobu dželicž; te
rieschniske byly dyrbja žej to wuprosycž, na-
scha hubenos; dyrbi jeho a nas ktemu nucžicž;
my dyrbimy kajž kori pschi korych hacž k nemu
pschindž. Pschetož dyž my do teho stroweho
kralestka pschindž žemy; da dyrbimy my bes
jeho korych slushecž, kiz won wustrowicž ma.
Teži žylni nepotrebaja teho liečarja, ale
teži kori. Matth. 9, 12. My dyrbimy jedyn
mohl wiericž, so, dy by ton žyl sbotny swiet
dženža sbožny był, my je tolla nejsmy.

Dyž we jenym domi jedyn kojždy so wo-
bryčuju, so prawi deri snim dže; da sawieszi
tolla temu, kiz sbožny wordowacž dyrbi a to
hieschežen neje, jeho wutroba prasi, so won
nesbožny je. Won te słowa steho Catchis-
muša na so czene: „ja žym subeny a sata-
„many a to, warbowany a dobyty wot schit-
„lich riechow, wot žmerczje a wot cžertolskeje
„možy;

„mozy; niž se stotem aby se sliaborom ale s Jesu-
 „sušowej swjatej drohej křiu a sjeho nerwinoj-
 „tym czerpenjom a wumrežom; so bych jeho
 „hegen byl:„ ton troscht je hieshczen psched
 jeho wocžomaj sakřoty, won neje to hieshczen
 shonik; won je jedyn subeny krosch, ale won
 budže namykany pschi tym swietli Jesušowych
 ranow.

Dyž to tej duschi wažnische budže jako schit-
 ko; dyž wona, so by tolej shonika, temu sbož-
 nišej přjotk płacze a so psches schelke wotdžer-
 žowanja wot teho neda sažo rosproschicž a sa-
 bludžicž, ale wostane pschi tym, wie, sčto je
 a džerži na tym, hacž je ma: Da budže borsy
 potom psched nim jako jena, kiž mier je namy-
 kała, budže sewschiech riechow wumožena, do-
 stane nadu a woadacžie. Potom rieka: Dowier
 so, luba wutroba, tebi šu twoje riechi woda-
 te! a we tej sčtundži je tač, kaž bych tu te rany
 sa tu wutrobu šamolutku byle.

To je ton najwosebnischi džen we žylym ži-
 wenju; teho runja žadyn šažo nimamy hacž
 ton ert nesblidne we jeho ruzy a na jeho kłini,
 džež jeho mamy, wobkowanymy a pschi nim wo-
 stanemy wiczni.

Spiewany by:

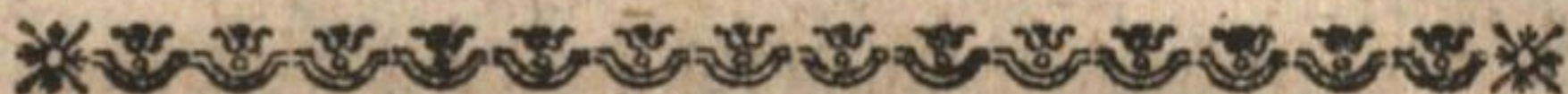
Čišeč nas ktwojmu Bolei, na twoje rany; da
 nejku nesbožne sčtundy žane, o Jehnjatko!

D 5

Ja

Ja sym to sawinował, sčto; ty sy pscheczepił, te
 puki sy ty stował, ki; ja biech sasłuził. Ja stosił
 steju tudy, me nehubi burrowi, to proschu rteschnił tudy,
 cjin somnu po nadzi.

Ta sedma Rycz.

Djeržana tu nedželu Łätare.

Spiewane by:

Schał pschi tebi ta wutroba troscht, radu, pomož
nameka:

Zy wulzy jara dżiwny sy, to stwojho hamta widžimy,
kał krasna wiez je sħonena, so knam sy pschichoł do
swieta!

Haj twoja sħmerc; a ežerpenie nam pschineše to žiwenie.
O Jesu, moje žiwenie, kał sħotke je twoj' meno mi!

Schtuž wieru ma wstwoj' wutrobi, ton sħoni kam to
wopraudži. Da je to moja sħajna rycz, dy bych teže
nemoł pschimni miecz;

Bych dauno sħmercž sħej wustwołk, žyk so bych so ne
narodžik, schal schtuž je tudy bes tebe, ton sħamy žiwny
morny je.

Moj nawoženja Jesuša, o ty moj luby sħožniko, ja
na tebi so wosħewuju, teže wosħe sħeħo lubuju.

Dy; na tebe ja spominam dos; w sħeħosħie wemni mam,
dy; sħaju ktebi nadžiju, da mier a pokoj dostanu.

Text:

Wotpołožmy ton riech, kiž nam
psħiwisħa a nas lienich czini a
poladajmy na Jesuša, kiž je
spoczatk a konz teje wierny.

Hebr. 12, 1, 2.

Sirach

Sirach je jedenmohl prajit: ladajcže nam-
 ne, ja bym maču kwilu prozu a starosž
 miel a bym wulki trošcht nameřak.
 Cap. 51, 35. Za nada teho niersiz-
 scheho cžaka wobsteji we tej nutyrnosži ktemu
 swjatemu cžlowiřki teho sbožnika, a tehodla
 je jeho weřetosž a krasnosž nietk ta, so won tych
 swietkow jenu žyłu mrocžel ma, kiž prajicž
 moža: ladajcže na nas, nejsmy my sbožni, dny
 my runi we wele wierzach kudy a jena romada
 bes nami korojta potwocžena a hanena je? Dže
 nascha wulka sbožnosž sem pschindže, kotsiž my
 te sće dny tař deri jako tči drusy a husto wjazy
 jako drusy, a niž jeno snaschej šamej starosžju
 dosž cžunicž, ale tejšch hieshcžen wele drujich bo-
 losž šobu nosycž mamy? na to je te wotmolwe-
 nie: to pschindže wot tej snajomnosžie šym
 sbožnikom. My smy we jeho woczach kmierej,
 knadži a kmodacžu pschischli, my smy šo ro-
 madži šjednali, won je nas žonowak, tu ruku
 nam hori powožit a naschej duschi kasař do
 wotpocžinka šo wrocžicž: „bydž nietk sašo spo-
 „kojom, luba duscha, pshecželřtko šBohom a
 „nebeski loscht je šapocžane, tehodla tebe nietk
 „a nidy nemože trechiež žana škoda, dobre
 „špodobanie Boh na tebi ma, nietk wulki mier
 „je bes konna, šcha wojna konž je šaka. „ To
 je ta žyła wierz. Šchtuž wieru a lubosž we
 wutrobi ma, ton je je tař šhonit, a šchtuž to
 dostacž budže, ton budže je tař šhonicž.

Schtyri

Schtyri tausend liet biesche trako, so so tezi
 cžlowekojó ktemu lubemu Bohu tak cžesko
 pschiblizowaež možachu; a ton sbožnik praji:
 Dyz ja jedynmohl moje priotk saežie wuwesž
 budu, da sej dowierju jich derje schitkich křy-
 dnyej. Joh 12, 32. to je te žyke potainstko teho
 druheho Artifela: „Won je moj knes, kiž me
 „subeneho satamaneho cžlowika je wumok,
 „warbowat a dobył wot schitkich riechow, wot
 „smercžie a cžertokřeje možy, niž se stotym aby
 „se šlieborom, ale se swojej swjatej drohej křwju
 „a se svojim newinowatym cžerpenjom a
 „wumrecžom.“

Wono je hužon we 45 Ps. riekało: poslu-
 chaj duscha, poladaj na to a načil twoje wucho,
 ty so kralej spodobasch, pschetož won je twój
 knes a ty dyrbišch so kņjemu modlicž; jeno to
 fahlowasche won je twój knes, kiž tebe wu-
 mok je psches wumrecžie a psches krawenie.

Moje lube wutroby! nam nietko na jenajkim
 posnacju nefaluje, my mamy schizy jenajke po-
 snacžie, menujžy te słowo wot křchiza. My
 smy ton rocžny cžas jeho swjateho podjecžja,
 naroda a martry pschewo romadži swecžili.
 Wono tak jeno na to onpschindže, so to so we
 naschich wutrobach sapopaduje, so to we tej
 jenej wutrobi ton wužitk ma, kotryž ta druha
 dostane: „Daj mi moje dźiecžo twoju wutrobu,“
 Daj sebi tu wiew, kiž rebi we pucžu je, kiž tu
 mysl mohli, a twoje pyttanie ktemu sbožnikew
 pschindž,

pschindž, satornuje, Friechej bydž, nech wobsteji, we czimž je, dy by tejšch nieschto dobre šame we šebi byto. Schtož ton šamy sbožny Džen a schtundu hori djerži, dyž twoja a teho sbožnika wutroba šo romadži setkaj, šo romadži posnataj, šo srosymicz nawuškaj a romadži sbiežataj budžischtaj, jako ty twoju wiery ruku do jeho boka položik, we Duchu te bšusny we jeho rukomaj widžik a šo twojeho muža a wumožnika dzerjecž nawušknył budžische, kajž by jeho widžik a stwojej štabej wiery ruku jeho krej hori wowił, jako teho wodacža sawdalk, Forraž schitko czini dobre; schtož tebe we tym sadžieła a te sbožne wošomiefnenie hori djerži, šo šo tak deri dženska jako jutši nestane, to miej ša riech a miej jene nepscheczjelstko pschecziko temu.

Ton sbožnik praji: nech je žona, nan, macž, dzieczi, bratša, šotry aby schtož jeno je, dy by tejšch ty šam był; schtuž schitkemu šo newotreckne, nemože moj služomnik bydž; schtuž tejšch šo šam hidžicz nemože, schtuž hieshc en swoje hegen žiwenie lubuje, pola teho nicžo bydž nemože. Luc. 14, 26.

Tu pač dyrbu moje myslie šewicz. Teži ludžo pyttaju nieschto žyli druhe we tych štowach, jako schtož ton sbožnik mieni. Tu šej jich wele mysla, to šchesžijanstko wobsteji we tym, šo jedyn šam se šobu a schitkich wiewow dla wojnu spoczina, we jiedži a picžu, we spanju
A WA

a wachowanju a we wschitkich wierzach nieschto
wosebne sapoczne a jedyn mersacz, cžmoty
cžlowik budže, kotremuž schitko kriechej je a niežo
prawi neje.

Dyž ton sbožnik praji: „Schtuž schitkemu
„newotrefne, schtož won ma, ton nemože moj
„służomnik bydž,“ a kjenemu, kiž swojeho nana
porebacž žysche: „nech teži morwi tych mor-
„wych porebaju,“ a sažo kjenemu, kiž šo stym
swojimi predy wužonowacž žysche: „schtuž swo-
„ju ruku kpluhej-pschitoži a wotežene ju sažo,
„ton neje pschihottowany kraleštu Božemu;“
Luc. 9, 60. seq. Da to nerieka, šo jedyn šo nšedy
se swojimi pscheczjelami žonowacž, swoju dzie-
claju pschistuschnosž koiždy mohl na stronu sta-
jicž, nidy se žanym krowu hicž nedyrbi aby šo
muž a žona šo bes šobu šie wobendž, aby šo
jedyn šam šešobu we stajnym nepokoju žimy
bydž dyrbi; ate ta rycž je wot tej schtundy,
dyž ton sbožnik ktej wutrobi pschindže a jeneho
kšlužomnikej cžinicž je, šo šej tedom jedyn ne-
mysli: Haj, luby sbožniko, to je mi dyr-
wajne, šo ty kmojej wutrobi pschindžesch, ja je
hieschčen nidy taš šhonik nešym, ja žyt jeno,
šo bych niekš časž miek, ale ja mam runi to a
druhe cžinicž, ja mam schelake we łowi, to
dyrbu predy wurychtowacž. Precž šewschitkim,
rieka tedy, a kedybuj namne!

Na to ton Spruch dže: schtuž tajkemu
nadnemu cžagej aby schtundži niekajku druhu
wierz

wiez przotk czene, nech je schtoz ze, schtuž pschi
 jnym tajkim nadnym cžasu smolom ton najz
 cžesnischi a najnusnischu skutk wopuschczicz a
 keremplej sadu kaschcža, wot nana a maczerie,
 so rocžicz, žonu a dzieczi wostajicz, aby na tej
 druhej stroni te najlubsche wiezny puszczicz a so
 schitkich swojich myslow a przotkacžow smirnyč
 nemože, Dyz ton sbožnik sprienemu mohlej aby
 kwostacžu kwutrobi stupa a praji: mier bydž
 stobu, stajkeho nidy niežo nebudže. Tu cžesz
 dyrbi ton sbožnik miecz, so, Dyz jeho jedyn
 mierkuje, kajž jeho hewač mierkował neje, Dyz
 won poezina wottankowacž a so stej wutrobu
 snajomny cžinicž, so to tedy ton jeneho najnusni-
 schi a najwosžebnischu skutk je. Ton sbožnik dyrbi
 ton žamy tydžen aby te dny sawschu schkodu
 stacž, kiž steho pschindž mola, so jedyn ton cžasž,
 tu schtundu a te wopyttanie wotladacž a na te
 waschne sałožicz ze, kajž tam Jacub prajesche:
 „ja nepuschczju teže, ty požonujesch me sdyň,“
 I Mos. 32, 26. nietk tu schtundu žu ja požono-
 wany bydž, nietk mam ja teže, nietk by ty
 tudy, moja wutroba tebe cžuje a ze nadu miecz,
 ja teže nepuschczju, ty žonujesch me da; nietk
 smolom šew ni so we tym snamenju, kajž ty
 sa moju nusu by so na kschizu smercž krawič,
 Daj mi nietk te žame cžucžie wot twojej mar-
 try kotrež mi niekotre mohlie jedyn rjany kier-
 lisch bes wužitka a wostateho žonowanja scžinič
 je, hieschcžen jedyn jeniczki mohl, ja je wiesz
 nochžu

nochju sašo puschcizc; ale stowac; ach schtu
budze puschcizc, dnj moze dzerzec;

Nedajc;e nam tehodla na naschim puc'u
loschkeje myslie bydz, te czasy a schtundy teje
nady sa snadne dzerzec; ladajmy my na Jes
susa: pscheto; dnj won so klapa, da ma won
we myslie, nieschto samostate czinic; a je doko-
nec;, hewa; neby won je sapoc;at.

Wono je wierno, bes tynu tscheszjanami je
swohnkach wjaz; skladnos;ie wot tych ranow a
smerc;ie jich sboznika slyschec;, jako bes tymi
pohanami a d;iwimi; tak do;ho pak ta wutro-
ba jane czuc;ie nima, da neje na jene waschnie
jane rosdzilenie, jako, mene samolwenia wiaz;;
sahantwertowanja a jena czim wetscha duschie
stys;nos;, dnj so jedyn we tym name;ka, so
kon;ej d;e, a bei pschemysli, so tak wele wid;it,
slyschat a tak wele swietsenja we bebi mi;e je
wot teje sboznos;ie we jeho ;rtwi, to pak neje do
wutrob; saischto a jeneho gameho trechito.

Te game wokomiefnenie da, dnj jedyn czuje,
wopta a wid;it, schtu nasch sboznik je, dnj jedyn
kaj; stobokeho spanja woc;uc;it a bei mysl;: moj
Bo;o, ja bym to tausendmohl slyschat a mi
neje nidy tak bylo, kaj; ni;e; ja ne;bym te
stowa rosm;it aby wono tolla tu mo; neje mi;to,
k; ni;e; ma, te wokomiefnenie, praju ja, d;yrbi
deri na k;dzbu sate bydz: „stawaj wot mord-
„wych, da budze te;e K;rstus ro;wielic;.“
Eph. 5, 14. To je jene r;ane swietko, dnj te
E stonc;ko

skoncžko teje praudoszie switta a ta ranscha wies-
da we wutrobi stadza, dyž teho sbožnika rany
do teho swietkosz dawaju a te snamjo psched tu
duschu stupa, na kotrymž teji služomnizy so tač
sweselichu, so teho knesa widzichu. Te swietko
fej frajlich jadyn sam saswiczicž nemože, teisch
niz te snamjo sežinicž a te czuczie shottowacz:
ale to jedyn može, so won tu je, dyž wono
pschindže.

Bot Samuela jedynmohl rieka, so won
pschi tej lampi we templu spač je a tedy je jeho
nieschto niekotremohlie wočalo a won neje we-
džit, schto by to byto, pschetož, wono steji,
won teho knesa hieschczen nesnajesche;
I Sam. 3, 7. to je won temu woschemu miesch-
nikej powedač, kiž jemu prajič je: dyž wono
hieschczen jedynmohl pschindže, da dyrbi won
prajicž: rycz kneze, pschetož twoj wotročjč sly-
schi. To czinesche Samuel a psches to nasti
jedyn wokolo kod a towarstko bes nim a bes
tym sbožnikom, kiž trajesche psches jeho mto-
doszie lieta, haj hacž do tych starych liet.

Tač pschindže teisch nietč drudy ton sbožnik a
jedyn jeho tož nesnaje, nemože jeho nuczenia
wot drujich dobrych myslow, kotrychž na sto-
ma, skotrychž niezo nepschindže, rosdžielicž:
ale dyž ton sbožnik fej poezne na nas myslieč a
je nam da wedžicž: („o kač krasne su jenemu
„jeho myslie! to su myslie teho miera a niz ja-
rowanja,“) tedom dže na pscheczelsko a wu-
trobnosž,

trobnosť, na wodaczie a wumozjenje wot schit-
kich riechow, na jedyn nowy kod a slub wohn,
Dyz won jenemu do wutrobny pische, kajz je won
rad ma, a jenemu tu mysl sobu dzieli, kiz tejsch
tak sej myslu a ze kajz won, kotrejz schitko jene
nebesa a jedyn Paradies je, kotrejz schitko,
wot czechoz sej predy myslita je; to je briemjo,
sakon a schiza=Schula; nietk niczo hacz žiwes-
nie je. Dyz potom rieka: „to dyrbi moja
„pastka tudy bydž a moje nebesa, so ja tebi
„žitny budu, tebi samemu kwešelu, twojemu
„woladanju k wošchemenju.“

Alle jedyn drudy dže poť a niz žyli trecheny,
a dyrbi bydž kajz tezi ludžo, kotrymž wot jenej
ruki aby hewať wot jeneho Zeicha teho pucza
prajene je, kiz so pschero sa nim wobladuja a
tak husto nieschto pschindže, sej mysla, hacz to
neje?

Dyz jedyn jedynmohl saiaty byť a nieschto
cžut ie, da dyrbiat so swoje žiwé dny sa tym
wobladowacz; ta duscha dyrbjata we stajnej
kedžbliwoszi wodnjo a nožy bydž; a pschi swo-
jim lenycz hiežu, wusnenju, wocuczenju, sta-
wanju, a bes schitkimi wierzami dyrbjata wona
so po Jesusu wobladowacz: „Ja zu moj Jesu
„k tebi hiež! kak powitam ja tebe moj Jesu naj-
„lubski?“ so bych ja wiesi tudy byť, Dyz moj
najlubski Jesusk bebi swoje tožko cžinicz ze we
mojej wutrobi; so jemu napscheczilo pschindu,
jeho swesetossju powitacz. Ze dzieczi drudy

spiewaja: „lubny kneže Božo wubudź nas, so
 „my hottowi smy, dyž twój lubny syn pschindže,
 „jeho swěštoszju powitacž; „wone dyr šej
 mysla, to je, dyž ton šudny džen pschindž
 budže, aby ju, dyž woni steho cžaba du: ale
 wono je hieschczen jene druhe powitanie: „won
 „tejšch nietk pschindže a sbudži psches wuczbu
 „tych ludži, so by sriehow wojšchli a schak
 „knemu dojšchli tejšch šo bluda kaly, Božu prau
 „dosž snali. „Won jenej kójždej duschi wošebi
 k wutrobi stupi a to je potom jedyn wuiki swjaty
 džen sa nju, to je ton prawy kójždeho lieta
 ročny džen, kotryž jena duscha swězicž moła.
 Abraham, nasch Wotzecz, wěšelesche šo, so
 won jeho džen widžicž mojšesche, a won jon
 widžesche a šradomasche šo. Dyž jenej duschi
 ton džen nastat je, tedom može prajene bydž:
 „ton sbožny džen jow pschischot je! „dženša je
 tak swjaty džen, kiž swěšyli schak kójžd'ho renj,
 ton dže pschemschitke wošoke ročne cžaby teho
 šcheszjianstka; to je ton ročny džen teje duschie:
 „ja mam dženša we twójim domi wostacž, „
 dženša je šo tu temu domu sbožie dostato.
 Manoah bie nieschto tajke šomudžik. „Ach
 „kneže, prajesche won, dai teho muža božeho
 „šako pschindž! „Judic. 13, 8. a won pschindže
 šako. Tu bie wěšelie!

Jedyn tajki sbožny džen, tajke ranie a we
 cžor wintschuju ja schitkim tym, kiž hieschczen
 dženša swiernoszju nemoža prajicž, so by ton
 wofoto

wołoko pod stym mužom tych bolosjow, se
swojim stworicjelom, kiž tejsch jich sbožnik je,
pola nich schitko wewschitkim byt, schtož cžinicž
moža, hacž cžieto a duscha so dželitaj. Schtuž
to hieschežen jako nieschto pschichodne psched
sobu ma, temu nemože jedyn wot nas, kiž te
sbožie ma, so jeho namkať je, nitscho sbožnische
wintschowacž, hacž so by won skoro ktemu
pschischot.

Spiewany by:

Ta duscha Krysta wustwecž teže zc.

Ta wošma Kycz,

Djeržana na tu nedželu Judica.

Spiwane by:

D Jesu! moje swietko ty, kiž ty sam stwojeje dušy, tak jara lubował me by, so ja to wurecž nemju, nech moja duscha, Jesu, teže, slubosnem požadanjom, swolšewenjom, nietyl jako lubuje swutrobnem lubowanjom.

Moj Jesu, twoja lubosž je tak šotka, rjana, krasna, so pschi nej, dyž štosž trechi me, mi wutroba je jasna. Da nech schaf nicžo nemyslu, nedaj mi nicžho ladačž a fej žadačž, hacž tebe slubosžu, tak nebdy trošyta tradacž.

Text:

Abraham wešelesche so, so by won moj džen widžit a won widžesche jon a sradomasche so.
Joh. 8, 56.

Zo žadyn zwošfel nej, so ton sbožnik, jako won we swojim poniženju žiwj bie, nesnajomny a tak nesnajomny bie, so ni koho cžieto a krej nanjeho pschinesž nemožesche, ale ton Wotjecž we nebesach dyrbesche jenemu to do wutroby dacž, schtu won biesche. So frajlich jene mulke kedžbowanie nacžini,

načini, jako řo na Abrahamu pomokasche;
 pschetož ton bie redom ton wulki swjaty. Ton
 klin Abrahamu bie jene wieste miesto tych ne-
 besow a wieczneho žiwjenja. Schtož řo džen-
 snišchi džen pomenuje: „do jeho boka cžanycž
 „po smertnym biedženju; nech twoje swjate
 „rany řu mi sa najliebschu řowanřu, do řo-
 „trych; ja moř řrobli hicž a psched cžertom řo
 „potajiež;“ to bie pola tych židow ton klin
 Abrahamow. Lazarus by řory a wumre, a
 by neřeny wot jandželow do Abrahamoweho
 klina. Tař borsy jako jedyn prajesche: Abra-
 ham wie tu wiež, won je sa tu wiež: da to pola
 tych židow to najwetsche posłuchanie sbudži; to
 dyrbi nieschto bydž! tehodla, tař borsy ton sbo-
 žniř te řłowa wot Abrahamu wurycžak bie,
 džjachu woni: ty neřny hieschczen poř řta liet
 řtary a řny Abrahamu widžiř. Ton sbožniř
 pař bie řtrotkim, a wotmolwi: predy hacž
 Abraham by, řym ja.

Ton ewangeliski Text neřnym ja tehodla po-
 menowak, řo bych řo teřsch na Abrahamowe
 řwietřenie žyř pomokacž, ale ja mam pschi tym
 jenu druhu myřl. Ja zu řtym wopokasacž, řo
 wot teho řameho pschecžela, řotrehož ja wam,
 wy lube wutrobny, priotř neřu, we tamnym
 cžasu teřsch temu Abrahamej je priotř rycžane
 bylo a jemu ton swjaty duch habyn teho řame-
 ho je do wucha pomenowak. Ton sbožniř je
 řo tař daloko řnemu deli sponiřowak, řo je řnim

ni; jeno žyłe rosruczenja dzeržak, ale do jeho doma sajšchoł a šebi wot njeho słužic; dał. Zehodla šo we jonym klerlišchu spieła: „kaš by „mi tedom tejšch šo šchło, dy by taš wottemne „ta jeho noha mowa šo, kajž won ju muješche! „

Abraham moješche šo jeneho dnja kwalic; na kotrymž won wot teho šameho, nascheho sbožnika, pschi jonym dołhim rosruczenju Ewangelion a surowos; romadzi bie slyšchał. A to bie jene tajke wešerie sa teho muža, šo wot njeho neje sabyte ale jeho žyłe žiwenie je psches ton je nicžki džen sweczene a zejchowane wostate.

Zu žyli wošebnu wiež nietk, kiž temu Abrahamej šo stala bie, czini ton sbožnik we tu tych dnjach kjenej schiednej wiežy. Pšchetož won praji: „ja šym pola was schitke dny hac; do „kónža swieta. „ A: „Džež dwaj aby žjo sromadženi šu we mojim meni, tam šym ja „šredža besnimi; dyž dwaj we niečim psches „jene staj, schrož prošyc; žetaj, to zu ja czinic; „ Matth. 28, 20. Cap. 18, 19. 20. Joh. 14, 14.

Zehodla je mi we mojej wutrobi pschežo taš, šo my je čim čješcho šahantwertowanju mamy a jene wulke šahanibenie a hanibowanie pola nas čueč dyrbinny teho sachodneho čaša dla, dofelž jeho taš blisło mieč; možachmy a noch; žychmy. Pšchetož Won je wošebi schitkich ryc;ow, priedowanjom a swietsenjow priotk stajena wiež šamlutki. Pawoł je hužon we swojim čašu praji: my netžebamy do nebes
liesz

liesz aby pod semju ŝo rycž (Rom. 10, 6. 7.)
 won jenemu kójzdemu psched woczi stupa a wo-
 no nicžo nefahluje, hacž ŝo jenemu hieschcžen te
 woczi wottewrene budža a jenemu jedynmohl
 tak ŝo stane kajž temu holzej teho Elisa na teho
 prophety prostku: „kneže, wottewr jemu te
 „woczi, ŝo by widžik; smolom wottewri ton
 „knes temu holzej te woczi: ŝo won widžesche a
 „laj ta hora bie połna želiwnych konjom a wo-
 „sow.“ 2 Reg. 6, 17.

Dy bychy nasche woczi wottewrene bydž
 mołe; da nebychmy ŝej niŝeho widžicž žadali,
 hacž jeho. Ale wone budža dđeržane kajž teju
 wuczomnikow we Emmauŝu, jako won sninaj
 džiesche, rpežesche a czinenie miejesche, ŝo jeho
 newidžeschtaj. Da tym pak nicžo neleži:
 pschetož sbožni ŝu, kiž newidža, dnž tolla lubo
 maja a wierja, hacž runi newidža. Ła nada
 a sbožnos; tu teho čaža wobsteji woŝebni we
 tym, ŝo my nasche žiwenie we jenej wobstajnej
 nutyrnoszi ktemu swjatemu człowykki a ktemu
 žiwenu, čerpenju a mriecžu teho lubeho sbožni-
 ka, we wopommenju teho a we wužiwanju
 wotteho, wedžemy.

Kajka čješčkota a rosmyslenie je da nietsk we
 tem, ŝo jedyn runy pucž k sbožnikkej ŝam nejndže,
 dnž won pormohlow wotnjeho słyschał a ta
 wutroba ŝo jemu na tem srieta je a nepraji jeno
 tak wele swiernosžju knemu: luby sbožniko, ja
 bym jedyn człoweč, tehodla bym twoj, ty by
 E 5 tyč

tych cźlowekow jich wumožniš, ty by bei te
 cźlowicźne stworenje dobył. „Ty sbožny kneže
 „scho stworenja schtalc wotrocźka schaf na so
 „sa, so czięto scziętom warbowat a stworenje by
 „safowat.„ A: „ja twoje stworenje ja stejo
 „płakam a stwojej gmejnu na tebe cźakam, kiž
 „by bei kupił stwojej kciu.„ Za gor newidžu,
 schto jenemu, kiž myšl ktemu ma, we pucžu
 steji, so by je kōždy džen a schtundu tak derie
 miecž nemoł, kajž jedyn kōždy wot nas, so by
 te pscheczelstko a gmejnstko stym, kiž swoje ži-
 wenie sa nas wostajit je, niz dženša tak derie
 jako jutši, tejšch snim so spocjecž nemołe.

To je frajlich tejšch pschi tem, so, schtuž teho
 sbožnik a cžesicž a do njeho wiericž je, sjeney ro-
 somnej, sbožnych cžinjazej a jemu spodobnej
 wieru, ton dyrbi niz jeno teho stworicžela a
 Boha, kiž na tej prawizy teje Majestaty šedži
 we tej wožkošzi, ale tejšch šobu tu wozju,
 Friesanju a te woporne jehnjo, Krystuša, te
 jehnjo Bože, kiž neše te riechi teho swieta, na
 nim bei widžicž. Pschetož we jonym druhim
 schtalczi, jako we kotrymž won nas wumol je,
 nesjeri won so nidy tej duschi šsbožnoszi. Je
 pač won jeno so jedenmohl najpredy tak jej
 šjewit; da nebudže te woladanie, te šjemenie
 we tym schtalczi a ton text wot teho, jej nidy
 prosny a tejšch niz stary, hacž wona we nim
 wuhasne a jedenmohl pōcžene do jeho rufi a kliš-
 na. Pschetož to ma jene wiecžne tracžie.
 Schitke

Schitke druhe wiezy moža sabyte budž, jena
 poweš husto tu druhu sacžeri, jedyn rjany
 skut pschindže na ton druhí, jena luboš na
 miesto teje druheje, jene sbožie a jene nesbožie
 a srudoba na tu druhu, so to jene so sabydže
 na tym druhim: ale we tym swietki wot njeho
 neje žane pschemobroczenie a pschemienenie,
 won wostane jenemu pschejo a tač, so jenemu
 niž jeno jedyn šmierč wot jeho nady a bliskoszie
 wostane, nie, ale so w'koždym času so we
 ranach reni pažu a na jeho žylym martrownym
 czieli.

Temu swjatemu duehej je tač roele na tym
 lejžane byto, so by won tych ludži na tu par-
 schonu Žesufowu a žwar na jeho martrowanu
 paršonu, na Žesufa a žwar na Eschizu,
 pschineš a pschi tym sdžeržak a ton sbožnik je
 ton sačožk tač wažny miel, so won jenu tajku
 knewureknenu a knesapschimnenu wierz predy
 swojeho wottendženja cžinił a swojim služomni-
 kam swoje czielo a krej, kwobnowenu teho
 Pažah we tej poslienej weczeri, wotkasał je,
 džež jeho czielo a krej pola jeneho koždeho slu-
 žomnika to pschencžne sorno by, kotrež potom
 do tej semie byte bydž, wesełi a krasni šadžecž
 a ta samožna krasna wierz choristawanju schit-
 lich sbožnych hietow bydž dnrbesche. Pschetož
 won je smolom po tym prienim wohnšycžu do
 tej semie pschi tym sažo horihicžu, jenu šywu
 czielow tych swjatych scawnych a sobu šadža-
 žych

nych scžinił. Won je te prienje žnie stych ro-
wom dźeržat, jako liedom do njeho ponuchał
bie. Nietko pschezo dale dže jedyn tajki byw
jeho czieta a teho pschenčžneho sorna jeho šmer-
czie we tych wutrobach jeho wierjajnych; a ta
krej, kiž te wokomišnenie tu semju žašbowata,
šelita a požonowata je, jako jemu ta lebija do jeho
boła klu, ta nepschestane wot teho cžasła šo
žorliež, miescha šo hieschcžen nietsk pschi tym
Sacramentezi stym winom, kotrej pite budže:
Dnž te wopomnienie jeho šmerczie šwecžene budže;
Dnž tčži, kiž cžieschne dźieczi šu, powedaju šmercž
šnesowu, kaš Boh na kšchizu šbliednył je, kiž
semju šnebjom štworesche.

To ja nepraju, šo ja jene priedowanie wot
božeho wotkasanja dźeržecž žył, ale ja žu jene
na to pokasacž, kaš wele temu šbožniškej na tym
lejži, te wopomnienie šwojeje šmerczie šdžeržecž:
to cžineže kmojemu wopomnieniu! A Pa-
wot praji: taš husto wy wot teho klieba jiesze a
šteho Relicha pijecze, dyrbicze wy na njeho špo-
minacž. I Cor. II, 26. Šchto paš dyrbi ta
wiesz bydž? wot cžeho je ton šmielny a nadny
šnes jene wopomnienie wotkasał? Wot šwojej
šmerczie. „Wy dyrbicze teho šnesa šmercž
pschpowedacž, hacž won pschindže;„ roštrycžje
šo bešobu wot teho: „D gmejna ladaj hori
„twoj šierschta, kiž tčže štwori, kaš nre tu na
„kšchizu!„ powedajcže to jedyn druhemu, kajž
byschcže je hieschcžen nidy nesšyscheli: Pšchetol
wono

wono wam tolla nidy wažne doš; bydž nemože, wy je nebudjeće doš; do swojeho pomjatka nuž sapisacž mož; a wascha luboš; a cześenie teho nemože doš; wulke bydž. Moja luboš; je kšchizowana a wumreła sa te riechi teho žyłego swieta, so tejšch jena krewka jeho krmie ton žyly swiet može czisty scžinicž, haj gor scžertowšćeje klamy sche wumoženie mamy.

To je te potajnstko wot tej sbožnosće nascheje gmejny; to je ton text, kotryž my schiedni žebi wobnowjamy. „Ton text, kiž pschezo traje, „ton text, kiž pschezo mamy, ton schizy jenaš „damy, a tolla nich to teje wučžby schaf mucžny „neje.“ To je wierno, so my psches ton doš tych žakosžow džemy a te sbožie a weselie mamy, so my wewschiem, schtož jeneho ton žyly cžas tych žylow nadpawycž može, na nini troscht a exempel miecž možemy; ale naposletku steji to smierom, my žo dale newiemy a nas jedyn schtrohm žobu torne, so schon nasch rošom nedožaha wiericž, „so twoju luboš; schtu „moš sniecžim miericž.“ A to je, dyž my na Golgatha pschindžemy, na ton werch, džez nasch knes kšchizowany je, džez won swoju duschu sa nas na to wažit, džez won swoje žiwienie sa nas wostajit a te snamjo Bože, kiž šhadanom wumreło a sa nas schitkich precž a subene bie, sažo warbowat je psches wumrećie a krawenie. Tehodla šwiwamy we naschej Gmejni: „Hamen, hamen, hallelujah teho „knesa

„Knesa duch tu sažo bez pomoznych wierzow
 „s' Boha rodženy a nebdže wjazny subeny. „

To schitko jedyn shoni a krydne we jeho wo-
 koto kodu. A dyž so jedyn knemu sruczi, dže
 sady njeho sa nim, ma jeho neroidženu parscho-
 nu lubo, staji šej twerdži priotk, so won tu je,
 štorži jemu swoju newiedomnosz, nesnajomnosz,
 nesbožnosz, nekędžblimosz, so jemu jeho riechi
 dy bychy wodate bylo a so by won dy žonowa-
 ny byt aby so jeho duscha neje to pytnyła, do-
 kelž je štyškat, so to sacžuczie wotteho wječni
 wostane; da budže ton sbožnik smolom snim tu
 probu cžinicž a jeho žonowacž, kaj tam rieka:
 ja tčže nepuschcžu, kibal ty me žonujesch; a
 won žonowasche jeho: Genes. 32, 26. 29.
 Nichto nebudže trebacž steho blaka precž hicž,
 (džež jeneho duscha po nim žadazy lađa, džež
 jena duscha po nim starošita je a wot njeho ra-
 da že bydž koschena a posnata, džež swoju riesch-
 nu parschonu na mieszi že wotspowedanu a te
 pschizpie:žie jeho wumrecža a wujednanja we
 swojej hegen wutrobi miecž) kibal so jeho woczji
 to widža a jeho hegen duscha to shoni. Za
 budu šej to widžicž, mojej woczji budžetaj je
 woladacž, moja wutroba budže to shonicž a
 žadyn druhi. „Moje rany Jesu, moje haj
 „moje, mi je, so ma was žyli sa swoje ta wu-
 „troba! „

Jene tajke sbožne požadanie, dyž jedyn wot
 schitkich ludži že precž ladacž a sady sa tym
 sbožnikom

sbožnikom pač hieč, nebudže won wieszi nidny sahanibieč. Schtuž samnu dže, ton nedyrbi dołho we czmi bydž, temu dyrbi po jeho wutroby žadanju šo šewieč to polne swietło tych krowie rubinow. Dy by jeno wjazn czucja, požadania a nusnoszie pschi nas bylo knemu pschindž! David praji: Ps. 119, 20. Moja duscha je rosmlieta wot žadoszie po tebi: wono moło mi tu wutrobu wotczischečeeč, dyž mi ty sahlušesch. „Dy bych jeno tu kwilu tebe miel, schto „bych ja rodził wo nebjo a wo semju, dy bysch „taj mi tejšch runi čzielo a duscha sawutlikaj! „ Ps. 73, 25. 26.

Tu pač je ton troscht, šo ton swiaty Duch jara sprožny je, jene tajke požadanie we wutrobi sa- pocječč, ktej wutrobi rycječč a ju šienej drugej rycžu a waschnjom wot pschesšwiesenjom, jako hewač šyščimny, ktenu wobryčječč. Pšchetož pola teho čłoweka je tač wele hegen nerodnoszie, nestajnoszie a sabpdžitoszie, šo won teho sbožnika pscheczelsko, blisłoš, pschizpenie teje nady a wužitanie jeho saštužby remu prienemu liepschemu, schtož jemu do pučja pschindže, swopruiie.

Ja šo nemožu džiwacž, šo ludžo, kiž hačlej kšbožnikkej pschindu a sapočjinaju wedžieč, schtu- jich sbožnik je, praja: „to je mi žel, šo wuru- „džu, šo posdš lubuju. „ Nleč kač šo hanibuju! to je derie kšapschijecžu, šo jedyn, dyž nadu a wodacžie tych riechow wot sbožnika do wutroby krydnył a na jeho ručach a klini je, šo hačlej
nemožni

nemožni hanibołacź spocźina a ƚo smercź płaƚacź moł, ƚo je ƚwoje žiwenie taƚ dołho bes njeho moł pschecźinicź.

ƚeho ƚo won jedynmohl ƚajesche, ƚo won tych ludźi scźinił bie a jeho we jeho wutrobi ru-
djesche. Dnź my potom jeho jedynmohl mamy,
o ƚaƚ je nam naschich lietow, schtundow a wo-
ƚomieknenjow žel, ƚiź my bes njeho pschecźinili
smy! my wintschujemy, my bychmy hałlej
dženŝa rodźeni a na ton swiet pschischli byli: do-
ƚeł nam schitkon ton czaŝ ƚo sda schłoda bydź,
ƚotryź my bes njeho, to je, bes Boha, smy
živi byli; pschetoź bes sbožnika, praji Dawoł,
Jan a schizy ƚeposchtoljo, je taƚ wele, jaƚo
bes Boha živy bydź.

Wono paƚ je tolla liepe posdŝi, jaƚo nidy.
ƚehodla je jedyn ƚojźdy džen taƚ weŝety temu
cźlowecźnemu stworenju, na ƚotrymź wone
stym jenicźkim woŝebnym wutrobny pschecźelom,
ƚiź taƚ cźini, ƚajź by hewał žaneho cźloweƚa
nesnał; ƚiź sa jenny dje a djewecź a djewecź
djeŝacź stejo wostaji, snajomne ƚo scźinike je.
Abraham bie weŝety, ƚo jeho džen widźicź
dyrbesche a won widźische jon a weŝelesche
ƚo.

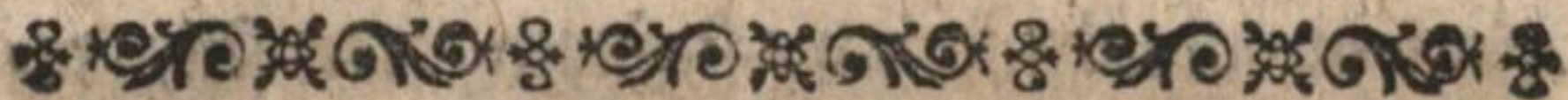
Raƚ budźecze my a jedyn ƚojźdy wot was ƚo
taƚ wutrobni sweselicź, dnź ƚremu pschindź
budze, ƚo my budźecze s ƚesuskom smojim wulzy
rjanym

rianyh narwoženjom we stajnym towarstki, ro-
madzi wišanju, luboszi, wodacju tych rie-
chow, mieri a wuzitanju jeho saslužby koda-
žicj.

Spiwane by:

Daj mi nadni, so bych žitwo a tejšch čitwo twoj'ho
čička rebło wieczni wostacž smičko.

Ta Dzewjata Nycz.

Djerjana na tu nedjelu Misericordias
Domini 1756.

Spiwane by:

D Jesu, moje swietko ty, ki ty sam stwojej du-
schu, tak jara zc.

Moj Jesu, twoja lubosz je tak skotka, rjana, krasna
so pschi zc.

Nech žane swietne wierz mi we duschi newostanu,
hacj twoja lubosz, nech sebi tu wustwolu kajz kromu.
Wustorkaj scho, scho wumettaj, schtož me a tebe dzieli
wmojim cziei, so ty a ja, moj dwaj, so bychmoj lubo
mielaj.

D dy bych ja kajz dzieczatko sa tobu spłaczom wołak,
tak dołho hacj by smielik so a do rukow me skowak;
hacj by so moja wutroba stej twojej sjenoczika a so smie-
ta, dyj twoja dobrota ju je tak wołschewika.

Text:

Kiz jeho hori sachu, tym da won
moz, so dzieczi bože bychu.

D elej pomyslenie je nascha džensnišcha po-
czinkow wuczba pola me plodzika: to
słowo je zyli blisko pola tebe, we
twojim erczi a we twojej wutrobi.

5 Mos. 30, 14.

To bie we jenym hieschežen czmotym czasu
ryczane, jako te romadu wifanie teje wutroby
s' Bohom

s' Bohom hieschežen taś rietke bie, so dny woni skote hory lubjachu, teho lubeho Boha zyle wotmolwenie te bie: ach dy bychy jenu tajku wutrobu mieli! to by nieschto bylo, ale ja snaju tu cźlowicźnu wutrobu, a tezi ludźo ni maju hieschežen žanu druhu wutrobu. 5 Mos. 5, 29.

Dny naschi wotzojo spiewali su: „O dy bych ja kaž dźieczatko sa tobu spłacžom wo-
 „kaś;“, da su woni tolla nieschto wot teje myslie pschi tym mieli, kaž bychmy sa tym sbožnikom biežecź dyrbeli a ja wierju, so jich wele bej mysla, to neje hinaś jako prawie; ale we shonenju so hinaś nameka. Sa tym sbožnikom spłacžom kōdźicź, može jeno jene dźieczo bože, kiž bej myslu, so jeha taś nelubuje, so jeha taś blisko nima, kaž swuknyto je, kiž so taś kaž Hiob ma: „moj so derie romadzi snajemoj, ja paś jeno jeha nietyl nemožu namekacź.“ Hiob 23, 3.

Schtož tych druhich ludźi nastupa, da ton sbožnik jim neprawu necini, so so widžicź neda: won wie, dny ta wutroba hieschežen dobytaneje, so te widjenje tolla niczo nepomha. Won pschindze do teho swojeho a tezi swoji jeha hori newfachu. Joh 1, 11. „Ja sym „pola was,“ prajesche won, „wy sje me wi-
 „džili a tolla newiericze,“ Cap. 6, 36. Won stejesche po swojim horistacžu sredža beš swojimi Zaposchtotami a woni je liedom možachu sapschijecź

schijecź, so to won bie; won dyrbesche jich swele słowami ktemu wobrycjecź a woni biechu tolla tak dołho a tak husto jeho widźili. K Thoma-
schej, jako jeho ruku sa a ju do swojeho srane-
neho a wotterwreneho boka tyknu, prajesche
won: Nu da wier tolla, nebydź tolla newier-
jazy! Cap. 20, 27.

Na tajke waschnie wie ton sbožnik derie, so
won we tytu njetzischim czaſu tak deri psches
widjenje jako psches schitko, schtož rycžane
budže, tej wutrobi tych cźłowekow bliski a luby
nebudže, dy by hewaſ jedyn kumscht newedźiſ;
a ton je, so won ſo ſam pschibližuje. Won
necžaka, hacź teži ludžo k nemu pschindu, ale
won sa tyini duſchami pschežo dže; nawſchiech
bočach ſu ruki, prajesche naſch Knes Rotha
we jenim ſwojich najreniſchich kierliſchom.
Won jim psched wutrobu ſtupa; a to jenicźke,
so jeho hori a nuž neberu, cžini, so tak dołho
ſo ſich wobroczenjom dljeji. Ta wina neje,
so ſej jeno tak mało prozy cžinja a niedžen doſ;
ſo nemodla a nežakoſžja, ale so woni, dyž
dyrbu prajicź, kaji je, nechadža. Woni
nejſu ſej to prawi wopomnili, woni doſ; ne-
kedžbuja, woni ton cžaſ nenałoža. Dyž won jim
psched wutrobu ſtupi, so bychy po nim ſej
prawi myslili a teho muža dla, kiž psched dure-
mi ſteji, ſo pokaſuje a ſo kape, ſo roſpomnili.
Pſchetož teho sbožnika ſjenej wiesteſ luboſnoſžju
a weſełoſžju teje wutroby hori ſacź, to nemože
pola

pola žaneho wohnkach wostacj, to nemože hi-
naš bydž, to ktej sbožnoszi skuscha. To dyrbi
ton sbožnik hujon predn cžiniež, so won
pschindže: dyž won paš pschindže; da ze won
tejšch wot nas hori saty bydž; won šo ktej
wutrobi beš džaš necžischczi.

Mi je ta poweš wot teho Manoah jeho
mandželstej šo pschezo jara deri spodobata.
Žako wona na tym pohlu byta a jedyn Žan-
džel snej poryczał bie; da proschesche Manoah
teho knesa! Ach: Daj schak tolla temu muzej
jažo pschindž, so ja jeho tejšch woladam a wu-
žiju. (Wona bie jemu wot njeho tajke nuž-
sacžischczenie scžinika, so won jeho tejšch rad
widžiež žysche.) A iako Manoah teho jandžela
widžik a snim poryczał, a potom šo nastrožak
bie a šej myslesche; ja šym Boha widžik, kaš
šo mi ničeš pojndže? da prajesche jeho mandžel-
ska: ach! nam šo deri pojndže; dy by nas
moricž žyt, neby won knam pschischot, won
neby tejšch taš wutrobni a lubosni snami cžinik.
Ta mjejesche te prawe myslie wot njeho.
Judic. 13, 3. seq.

Ton luby sbožnik je wulzy jara smielny,
šwierny a mitošity: dyž šej pola jeneje duschie
žaneje rady newie; da won šoro na boš dže
aby na bošu wostane: dyž šo won paš poša-
sujie, da je kojždy mohl štosž pschi tym, dyž
hori saty nebudže. Wono neje nesamožnosž,
nerosomnosž, necžucžie, so by jedyn niedžen

žane prawe cženenie a lubošie nucženie na wu-
trobi necžuť; won je cžuje: ale won je tať
nedžakomny a nešwierny, won je do jeneho
wiesteho waschnja a swuknenja teje cžlowiskeje
wutroby nuž sajšchoť, šžehož won šo sašo
wobn wuschmatacž nemože. Won neje psche-
cžilo tej najsnadnischej wiezy na semi tať jenazki
a liwki jaťo pshecžilo temu šbožnikej.

To šo nam neje niedžen tať nenadzujny pschi-
pojšyťo, to šluscha štemu naturštemu štaženju,
štemu cžlowiežnemu padej, knaschemu riesch-
nemu waschnej; haž we tym wono wošebi
wobšteji. Pawoł praji: dy by jedyn šchitke
swoje samoženie tym šudym dať, teje wiery dla
jedyn martyrarij byť, a šchitkich ludži romadu
priedowať, a won nima te pošilenie ššbožnikej
a tu luboš božu we šebi, jeho wutroba neje
jemu sata, jeho wutroba hieschežen teho šbožni-
ka necžuje a nerošymi; da jemu šchitke jeho
dobre ničžo nepomha, 1 Cor. 13, 1. seq. Šchitke
dobre šutki, rjane rycžie, nebesti rošom, te
prophetiske dary šame, budža sa ničžo rachno-
wane; pschetož wot teho požadanja ton šbožnič
newottendje, šo won habyn tu wutrobu
miecž dyrbi. Won je šej, swoju šrej a šmercž,
swoju šaklužbu a šwiernoš, šiz won na naš
wajit je, šrosymenu a pošnatu miecž; na tym je
jemu nieschto lejžane.

My šiny je šhonili, šo my we tych najdali-
šchich štronach teho šwieta a we tym najcžim-
nišchim

nischim pohanstki niczo nebychmy wurychto-
wali, dy bychy te wutroby te same czuczie ne-
miele a nekrydnyle, wot czehož my te słowa
czinimy. Dyz pak so jich czuczie a shonenie
snaschei ryczu sienoczuje, Dyz woni pytnu, schto
my prajimy a jich wutroba tužamu cžoptotu,
czierenie, cženenie a luboszie nuczenie czuje, wot
czehož my ryczimy, a schtož my predy smy
wuczuli; da romadu pschindžemy a budžemy
jene. Tak su so Pieter a 9i tausynd ludžo we
jenej schtundži romadu namyžali; jim psches
wutrobu dziesche, Act. 2, 37. 41. to bie je-
dynmohl jena sbožna schtunda, we kotrejž pola
schitkich tych ludži ton pschistup k jich wutrobam
frej a woczineny bie, so ton sbožnik knim mo-
žesche.

My nemožemy storžicž, so nebychmy skla-
dnosžja a skiczenie mieli, my nejžmy skomudže-
ni. Za wulka wiesz, kotraž tu wutrobu pschewo-
sacž može, so ton stworiežel ton sbožnik je, so
won so cžlowek sa nas scžinił je a biesche žiwježi
liet kudny a sazpeny a bu sarisany, a je te wu-
moženie sawschitkon swiet a sa jeneho kojždeho
wožebi, samne a sa tebe; ta budže dosž priotk
nežena a powedana. A dyž te swietsenie wot
jeho žmerczie a ranow czene a slyschane budže a
we wutrobi wopomnene; da je to ta skladnosž,
pschi kotrej won so tak rad pokazje, smolom hot-
tomy je a psched duremi steji.

Jako jeho Saul praschesche, schtu by ty? Da prajesche won, ja bym JESUS, kotrez hoz ty pscheszehasch: to bie sa teho bojeho muža jena nenadžiuta a najtraschnischa nadpadnos; Act. 9, 5. Dyz my jedynimohl jene sdačie a čuczie wot njeho krydnemy a praschamy, schtu by ty? Da rieka:

Ja bym ten Jesus, kiž sa tebe wumret je, kiž teče sastužit je, kiž teče tak lubo ma, ja bym twój sbožnik, twój najliebschi, twój prieni a posleni psheczel, ja bym ton muž, wot kotrehoz ty džens rano, džens wječor aby čjera styschał by, so won swoje žiwenie sa te wowzy wostaji;

jena wiernos; kotruž wy we džensnischim šenju namyfacje.

To každy mohl wošebi na wutrobu pane, dyž jenej duschi niechto wažny je a wona jeho runi tedom wulada, dyž wot njeho hačlej smolom je styschata aby na njeho spominata aby wona krydne jedyn liest wot njeho aby widži jeneho pshecžela wot njeho, kotryž jej to najnowische a najwieszišche powedžic; može. Ton sbožnik so pschezo sam pokasa, won netreba nišeho stacž. Ja kodžu aby ležžu, praji David, da by ty wočoto me Ps. 139, 3. jemu ničžo zu daločo aby zu blisko neje, jemu ničto zu mačy aby newidženy neje; jemu je scho jene. Won ma jeno jene priotč stajenie, te rieka: čłoweka duscha; nawšche jeje schelake swohns-
fomne

komne aby snuzkomne pschypadnoszja jemu on-
nepschindže: „to je jedyn cžlowek, tehodla je
„won moj.“ Schitke duschie su moje!
won je tehodla sawsche tešame wumrek, so by
scho, schtož žiwe je, hindale šebi žiwe nebyle
ale swojemu saskuzerej.

Tehodla je frajlich ta hegentlich wierz, kiž
nam husto cžeschka budže a nam te priedowanje
teho Evangelija wobcžežne cžini, ta newiestosz,
kak wono hori sate budže? hacz won, dyž won
šo pschibližuje, tejšch wieszi swesyljuni šylsami
a sdžaknym hanibni sacžerwenjom hori saty
budže? „Ty pschindže knam do hubenstka, kak
„budu teži dosž džakomna? bydž powitany
„hoszjo moj!„ jedyn neby pschestak jeho pschi-
powedacž, hacz by šo runi smercž na tym pries-
domak, dy by jeno wedžik, so by won potom
tejšch sawieszi pschistup namekak, dyž sa jenym
pschindže, je sasiglowacž, te swietsenie wot šo
wobtwerdžicž a ton najštabšchi sapoczatk jeneho
pokilenja do jeneje horzeje lubosžie pschemobro-
cžicž. Pschetož schtu wie liepe wo nasche nucze-
nie a cžuje tešame kytšišcho hacz won? Won
pschendže tu žyłu wutrobu a tausend wutrobow
na jene dobo kajž blyst, won je skoro na te dno
poladač, wie, kak tam je a ma smolom te naj-
cžišchische šhibanja precž. Dyž jeho niechto
miečž je, da won na mieszi tam je; a jedyn je
na nim widži, kak wele jemu na tym ležži, so
by jenu duschu wobpschijač.

S S

Jedyn

Jedynmohl pschindže jedyn piekny muž kne-
mu, kiž potom jedyn Zaposchtol by. Ton
sbožnik prajesche, to je jena sprauna wutroba,
tu snaju ja! Ej, wotmolwi ton redlich muž,
dže me ty sem snajesch, ty me moje žiwe dny
nejby widził? Nu, nu, wotmolwi ton sbožnik,
nejby m teže da haſlej psched niekotrymi dnjami
tam pod tym figoſkom widził? ty budžesch dyr
hiſchčen wedžicž, schto ty ſej myslit by. O!
wotmolwi ſažo ton muž, bewscheho dliejenja,
ty by boži byn! to žadyn cžlowek newie, schto
ja ſej tam myslit bym, dyž ty to wiesch, da ty
wjazy wiesch. Joh. I, 47.

A tak ſo to ma. Nech to je, džež ze, na
kožu, pschi blidži, na rejži, we liežu, we ſtwi,
na ſooli, ta mysl neje tak borsy we tej cžlo-
wicžnej wutrobi nastala: „to je tolla jedyn do-
„brocžity sbožnik, so won me ſtworik a se ſwojej
„kriu wumot a warbowat je, haj, dyž ſo to
„ſtalo je, to je tolla nieschto wulke!„ da je won
hužon do jeho wutroby wopraudži ſajschot a
ma jeho tam. Dyž schtu moj koš ſtyschecž
a te durie wotterwicž budže, ktemu budu
ja ſajndž. Apocalyps. 3, 20.

To by mojeje wutroby weſelie bylo, dy
bychmy docžakali, so kmenſchemu na jennym
blaku schitke cžlowicžne duſchie tak ſmyſlene ſu;
niž jeno te, kiž ſewſchiech ſtronow teje ſemie ro-
madu pschindu, dofelž ſej tak mysla, ale so
tejšch domjaze romadki, kiž hužon po jeho predy
widženju

widženju na ton a na druhu blaſt romadu swe-
 džene ſu, to Evangelion bychu hori ſaſe, a do-
 ſelž wone liedom jedyn ſtołpen ſa tym hič aby
 nieſajku prozu tehodla ſej cžinicž zebaja, dy
 bychu jeno ſtaſe a cžieſo a duſchu woczinecž daſe,
 teho ducha ſJeſuſa doſtačž, te wopyttanie woſ
 ſbožnika hori ſačž a te pſchindženie ſteho, ſo
 won jenemu bliſki budže, na wutrobi ſhoniež.
 Pſchetož, dnž jeno kjenemu tajkemu roſryežo-
 wanju a beſobu ſeſnacžu, dy by teiſch jeno na
 jenu ſchtundu byſo, pſchindže; pſchetož dnž my
 jeno teho ſbožnika a tu duſchu možeme we tym
 romadu puſchcžiež, žadyn zecži nima ſu do teho
 mieſchecž, wonaj woſtanetaj romadži. Schtuž
 jeho hori woſme, temu da won mož dźiečžo
 bože bydž. Joh. 1, 12.

A ktemu pſchindže ſteje džensniſcheje počin-
 ſow wuczby: „won neje daloſo kpyttanju a
 „kholwanju; won je tebi žyli bliſko.“ Deut.
 30, 14. a Rom. 10, 6 — 8. Won je tebi
 prawi bliſki. Kajž twoje pomokanie ſteho cžaja
 do tej wiečnoſzie kožde woſomieknenie pſchindž
 može; taſ teiſch može we koždym woſomie-
 knenju ta nada, ſbožnoſž, wopyttanie teho
 ſbožnika a wobpſchimnecžie twojeho ſtworicžela
 pſchindž, kiž tebi ſwoju krej a ſmercž, ſchitku
 nadu, kiž won tebi ſtym ſaſtužit je, a te wiečne
 žiwenie pſchineſe a pſchi tebi woſtačž da; dnž
 jeno ta wutroba wottewrena je, dnž jeno te
 naturſke ſtaženie pſchežo te dobycžie nima aby
 kajž

Kajž je ton sbožnik Luc. 8, 12. wupraji, kotrež jara trashedni klineži, ton sty nepscheczjel pschindže a wosine sažo precž, schtož tu duschu sbožnu cžinicž dyrbesche. To je tolla žadtačo, to je schaf teisch jedyn duch, kotrehož jedyn newidži, cžehodla pač može ton predy styschany bydž a miesto we wutrobi namekacž, jako ton sbožnik? tehodla je ton cžloweč bes samolwenja. Praji won, so teho sbožnika newidži; da je te wotmolwenie: ty teho cžerta teisch newidžisch, cžehodla da won pschistup a skladnosž nameka, to Evangelion, te sacžucžie, te nady snamjo, kiž so tej wutrobi pokazuje, na boč pschinesž? to dyrbi sjeneho wierneho poswohlenja tych myslow, sjeneho wetscheho pokilenja kjenemu jako kdruhemu hem pschindž. A to je frajlich te nesbožie, so jedyn je, kiž svoj skutč ma we tych džiecžoch teje newiery. Ton hamy dyrbi najsprijorsy na boč pschineženy, sacžisnenny a jemu ton pschistup sacžinenny bydž, psches jene žyke wotreknenie a psches jene wutrobne a swohlne horisacžie nascheho pscheczela. „Wot scheho precž a ksbožnikaj, da ta wiež deri stej.“

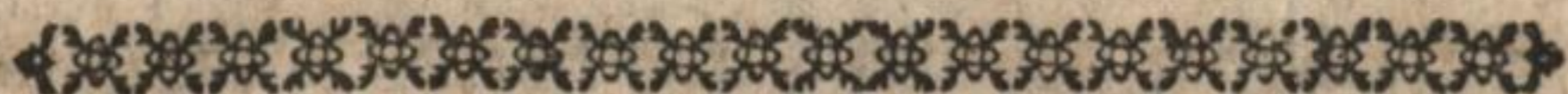
We naschich stronach nam: na Exempelach nefahluje, wot duschow, kiž jeho maja, kiž su jeho hori sake a kotrymž won mož dač je džiecži bože bydž, kiž jeho teisch nejšu widžite a tolla lubo maja a na niego wierja; hacž runi jeho newidža, kiž so wešela snewureknennym wešelom a ton konž swojeje wiery, teje duschie sbožnosž,

nosz, hużon taŕ wieszi, taŕ twerdzi a taŕ wo
 praudzi hu ſej precz nesli, jako bychy hużon
 ſredza wę paradisu ſedzili.

Spiwane by:

Šhtoż jeniczy mi naleži, je to, so by ty woſebni
 me huſto ſej na ſronu ſaŕ, psches wokoschenie ſhajno
 bowaŕ.

Ta dziekata Kycz,

Dierzana na nedezlu Cantate.

Spiwane by:

Na tebe Krysce sameho schu nadziju ja staju, ty by moj troscht, o sbozniko, ja druzo neposnaju, tu nichto nebie wuswoleny a zady n cizlowek narodzeny, kotry by snusy pomhať nam teze požadam a ktebi dowierenie mam.

Text:

Ton dobry dzieł. Luc. 10, 42.

To jeniczke nusne, kiž potrebam a mam.

So tezi ludjo tať do kowa wofoło kedja, nebudje jim sa ste sate. Tych mienenzjom, sdaczom a myslow tych cizlowi-
kow je gor zu wele we duchomnym, so drudy jedyn newie, dje so wobrocziej dyrbi. So pať te spruchi teie Biblijie tať jara pschewobrocjuia a gor pscheladaja, neje tolla kwotpuschczenju. Na ton spruch, jene je nusne, su tať wele stow priedowanjom dierzane a tať wele knihow piřane, so by řej jedyn mysliež dyrbjat to zady n kumscht neje ton spruch srosymiež; dy by jedyn zady n druzi nerořymit, da tolla ton rořymi, jene řozjde dziecjo ton rořymiež može.

može. Džy pak jedyn do tych dalokich wukła-
dowanjom nuž polada, schto woni psches te
jeniczke nusne srosymili su; da dyrbi jedyn
wusnacž, so to we tym spruchu kmenschemu
nestěji.

Ta wiež je jara sjauna. Marja bie jena
džofka steho doma, Džez ton sbožnik tak husto
pschikadzese, we Bethaniji, Martha bie ta
starscha. Marja so smolom, Džy ton sbožnik
pschindže, knemu bydasche; jejie wiež bie, žane
skowo subicz, kiž won ryczesche. Džy praji
ton sbožnik, Marja je šej ton dobry džiel,
to jeniczke nusne, wuswolika, to nebudže
wot nej sate. Može dyr niekomu nieschto
druhe pschi tym nuž panyčž, jako schtož wo-
praudži rieka? to nebie teje Marjie mudrosž,
kotruž nawukła bie; to nebie jejie lubosž k do-
bremu. Džy budžische to bylo, so wona nicžo
džielaež nochzesche, ale prosna k odžicz; da bu-
džische ton sbožnik praji, Marja je šej tu lie-
nosž wustolika. Džy by jedyn stejie Marthy
jejie ryczie šej schto wohn sacž žyt; da by to
wohn pschischto. Tak je teži Mystizy pod je-
nym druhim menom wukladuja. A teži, kiž
te prosne Kłoschteriske žiwenie, te lienje hospo-
darstko we cžichosžie a teho runja steho wob-
twerdžicz žedža, teži so sžadja we tej myšli
psches te wotmolwenie, kiž ton sbožnik tej
Marthcži da, pošyneni bydž. Ton sbožnik
neje tej Marthcži wele na jeje wustajenja wot-
molwjať,

moltwjał, won je jeno sprauni precž prajił: Marja je prawi cžini a wono nebudže do wiecžnosće woł njeje sate, schtož wona psches to dobydže.

Schto da bie teje Marjie jeje wiež? te wulke pokilenie knemu, so so knemu miejesche a pschinim wosta; so soj myslesche, te schtundy a wošomieknenja, kotrež ja wokolo njeho bydž možu, su tał wulky wažne, so dom a schitko tehodla cžafacž dyrbi: ja bych jemu dyr tejšch dyrbjata pomhačž postužicž, to by mi pschisłuschalo; ale won mi nedyrbi sa ste sacž, jeho schtundy su mi zu drohe a jeho parschona zu luba, so ja radši grobna bydž zu a wužicacž.

Ta wina, cžehodla ja wintschuju, so by ton spruch prawi po tym, kaž klineži a ta wiež so ma, srosymeny był, je ta: to najwošebnišche, to prawe wewschitkich priedowanjach, rycžach, Duchomnych rosrycžowanjach a składnosžjach, Džež jedyn se swojim blischim woł niecžeho tajkeho so rosrycžuje, na cžož schitko so stozuje, je to: „wy ludžo cžincže so soami snim Inajomni! to je jena sbožna schtunda, wo kotrež jedyn na njeho sponni, hewał so schon cžafšlie pschecžini. Dyz teži ludžo jeneho woł nas jedynmohl priedowacž słyscha a cžinja, schtož my jich prošymy; da netrebaja nas nidy wjaze sažo słyshecž. Jedyn treba jeno woł teho wošomieknenja, dyž pscheswieseny je, so ton wokološod se swojim stworicželom, kiž tejšch

tejšch ton sbožniŕ je, tu žylu sbožnosŕ jeho pschi-
chodneho žiwjenja wuežini, Etej parschoni so
wobroczič a ju namŕcač (a wona je lochŕo kna-
mekanju, Eajž hužon husto šjauni prajiŕ šym,
pschetož ton sbožniŕ pschindže knam, my netre-
bamy dolho sa nini biehač) Da nemože jedyn
tajki wieczni subeny bydž, „wono neje moźne,
„nie, ach nie! „

Pschetož ton sbožniŕ je jedyn žyli šwierny
lubny cžlowiŕ, won je bewschitkimi cžlowiŕami
ton najdobriŕiŕi, najsprauniŕiŕi, najmitošjiŕiŕi,
najsmielniŕiŕi, najšwohlniŕiŕi, najšdobniŕiŕi,
won wie wiežy šsamolwenju jeneho šudeho cžlo-
wicžneho štworenja, na šotrež žadyn cžlowiŕ
panyŕ neby a šotrež ton, šotrehož to nastupa,
šam taŕ niewie. Dyž won ššenym taŕ niešotre
lieto ščerpliwosŕ ma, da šo husto jedyn šam
na tym podžiwa a šej myšli: temu, Eiz me
štworiŕ je a tejšch šamne wumreŕ, nemožu pschi
tym horiwedženju, Eajž šo hač dotal pschecžito
jemu šadžeržat šym, ša šle mieč, Dy by me
šacžišnyŕ. Ton sbožniŕ paŕ hinaŕ šej myšli,
won wie ton šmolŕ, džez tš, šo šnadž we teho
cžloweŕa mozy hieschežen nesteji jenu prawu
šedžbliwosŕ na njeho mieč a šwoju sbožnosŕ šej
wobštaracž, taŕ lochŕa hač wona tejšch je.

Tolla paŕ tejšch je wierno, won je nawšchiem
šonzu šudniŕ. Dyž šchitke šamolwenja šwoj
šonž maja a won tejšch žanu wjaže niewie; tedy
nemože won ša nas šwietsič, tedy nemože won

S

nam

nam te słowo ryczeč. Dy by so jedyn na to
spuščecz a prajicz zyt: „ton sbožnik je dobro-
„czity, won budže hižon mi te słowo ryczeč;“
Da ton sbožnik praji:

Luby cžlowieže, kaž husto bym ja teže zyt
sobu sromadžicž pod moje kšhidła, kaž
pata, Matth. 23, 37. kaž husto bym ja teže
zyt ktnym druhim mieč a kwoťpocžowanju
pšhinesž, ja bym sa trojej dušhu rabał, ja
bym tač šhelke myhlie tudy był, bym so
kłapał a bym pšhežo sažo pšhichoł, ale ty
by nechał.

Dy by tejšch jedyn potom hieschčžen tač wele
do teho ryczeč zyt, da nemože. Za hegen wu-
troba ta ma jeneho, jemu nihto newier,
žadyn žandžel, žane stworenje, dyž ton sbož-
nik pšhecžiko jenemu swietši, šhitke dowierenie
jeneho cžlowiežneho stworenja ma tedom swoj
konž. Ja ton knes možu tu wutrobu wu-
grundowacž a te jierchena pšhepyttacž
Jerm. 17, 10. „won je pšhežo wedžische, kaž we
„tym cžlowiku bie.“ Joh. 2, 25.

Dyž jedyn potom jeho ma, dyž nydom te
romadu wižanie snim so je sapočało: o! te-
dom mi sa jenu tajku dušhu wjazn žel neje,
kažkaž tejšch je. Pšhetož wona nemože we tu
tym a we tym pšhichodnym cžasu do žannch
liepšich rukow pšhindž. David bie jedyn-
mohl jedyn wulki riech wobeschoł: jačo ton
Propheta knemu pšhindže a jeho woprascha,
zejšch

žesch ty šod, mor, aby wojnu mieč? Dopomni šo David šmolom, fajka niedžen bes nimi ta schtraffa by byta, pschi kotrej won stym šbožnikom šamym, aby tolla najwjaze by čžinicž křndnył, a tu šej wušwoli; ja zu radši do tej ručki teho knesa panycž a wot njeho šameho biety bydž, won može šomnu čžinicž, šchtož won je, ja žanemu čžlowikej newierju ale knemu mam dowierenie. 2 Sam. 24, 14.

To je jedyn dobry žejch, šo šej David to wušwolił je. Won bie jedyn wulki rycžer. Dy by jedyn křenemu wulkemu Generolej pražit, žesch ty wojnu mieč? Dy by tejšch šej runi myslit, wona dobra neje, liepe by byto, dy by nebyta; da je tolla pola njeho jena gruntošana nadžija we jeho šynnoszi, špyttanju a wojšku, kiž won ma, šo šej myslit, ja zu Boha prošycž, won je mi husto wosche mojej šastužby te dobyčžie dał, won budže je tejšch ton mohl čžinicž. Stym drohim čžakom je tejšch šlie a jena hubena wierz, pschi tym pač može jedyn hieschežen radu namefacž, dyž je predy wie, ta ploga pač wostane jena ploga, ale jedyn može šej ju woložicž psches predwiedženie: Joseph wedžišche dobru radu ša jenu šydom liet dothu drohotu. Ale pschi tej nušy, kiž šej David wušwoli, nebie gor žane šdacžie kniekajkej rettony. Čžehodla je da won šej runi tu šamu wušwolił? Ej tehodla: won je wedžit, tu ja jenicžy wot njeho šameho šym žimy. Šchtož

tych druhich cžlowikow nastupa, da woni husto stym, schtož we jich mozy je, Dale du, hacž Boh ze mieč. Ja biech dyr nierny, steji jedynmohl pola Prophety, ja zych moj lud trochu biety mieč, ale wy zyschcže jon stashež a sahubiež, to moja mysl neje. Zach. 1, 15. Won nižeho rad podarmo neploguje, won lada na te sbožnecžinenie swojeho stworenja. Čini won tych ludži korych a po tym tač ladanju nesbožnych; da šo schitko stane sluteho wotpoladanja kžich sbožnosži; tu žana druha mysl neje, jako šo by temu cžlowikej kdobremu wojščo, šo nieschto rjane steho pschindž dyrbi.

Dy by tejšch jedyn hieschcžen tač šlie stat, hieschcžen tač wulke počostanie sastužit a blisko pschi skazenju byt: da šo žadyn cžlowek netreba tehodla dotho rosmyslecž, hacž by smolom šo do jeho rukow podat, kajkiž je. Dy bych ja teho sbožnika we mojim žytnym žiwenu nesnal a ja dyrbjat steho cžaba hiež; mi pač by hieschcžen nuž panyto, schto ja wot njeho šym styschač aby we Bibliji lasowač: da ja nebych pola nižeho troscht pyttač, jako pola njeho, ja nebych šo hewač knikemu wrocžit hacž knemu, won by me hužon hori sač.

„Ta semja bie pusta a prosna a cžiemnosž bie
 „na tej łobini. A won džesche: nech je swietko
 „a wono by swietko.“ Ženeho tajkeho stwo-
 rencžka a sežepjatka wot teho žytnego, kiž rycžie
 hodne neje, jeho samolenie, riech, unordnonki,
 sabieženja,

sabieženja, ton te por liet slie nałożeny czaš, a dy bychu tejšch bydom džefacž liet byte, schto je to sa teho wieczneho Wotža? to je jemu gor nicjo. To je sa biertelk schtundy kšbožnoszi, knadzi, knierej, kšwietku, krasnoszi a knebekam sczinene: Dyž jeno jenicžy do jeho ruki stajene budže; Dyž jeno wierno je, so ja jeho dobroczi- losž tak prawi snuženi, tak prawi žadniki, la- dam. Na tebe Kryscheže šameho! dokelž mi žadyn cžlowek pomhacž nemože, teže poja- dam a ktebi dowierenie mam. Za jenicžka traschaja wiež je, Dyž teži ludžo to predy šu wedžili a na to je šu sapoczeliž; so iochže nimo a wo to pschindu, woni pschebienu Ebr. 2, 1. wono šo tak necžini. Dyž jeno paš šo tak cžini, kajž prajiš šym, da mi sa žane cžlowicžne stworenje žel neje. To paš žane dobre wasch- nie neje, na to je sapoczecž: „ja žu jeho hieč „dacž a šo moje žiwe dny wo njeho nepostaracž, „won budže huzon jedynmohl pschindž a dyž „tedom žana druha rada nebudže, žu ja knemu „šamenu.„ Stajkinni nekmanymi wotpola- danemi budža teži ludžo najšteri samoleni, wono jim we tej schtundži tak neje. Za sbožna schtunda, ton džen teho sboža, te wokomieš- nenie, kiž we jich žiwenju što mohlow byto je, nochže runi wohn tedom pschindž, dyž woni žedža.

Wono je jena džiwona wiež wo tu cžlowicžnu wutrobu: jedyn može jenu sbožnu mysl mieč a

Dy budzische sa nej schot; da budzische wiecznie sbozny bydz moł; dyz pał ƚo stało nej, da moze jedyn niefotre lieta tał hicz a ta mysl wjaze nepschindze, wono ƚo wjazy tał neczini. Jedyn moze ƚej swoju łowu stausynd druhimi myslimi, sđaczemi, kniezomnoszemi aby waznoszemi napelnicz; ale ta subena a pscheczinenena mysl sažo nepschindze. „Tał budze ejaš slie „pscheczineny,“ a jedyn nebdze sbozny a newo-
stane to do wiecznoszie.

Dyż pał ton sboznik wowa, profncz a tych ludzi nu; wesz dawa; dyż jeho wieczna nada a ƚwiernosz to czini, ƚo woni, na te miesto, ƚo bychy druhı pucz schli, tu ton pucz du, a dyż sđuremi nu; stupja, niedzen styscha: „stupcze „knemu, ƚyneze ƚo knemu: „ duż stupi jim pschi tej składnoszi jich stworiczel ƚam psched wutrobu a poweda jim, ƚo won jich je wumot, warbowat a dobył wot schitkich riechow se swojej hegen drohej krju a se swoim newinojtnym czerpenjom a wumrecjom, ƚo bychy woni jeho hegen byli a we jeho kralestki pod nim živi, jemu sluzili a we wiecznej praudoszi, newinoszi a sboznoszi snim knezili. Zedom je sawieszi jeho schtunda teje nady. Zedom ƚu tezi niefotre sto ludzo, kiž tał romadzi ƚu, wopraudzi jedyn po druhim mieneni. Dy by tejsch jedyn jeniczki bes nimi nebył, kiž teho sboznika snaje; da je to tolla ta sa jeneho kojzdeho woczinenena Schula Jezusowa a ta schtunda, we łotrej won stych
ludzi

ludzi rad tajkich ludzi by miel, kiž bychu sej jeho drohe pscheczelsko spodobacz dali a so jeno teho nesdalowali, kiž snebes ryczi.

Pschetož nasche ryczenie neje niczo druge jako schtož won kswojim služomnikam ryczał je: „Džicze do tych miestkow a weskow predy me, ja budu smolom sa wami pschindž.“ Luc. 10, 1. Jedyn služomnik steji a nercezi wot sbožnika nidy we žanej drugej nadžiji, jako so won smolom sa nim dže. Wono neby prozy hudno bylo, ludzi nuž wołacz a jim prajicz, so jich stworiczel tejsch jich sbožnik je; dy by jedyn to predy wohn newedžik, so won smolom tu je; tač borsy we wutrobi, we tym snužnym ta mysl nastane, dže je won? tač borsy jenemu jeho bliskosž luba, jeho wołoko so, wedžicz, jena nada a jene wopyttanie wot njeho mieč, jeneho jeho sbožnosž budže; da hinač možno neje, wono so stane. Žene tajke požadanie we tej wutrobi je wot magnetyskej mozy: wono je predy wohn wobstellowane a plodžene wot teho, kiž stym sbožnikom we jonym stajnym dobrem srosymenju steji a jemu do tych rukow džielka, wot teho pscheczela teho sbožnika, kiž tač steji a so swefeli na tym kožu teho nawoženja, na jeho bliskosži pschi tych duschach, kiž schitko na to pschihottuje, so woni romadu a nidy rusno nepschindu, wot teho lubeho swjas teho ducha.

Za nemožu wam te ryczie pschezo djeržecž; moje pschypadnoszja to neczerpja, so bych wam, tať lubo jako was mam, pschezo sam priedo-
 wať. Schtož pať prajit sym a hieshczen pra-
 jicž budu, dnž možu, stane so jeniczyn stym
 wotpodalanjom, so bych was rad sjeho par-
 sehonu samej snajomnych sezinit. Pschetož
 wočoło njeho schitke pschypadnoszja, schlachty,
 schtandy, swohukne namykanja, snuzkne wasch-
 nja, dobre a ste žyli pschestawaja. Zedom je
 jedyn habyn jena człowiczna duscha a won
 je ton człowikow pscheczal. Won swojeho
 ducha hortoweho djerži sa wschitke człowicžne
 stworenje. Schtuž jeno hacž knemu pschindže,
 schtuž so jeno habyn tať we swojim riechu, we
 swojim hubenstki widži a jeno ju niz jako jedyn
 swjaty, prawy, fromny knemu neindže, nitscho
 sežebe abn sjenych knihow sobu neneže, ale
 pschineže jemu jeno teho rieschnika, teho hube-
 neho, newie jemu smolom, dnž won po jeho
 wutrobi so prascha, nitscho dobre wot so pra-
 jicž, ale pokasa jeho habyn na to, schtož won
 sam widži a wusnaje jemu to rad; da wy wieszje
 steho stareho žyrkwineho kielischa, kiz kojždn
 cžaš jena droha wiernosž byť je: mi rieschnikej
 dasch nady dosž.

Dn byschcže wy seroschitkimi tymi ludžimi
 rycžecž dnrbeli, kotrymž won wot swojeho ducha
 dať je, kajž woni predn schlecht ludžo byli su,
 kajki we tej gmejni lazareth romadži je; da
 budžecže

budžecze wy namefaež, sa žana duscha bes nimi neje, kiž by jedyn kory pschi korych-haczi nepo- byta. Ale woni su jeho kori, dokež won jich hori bere, dy by won jich tejšch jako mordtlych ludži hori sač. To je potom schitko jene. Sa to so jemu staraež danm, kač jich wustrowicž ze, jena krepka wot jeho krowie cžini, so nejbu wrieschnej wini, haj scžertowsteje klamy, sche wumozenie mamy.

To gor nitscho tač džiwne neje, to ta wicz tač sobu pschineše. Dyz ton stworicžel nieschto scžinič je (won pač je nebeža a semju stworič a psches jeho wohlu maja te byczie a su stworene, Apocal. 4, 11.) a dyž won so gor ktemu da, so to po jeho myšli wostaež a bydž dyrbi; da jemu nitscho we puczju bydž nemože, hacž te stworenie same, dyž so jemu to nespodoba.

Won deri by nas pschecžito naschej wohli sacž a kajž we piestach rostolž a jene žyli druhe stworenie snas scžinicž moč, dy bychmy jemu kajž cžlowižojo so radžicž nochželi: ale won ze cžlowižom dač cžlowižom wostaež a woni dyrbja aby swojeho stworicžela a sbožnika posnacž nawužnyč, aby nesbožni ludžo bydž; to je ta newrocžaja mysl a mienenie Bože.

Alle jedyn sbožny cžloweč bydž, to won je- nemu tejšch tač lochke cžini, so, dyž je jedyn bydž nochže, nadolke so sa jeneho cžisteho wot so sameho žiweho cžloweča wudačacž nemože, ale wusnacž dyrbi, so won wot jeneje žuseje

nescheczelsteje ruki wodženy bydž dyrbi. Jedyn
 tajki cžlowek ma jene melczaje srosymenie stym
 so pscheczitjazym duchom. Jedyn luty cžlowek
 sam nemože we jenym tajkim towarstki a
 bužostki, kajž my tak tudy smy, bes teho do
 teho mieschenja teho steho nepscheczela, temu
 sbožnikaj nadothe napscheczito stacž. To so
 stacž molo, dy by nitscho wot njeho nestyšchač,
 dy by jeho duscha žane snamjo wot njeho ne-
 frydnyla a jeho šej niekotre tausend milow
 wosche tych mroczelow wogoko horčach prijotk
 stajika: redom može ton sbožnik a ta duscha
 rusno wostacž, slutej cžlowicžnej nerodnosžie a
 zusunnosžie. Džez pak ton stworiczel we tej
 rjanosži swojeho cžerpenja, we tym schtalcži
 swojeje martry, kotryž won wot swojeho swja-
 teho naroda šem na so sak a hieschczen wotpo-
 tožit neje, we swojich ranach a saskužajym cžer-
 penju jenei duschi tak husto wotmohlomany
 budže, kajž jedyn džen, tak schitke dny; a tych
 swietkow jena tajka šyła je, kotsiž tu sbožnosž,
 kotruž we nim maju, jeno priecz nemoža, kotsiž
 jeno posnaja, so bychu netyhali, teisch stym so
 wulzy necžinja, ale jeno dokelž wierno je: Ja
 zu wam prajicž, schto won na mojej duschi
 cžinił je: won je so po mojej duschi wu-
 trobni hori sak. „We riechach biech ja sube-
 „ny, rieschne bie moje cžienenje.“ A: „nietk šym
 „ja wobnadženy, ton dok je schitkon romadži
 „saptacženy šeho drohej křsu:“ Schtu moje
 tedom

tedom napschecžiko stacž? ta cžlowicžna wutroba budže ju husto sapschijata, ton sly nepscheczjel dyrbi temu pschinarodženemu riechej kpomozj pschindž, hewak so ta wutroba temu sbožničkej nemože wobaracž a niz jeno wobaracž, ale wono jej budže knajwetschemu pokuty biedženju, so jeho tak posdsi je posnala a so neje predy jeho menowala. To cžini tu najwetschu srudnosj, so jeho tak posdsi je lubowala.

My, kiž my je kojždy džien pola njeho tak deri a te nebeža na semi mamy, my bychmy bei samym wopraudži šurrowi bydž moli, so my je tak schlecht cžinimy, so nasche sluzby tak nepolne wurychtujemy, so tak malo sa njeho cžinimy, so tak nepiečni wostanemy a jeho horicženenie a schulu liepe necžesjimy. To je jeho džiečich jich nusa, to je nascha haniba, haj to nas prawi wobcžejuje. Jedyn žyli newobrocženy swietny cžlowek, kiž gor nitscho hodny nej, može predy we swojej žaloszi spokojeny bydž, dyž won, haklej dženska, we teho sbožniča wobpschijecžu a lubej blisťoszi, newiedomni ale wopraudži, na jene dobo so sbožny a wobnadženy a te nebeža nameka, jačo my snami spokojni bydž možemy, kiž my jeho hužon tak dołho wužikali smy, a nejsmy hieschczen dołho, schtož my bydž moli a dyrbeli.

Hejso nam tejšch to sposledy samostacžie na naschej sbožnoszi neschkodži (pschetož won bei nitscho wot nas nezada, kibal schtož nam predy da;)

23

Da;) da nas tola wo naschu wesełos; a spo-
 kojnos; pschineše: dokeł; won je ta; reni se swo-
 jimi ludźimi czini a hodny je, so bychmy gor
 wjaze na nas nespominali, jeho d; dokeł;
 jena tajka swjatos;, kaj; sebi ju wot tych; Sandje-
 low priotk; stajamy a wot Henocha lasujemy,
 tola nitscho nej, pschec;to temu, schto; my
 slubos;ie knemu a we ta; sbožnym gmejnstli c;ji-
 nic; moli a dyrbeli. Pscheto; jeho mysl, ko-
 ru; won nam dawa, czini nam schitke wiezy
 lochke: dy; my jeho mysl mamy, da se; schitke
 wiezy hina; wobladamy. Gene swjate a po-
 božne žiwienie wese;, neje potom žadyn kumscht
 a žana kwalba a saslužba wjazy, ale wono je
 samo sa; ta; sbožne, so bes te dobroty stuscha,
 sa kotre; so reni podžakowac; mamy.

Zehodla was tejšch nidy nenapominam kswja-
 temu byczu aby kwele dobrym poezinkam: dy
 bych was jeno predy we nim sbožnych widžik;
 to druhe by so dyr nameka;to.

Spiwane bu:

Me jeno, Jesom Krysche;e, smi a smuj me swojej
 krowju, schal ty by kschizowany mi a swietej kliepschemu.

Ta jidnata Rycz,

Djeržana na nedželu Graudi, 1756.

Text:

Sbožni su, kiž su ludži na duchu.
Matth. 5, 3.

D yž ja to herški wupraicž dyrbu, so je jedyn kojždy srosemicž može a wjažy tak sakryte neklineži; da rieka to: sbožni su teži ludžo, kiž to wedža, so žaneho ducha nimaja.

Woni su ludžo, kiž to: na duchu kudy bydž, sa ponižnosž wukladuja. Wot teje rjaneje wiežy teje ponižnosžie je ton sbožnik tejšch drudy ryczał; won je šo šam k' exempelej postajit a wot šo prajit: ja šym to šykej wutroby. Matth. 11, 29. Žeho ludžo su jemu tejšch to swietšenie dawali, so won žane spodobanie šam na šebi miel neje. Rom. 15, 3. To pak neje ton rošom nascheho texta. To nerieka kudy, ale bohaty bydž, jeno šo šym wulki necžiniej: wulki bydž a sa maleho šo dzeržecž: wele miiecž a to sa žane rubenstko nedžeržecž, so je ma; ale to kajž klecžo hori bracž a sa lutu nadu waziej. To je ta duchomna ponižnosž a nistosž, niž pak ta ludoba.

La

Ta kudoba na duchu rieka to, schtož to słowo praji: teho ducha jeneho cžloweča potrebač, kiž, kajž Judasch praji v. 19. „Jedyn naturski cžloweč je a žaneho ducha „nima.“ Kotrymž cžlowičam Jan te dźieci bože napschecžito staja a praji: „na tym my „posnajemy, so my wot njeho smy, na tym „duchu, kotrehož won nam dał je;“ aby kajž na druhim blaču rieka, „so won nam wot „swojeho ducha nieschto dał je.“ I Joh. 3, 24. Cap. 4, 13. Won je wot so sameho sam prajil, so te słowa wot tej Bibliji: „so sieneho cžieka „rieczki žimeje wodny pobienu,“ wot njeho rycza; Won je ton muž, wot kotrehož cžieka te rieczki jedynmohl na pschizu wohn pobienu. Tam cžini ton Evangelista ton pschistak: „to pra- „jesche won pač wot teho ducha, kotrehož do- „stacž budža, kiž do njeho wierja:“ Joh. 7, 38. 39.

We tamnym cžasu bychu najbole wotroženi ludžo cheženi, kotsiž psches te priedowanie teho Evangelia wierjazy bychu a nichto neby cheže- ny, kotremuž predy nebie priedowane bylo. Pieter prajesche gor, „može schtu tej wodži „wobaracž, so bychu teži cheženi nebyli, kotsiž „teho swjateho ducha hužon su dostali?“ Actor: 10, 47. a Philippus praji Komornikej teje Aethiopišteje Kralowneje: „wierisch ty slyčeje „wutrobny, da dyrbu ja teče frajlich chežieč.“ Cap. 8, 37. Jačo ton sbožnik tych Zaposchtotow
Dow

Dowſcheho ſwieta poſta, da won jim to wo-
piſmo da: „ſchtuž wieri a chčženy budže, ton
„Dyrbi ſbožny bydž. „ Marc. 16, 16. To je
won na jonym druhim blaſku we ſtutku ſam
taſ wukładowaſ, ſo teho ſwjateho ducha
doſtachu. Act. 10, 44. Dnyž tedom teži ludžo
chčženi bychu; da pſchindže ton ſwjaty Duch na
njich na jene wieſte ſruku pſchimaje a ſwocžomaj
widžacze waſchnie, hinaſ jaſo pſchi tym nietsi-
ſchim hoſpodarſtki we j e o zyrkwi, džeſ ſchitko
jara pomaku a cžicho ſo ſtane. Tedom ſta ſo
ſyncžo a klinežo, ſwele džiwanami a by wot teho
ryczane. Džensniſchi džen ſtanu ſo tejšch
hieſchčžen džiwow doſž, ale wot teho nebudže
wjaze taſ ryczane; komuž jedyn prjoſt pſchindže,
ton ſo ſnim jara nekwali.

Sbožny bydž rieča na tajke waſchnie, po
tym ſhoneniu a jonym ſbožnym wiernym wu-
kładowanju, kotrež ton ſbožnik ſam daſ je,
teho ſwjateho ducha krydnyčž. Jedyn tajki
cžloweſ, kiž ktej chčženiy pſchindže, bie kudny
na duchu, wiereſche paſ, ſo jeho ton ſbožnik
pſcheſ tu ſwjatu chčženiyu ſbožneho cžiniež a je-
mu dacž ze, ſchtož won nemiejeſche.

Wono je ſnajomne, ſo ta kudoba jeno te-
dom; Dnyž wona cžiſcheži, hegentlich kudoba
menowana bydž može. Pſchetož ludžo budža
namefani, kiž na ſwiecži gor niſcho nimaju,
woni ſej paſ wot jeneho cžaſa kdruhemu pom-
haja; a niekotry wie tu pomoz hacž konzej,
wot

wotstorkowacž, tak so won swoju kudobu nidy nepytne. Tczi ludžo, kiž snim bei czinicž dadža, pschindu snadž schizy krotkemu; won pak wele mot teho neshoni.

We duchomnym budža wele tajzy ludžo namyšani, kiž bei storo sjenymi knihami, skoro stej a druhej myslu, sjenym nowym wunamykanjom a mudrowanjom wot jeneho czajša kdruhemu pschepomhaju; aby sczielnymi, sachodnymi wierzami teho swieta, se staroszemi a druhimi wotdžeržowanjami, kiž gor niz do teje prawejie czierjie nestuscheju, šo hori džerža. A tak nebudže jim jich duchomna potrebnosž wiadomna. Tak borsy pak šo jedyn czloweš snicžim wjazym spokojicž nemože, ale swoju šurrowu kudobu czuje, jemu budže we jeho duschi wotkryte:

Ja šym dyr jedyn czloweš, ale ja nimam žaneho ducha, ton duch s'Boha je precž, ja šym mordky na duchu, me je te nesbožie nadpanyto, kiž schitkich ludži je trechito, ja šym we tej schtundži, jako ton pad šo sta, dzieł dostał na tej šmercži, jako Boh swojeho ducha precž sa, tu duschu do teho czietka sašo šo roczičž a šebi tam jene nowe wobudlenie pyttacž dať je, džež by je namyšacž moła;

(Predy bydlesche wona we duchu Božim a wobšneži te czietko snjeho wohn; potom je wona do teho czietka pschischła a bei tam pschepomhata, tak deri hacž je moła, je se swojim hospodarjom
po

po rjadu knežika, hač wot jeneho časa fdrus-
hemu tač wele do so je nuž saka wot teho natur-
steho, čielneho žiwjenja, swuknenja a pschipad-
nosjow, so najwjazy tych čłowikow žyli čielni
nastali a te duchowne sbotki tač pottwocjene
su, so ta duscha wjazy hori pschindž nemože
tač borsy praju ja, hač jedyn čłowek jedyn
mały kusł tehodla krosmyslenju pschindže a so
jeno se swojich naturstich, čielnych, schiednych
a stajnych wobčežnosjow a rosproščenjow tač
wele wohn perje, so won to jedyn mohl wo-
pomnicž može: da budže jemu žalosni stysłno.

A to je te same bnežie, wot kotrehož ton
sbožnik praji: sbožni su, kiž na duchu kudži
su a tehodla žaruja, pschetož woni dyrbjat
troschtowani bydž. Matth. 5, 3. 4.

Za ju hieschežen jene pschi tym spomnicž, kiž
to hieschežen sjaunische budže činicz. Pawof
praji; dnž my steho časa džemy, to nitscho
nerieka; my netrebamy je hinač sacž. Kajž dnž
my sienejie komory do tej druhej džemy; dnž my
tu hiettu wopuschcžimy, da naričkamy jenu
druhu: ale my nesmiemy nasy pschindž.
2 Cor. 5, 1. seq. To tač wek rieka: dnž ta
duscha ton dom teje hiettu wopuscheži; da dyrbi
wona sawieszi sienym druhim domom, kajž jena
schnacka, wazo pschindž, swoj dom, swoje
pschifryčie, sobu pschinesž a niž kajž jena naha
čłowiczna duscha bes čiechi a frywa so siemicz,
wona

wona dyrbi sažo niedzen nuzkach bydž. To
 rieka, wona dyrbi teho ducha, kiž wot tej
 duschie twochnyt bie, kiž tu duschu nahu wosta-
 jik ie a do teho czieta wupołasať, sažo dostacž.
 „Teži Lutherszy spiewaju: Dyž ja biech na Kry-
 „stusa chcženy, bym ja šo wobleť Krystusa.“
 A ton Zaposchtoť praji wopraudži: woblecžcže
 šo teho Knesa Jesom Krysta!

Nesabydžcže, šo wy jene czieta macže, ne-
 dajcže šo jemu šasycž; starajcže pať šo
 wosčebni sa to, sa ta duscha sažo swoju
 Drastu, pschikrycžie a wobydlenie dostane.

„Woblecžcže šo teho Knesa Jesom Krysta!“,
 Rom. 13, 14. Dajcže šebi teho ducha sažo
 šobu dželicž, kotrehož won temu prienemu
 cžlowikej predy teho pada nuz dunu.

Wuprosčcže jeho wam sažo! Kajž Manoah
 teho Knesa prosčesche, „Kneže, dai šchať teho
 „muža sažo pschindž!“, tať prajcže tejšch wy žyli
 starosžiti. „Kneže dai teho ducha, te nowe
 „stworenje, sažo pschindž! nech bym sažo,
 „kajž ty! nech do tebe sacžanu! woblecž me
 „stwojej prawdosžju, tu sučnju, we kotrejž
 „psched Bohom wobsteju, dyž do nebes
 „pocžanu! Dai mi woblecženeho a niz naheho šo
 „šewicž!“

We tym cžaku da, dyž jenemu wo tu sbož-
 nosž tyschno a wo troscht štyštno je, stane šo
 te

te wulke rachnowanie, kiz nidy sposlady pschindz
ale kobjdy mohl predy hiecz dyrbi. A te je:

Ja bym subeny, satamany, ja bym panyk,
ja bym jedyn rieschnik: hejso runi tu schtun-
du pschi tym byl nejbym, jako ton prieni
czlowek panyk je; da wiem tolla, dyz so na
so sameho dopominju, so ta blusna wot teho
pada tudy je: ja ju husto czuju; to je jena
nie sahojena blusna; ta najsnadnischa sklad-
nosz czini, so so hiba; ja gor deri mierkuju,
so bych panyk, kajz taj prienej storschej, dy
bych na jeju miestu byl. Wemni, to je
we mojim czeli, nebydli niczo dobre.
Rom. 7, 18.

Potom pschindze to Evangelion: woni
dyrbja troschtowani bydz. Tcho rieschnika
won nidy sazpit nej. „Won pschindze kemni
„do hubenstla.„ Won by tajki hubeny czlo-
wik, kajz ja. „We naschim czeli sjewi so ton
„schehomozny wieczny Boh. Ta wieczna
„praudosz je mi sastuzena: ty by schak tu naj-
„woschu praudosz mi dobyk, dyz na fschizu we
„smerezi samne by pobyl, tu suznju tej sboz-
„noszie woblek me by, we kotrej my fsboznoszi
„hottowi smy. A ja, hacz ja tedom podla byl
„nejbym, bym tolla tu schtandu sobu tu stro-
„wosz namkak.„ Kajz ja s' Hadamom, mo-
jim prienim czielnym nanom, sobu panyk bym;
tak bym ja smojim duchownym Wotjom, stym
D 2 druhim

Drubim Hadanom, sobu wotzjwif, sym wob-
nadzeny a jedyn wot tych wordowak, kiž mier
psched jeho wozjomaj su namakali. Won je
moju duschu se smerczje wutornył a steho
skazjenja wumot. „Won skoczi do tej klamy
„tej smerczje a me sjamy tejsamej muczeje.“

Tak jeho ducha woptamy, jeho nadu wuzie-
jemy, jeho troscht frydnemy, tak je ton muczny
wofscheweny; a predy, hacz ton czlowek so
woblada, ma won teho ducha sažo. Ton
sbožnik praji: won pschindze kaj schumenie.
Joh. 3, 8. My bedžimy drudy we jenej stwi a
praschamy, dže ton wiatr na jene dobo sem
pschindze? pschetoz my jon styschimy, newie-
my pak, swotkal pschindze: tak pschindze ton
Duch na jene dobo, niz pak predy, hacz jedyn
jedyn rieschnik pobyt nej, so we swojim hu-
benstki widził a jemu na swojej wulkej kudobi,
naturskim skazjenju, a duchownej smerczje
sprawni zel pobyto neje. Jenemu niz jeno te
riechi zel nejso, kiž czinił je, te nekmane poczin-
ki, newuzitne myslie a ta sta wutroba: ale,
Dyz jedyn teisch ton najpołnischy wot dobrych
poczinčow, wot dobreho horiczenenja, jara
flejšig czlowek a wot schitkich sobu czlowikom
lubowany je; da je tolla na tym srudny a ne-
troschtny, so won jedyn subeny a satamany
czlowek a bes teho sbožnika krowie a saslužby we
tym swieczji živy je, so we wotpoladanju teho
Ducha,

ducha, na Eschizu warbowaneho, jemu hiesch-
czen sjaune neje, so won jeho saso ma, so jeho
wutroba hieschczen roschierena neje, haj so jemu
stej newidzenej, wodawazej a žonowazej ruku
hieschczen wodate neje.

To je ton podak jeneho cžlowika, kiž trosch-
towany bydž dyrbi; a kotremuž jeho bylsy flu-
tym sbožnoszjam budža, Ejenemu bohastku, kiž
wot njeho wjazp sate nebudže, Etemu Dobremu
džielej, Etemu poladanju do franeneje wutroby,
do teho tak lubeho a šwierneho smyslenja, što-
trehož šej jedyn swoje žiwe dny wjazp precž
nejada.

Potom šo jene nowe živenie spoczina a jedyn
rjany nady cžas: štotrymž pak habyn, kajž
nietk štym dživami, dže; steho nebudže žadyn
wulki ropot aby wiesz cžinena, jedyn svojich
kušodow romadu newoła a šo we spihelu ne-
wobladuje. Etemu pschindže nietk ta ponižnosž.

Dny jedyn wie, pak wošoko won wot Bo-
ha wobnadženy je; da šo won šhibuje a myšli
šej:

Ja šym pak tolla šwutroby schlechte a kojždy
mohl jene kude džiecjo, jeno snady sbožne a
niž wot šo šame; ja moł psched hanibu a
psched šhibowanjom niedžen saliesz: ale ja
zu tolla radši pschezo bliže liesž a we tej wiesz
teje nady jene prawi swojeje wohlje džiecjo
bydž.

To cžini potom jene pschivucžene džiecjo, kiž sej nieschto wohn wosine, kiž we tym, schtož tu macz a teho pscheczela nastupa, kiž swoje žiwenie sa nas do teje šmerczie dał je, deri kspo-kojenju neje a šo wobryčecž nemože, jenu schtundu wot njeho precž bydž, sa jedyn džen newedžicž, kač snim steji a kač jeho wutroba knam šo ma. We jenym starem Kierlišču tač wopisane steji: „šym radši štobu wheli, „hačž wnebj u bes tebe.“

To runi sašo do teho počasuje, wot cžehož my hužon husto smy rycželi, do tej cžłowicžnej lubošje kšbožnikej, kotraž jenemu kojždemu tač snajomna je, kotremuž jeho riechi šu wodate.

Alle ja pschezo mojich dobrych pscheczelow proschu a napominam, so woni stym pschiwizažym dowierenjom a nadbiehanjom teho šbožnika cžakacž nedyrbja, hačž swoje rieschne hubenstko snaja a teho swojateho ducha maja: ale woni šo dyrbja we tym sadžeržecž, kažž je husto snieko-trymi wohn wuwowanymi liekarjemi aby dochtyrami cžinja. Woni schak bieža kpriene- mu liepschemu, wot kotrehož prajene maja, won je temu a druhemu pomhał: husto woni swoje žiwenie a swoju strowoš na jeneho druheho pokrwalenie waja; a jedyn tolla husto wiesty bydž nemože, dyž jemu nepomha, so by jemu tejšch neschkodžiko. Alle ja možu was na moju duschu wiestych cžinicž, wone wam ne-
budže

budže schkodźicź. A ton sbožniŕ praji: schtuž
na słowo jeneho wucžomnika domne wieri, ton
dyrbi je taŕ deri miecź jako ton wucžomnik;
jeho stryczenie, kotrež won hieschcžen na posletku
se swojim Wotžom tehodla miejesche, bie te:
„ja neproschu jeno sa nich, ale tejšch sa tych,
„kiž psches jich słowo domne wiericź budža, so
„woni moju krasnosź woladaju.“ Joh. 17, 20.

A to je moj troscht: won nas neda we tym
cžajy wostacź, schtož my we jeho meni slubimy.
„Won je džerži a da sawieszi.“ Tehodla dyž
tejšch so džiwne sda bydź, so jedyn cžlowek, kiž
so nesnaie, kotremuž hieschcžen nicžo prawi ne-
faluje, kiž jara newie, so won jedyn hubeny,
subeny, satamanjy cžlowek je, na jeneho dra-
heho słowo, jeneho pscheczela a radžiczela, ko-
trehož widžił neje, stotrymž wokolo nekodzi a
snajomny neje, pyttacź dyrbi: da tolla nicžo
neschifne aby trasehne we tym neje. Za wjazy
wiery nežadam, jako jedyn druhi dobry psche-
czel ma, kiž prajicź može:

Za bym jedyn herempel, ja bym to sšoniŕ;
mi je so deri a taŕ dotho deri schto; mi je
sewscho hubenstka pomhane, won je me
wustrowiŕ; spyttajcže je tejšch, wy scho
darmo frydnecže; cžincže so stym snajomni,
wot kotrehož wy wot młodoszie sem styscheli
sže, so won jako wasch stworiczel a Boh,
cžlowek je wordowak, fajž wy.

Dy by jedyn tausend milow sa nim hiež mieš;
 Da by to cžiniež dyrbjak: ale won je huzon tu;
 won steji jenemu kojdemu pched tožom, we
 jeho stwi, komori aby džež wono je.

We tej sčtundži a we tym wokomieknenu,
 Dyž tej duschi wo to cžinicž je, šo po nim wobla-
 domacž, po nim šej žadacž, stonacž a sdycho-
 wacž, dyž šo jedyn, nech tejšch je, šo ktemu
 nucženy a twungowany budže, aby jeno, do-
 Felž taš wele dobreho wot njeho slyšchał je, po
 nim šo wobladuje; da krydne won jene psche-
 cželne woblecžo, jene swietło wot njeho, kotre-
 hož šo došho dospomni. To dyr potom sašo
 trochu wottendže a šo potaji, hacž jedyn swoje
 hubenstko predy posnaje. Won potom swoje
 waschnie djerži a liekuje, kajž šo stuscha.
 Wšchetož won je jedyn prawy liekar, ton spo-
 ržatk ščitkich liekarjom, won na wieczne cžielo
 a duschu troschtuje, „hacž runi smertne rany
 „šu psches riech namekane.“ Won nas ščit-
 kich hori bere, a cžini šjeneho mordkeho jeneho
 žimeho, šjeneho nesbožneho jeneho sbožneho,
 šjeneho subeneho jeneho wopraudži sbožneho
 cžloweka.

Wono paš ščitko we tej Ordnonzy dže:
 Wono šo spoczne pschi tej kudobi a potrebnosži
 na duchu.

A dyž jedyn da jedyn smierš teje nady mier-
 kuje a sa tydžen je sašo precž; sa niekotre nedži-
 lie

lie pschindže won sašo a duž je na jedenmohl sašo precž: da šebi jedyn myšli, to tolla nicžo neje, to šu lute pschypadne dobre nucženja a budženja, steho pač nicžo wohn nepschindže, ja bych je rad pscheczo a kojdy džen mojeho žiwjenja tač mieč, so bych jeho wutrobni wobpschijecž moč wobstajni! Duž šo jedyn dopomni, dže jemu fahluje, budže hubeny a je jemu žel. Te staroszie sa to a sa druhe šo subjua a schitko na to jene wohn dže. Žako tam temu Saulej prajene by: twój nan je tych wostow smyslie puschcžit a žakoszi nietko jeno wo tebe; 1 Sam. 10, 2. tač jenemu schitke staroszie sa te wierz, kotrež jedyn predy sa te najnusnische je djeržak, na cjaš precž panu. A jedyn šej jeno myšli: dy bych ja jeno nadu mieč, dy bych ja jeno snowha rodženy byč! ežin moju duschu bohata, da smeju ja dosž tam a tu.

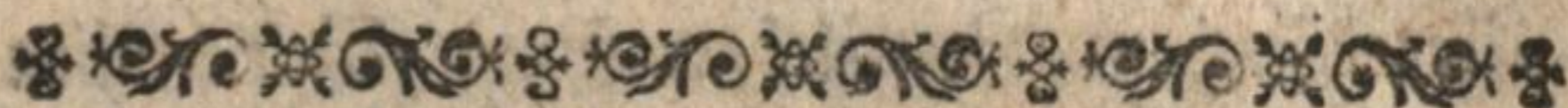
„Nech Kneže twoje rany a twoja droha krej
 „cžinja, so šym twój šamy; da somnu deri
 „stej.“ Skoro potom krydne jedyn nadu, woadacžie tych riechow a ton miera kosch woč jeho krauneho erta; a potom tejšch teho swja-teho ducha, jeho snamjo, jeho krej a sastužbu, škrotkim, schitko, schtož jedyn ktemu potreba, so, dyž won steje hiety cžene, runy pucž do jeho rukow a klina pschindže.

Spiwane by:

Ja ua swieczki sym kudy a nimam wele tudy, duž
dam teži, schtož ja mam. Tvoj smiech, smercž, krau-
ne rany, dyž ty by kschizowany, ja stajni wduschi wob-
khowam.

Schtož ty sy, Kneže, wustak, te puki, kiž sy do-
stak, twoj placz a sdychnjenja, te me na mojim konzu,
dyž knebestemu skonzu nielk pojndu, deri wolšewja.

Ta dwanata Kycz.

Djeržana na druhi swedžen tych swjatkow.

Text:

Na kotremž mieszi ja mojeho mena
wopomnienie budu sczinicz, zu
ja ktebi pschindž a cze požono-
wacz. 2 Mos. 20, 24.

Daj nam twoj mier, o Jesu,
o Jesu!

Na tajkich blakach, džež won swoje wo-
pomnienie a runi jako jedyn stółp je sta-
jicz dał, pschi kotrymž woni so jeho tam
bježa a teje schelkeje nady, kotruž won
tam je widžicz dał, dopomnicž dnyrbja, tam so
rady stane, so teisch tajzy kšcheszijenjo, kiž
hieschežen nicžo wot njeho na swojej wutrobi
shonili nejšu, so teho Boha svojich wotzow
dopomnja. To bie hužon we starym Testa-
menczi jena hauptwiez. „Posnaj teho Boha
„twojeho Wotza!“, bie jena wulka wuežba,
kotruž jedyn kralowski nan svojeho Throna
herbej wostaji. 1 Chronik. 29, 9. „Ja wiem,“
praji Boh wot Habrahama, „won budže swo-
„jim

„jim dzieczom porucicz a tym, kiž po nim
 „pšhindu, so woni moje puczie djeržecž budža...
 I Mos. 18, 19. To bie jena wulka kwalba sa
 Habrahama. To priene srudne, kotrež my
 po tej historji teho pada mamy, je, so šu we
 tym čašu Enoša dyrbeli počecž wot Boha
 priedowacž. Štuž to tač lochžn precž lasuje,
 tou šej myšli, en, to je jena rjana poweš, to
 je jedyn dobry čaš byt, tedom je skoro tač
 byto, kaž pola nas. Ale to biechu žyli druhe
 čašy, jako nietk: wono tedom stuschesche kte-
 mu kaženju tych čilowekow, wono počasuje,
 so čji ludžo teho Boha jich Botžow hujon tač
 sabyli biechu, so jich hačlej romadu wočaež a
 jim snowho šewicz dyrbjachu, so jedyn Boh a
 štworicžel je. Duž hačlej šu niekotsi pšhipa-
 nuli a šu je wierili; niekotsi nejšu nicžo wot
 teho styshecž žyli. Steho šu potom teži dwo-
 jazny ludžo nastali, kiž hieschčen nietko mostanu.
 Žene wot tych najrenischich slubenjow tych sta-
 rnych Prophetow bie Jerem. 31, 34. „žadyn
 „nedyrbi ktemu druhemu wjazny prajicž, šchtu
 „Boh je a šhto won nas nastupa; jedyn
 „kojždy dyrbi to šam wedžicž a na swojej wu-
 „trobi šhonicž, pšchi tym dostacžu teho woda-
 „wanja tych riechow, pšchi tym wužiwanju
 „jeho miera,, kotryž won frajlich jim habyn
 hačlej na kšhizu se swojej kšatej horkej šmerczu
 a krejroslecžom šastuzicž dyrbesche.

My

My swecžimy nietko jedyn ročny čas, ko-
 tny wosebni temu swjatemu duchej wustajeny
 je. Dny my po tej prawej cžeri hicž zemny,
 (kotrej sđobni je; pschetož kojždu nedželu budže
 spiwane: my wierimy tejšch do swjateho ducha,
 Boha sđotjom a stym synom, schitkich wier-
 nych troschtar rieka zc.) da dyrbinny tejšch jeho
 posnacž wufnyčž a schtož won pschi tym cžini.
 Dny ton sbožnik swojeho mena wopomnienie
 sderžane miečž je: da neje dosž tych ludži kstys-
 schenju romadu wotacž; aby so so kojždy sam
 teho dopomni: „moj nan je mi nieschto wot
 „teho powedał, won je jeho deri snak, ach dy
 „bych ja jeno pokojju snim tak snajomny był!“,
 to je nieschto kwalobne a liepsche jako nitscho.
 Alle tu dyrbi ton swjaty duch hieschcžen kremu
 pschindž. Za wintschuju dyr, so by tak husto
 slochkej myslu prajene nebyto: luby Božo, daj
 mi twojeho swjateho ducha! aby, daj mi to
 psches teho swjateho ducha! to je nieschto gyl-
 druhe, jako dny Boha prosymy: daj mi flieba,
 daj mi ton a druhi dar! ja bych radši mieł, so
 by kojždy snim samym tak wutrobni ryczał:
 „ty luby swjaty ducho, cžin me smojim sbožni-
 „kom snajomneho, kiž swoje žiwenie samne
 „wostajit je. Pschetož won a ty woj staj bej
 „schak gor wosebnej. Won je wot tebe vie-
 „schežit: ja budu wam niekoho wostajicž, teho
 „džieto budže, so won wottemne swietši,
 „Joh. 15, 26. te duschie namne pokasuje

„a praji: tamlej, tam kwaschemu sbožnikej
„tam!

praji jedyn: haj, dy bych jeno tajki rieschny
cylowek nebył!

Wiesch ty schto riech je? budze ton swjaty duch
wotnolwicž: niczo tak jara, jako so ty na Je-
susa newierisch, Cap. 16, 8. 9. ty jeho nesna-
jesch, tehodla padasch ty sjeneho riecha do dru-
heho; bydž jeno stym sbožnikom snajomny,
wuk jeno posnacž a czucž, kak won so sa twoju
nusu kšmerczi krawik je, da zu tebi sa twoje
wusweczenie stacž: ja zu hizon ladacž, so niesch-
to piekne stebe pschihottuju; ale predy dyrbisch
ty do njeho wiericž; twoje snuzkne ktwojemu
wujednarej wobrocžicž a jemu twoju wutrobu
dacž, skotrejž won hordžicž ze, dokeiž jemu tak
wele prozy nacžinika je.

Tajke domjaze a komorkne priedowanja,
tajke kuczikne priedowanja a dowierenja teho
Božeho potajnstka do jeneho kobjdeho hegen
wucha su te najliepsche waschnja. Pschi tym
fej teisch ta wutroba dyr myśli: dy by schak so
to zyło czkowistko sbožnikej zyło podacž, to by
prawi deri bylo! ale dy bych jeno ja tu kwilu
wedžik, do koho ja wierju, dy bych jeno ja tu
kwilu mojeho sbožnika snak, a jeho rany moje,
haj moje byte, samne biete, jeho krej samne
pschelata, jeho praudosž moja praudosž, jeho
swjatosž moja swjatosž, dy bych jeno ja tu
kwilu na nim džel miel, a moja a jeho wu-
troba

troba

troba jeneje myslie romadu bytaj, dy by me jeno ton swjaty duch knemu pschinesz zyt!

Czechodla pak kojdy smolom sam sbožnikej nejndže? ja sym wam tu radu hužon tejsch dat, a wy budžecze jeho kojdy mohl namekacz. Alle ja zu wam tolla prajicz, kajku woszebnu waznosz teho ducha do teho pschindzenie tudy ma: žadyn naturski to lochzy nesapschimne, schtož jedyn wot nas wot teho sbožnika blistoszje praji, teho cžlowika snuzkne je zu jara saschmatane.

Dyž jedyn džešacz mohl kwam ludjom praji: „lube dzieži, ton sbožnik, kiž schitke „wiezy stworik je, Boh wosche seheho, kwaleny „do wiecznoszje, ton muž, kiž we tym stoki teho „Bojstka najwosche šedži, (pschetož won šedži „kprawizy teho Botza,) ton je jedyn cžlowek, „kajž wy, ryczje snim, kajž se swojim šušo „dom a najliepschim pscheczjelom, kajž swaschim „lubym, kajž swaschimi starschimi, won to „styschi; a dyž džešacz tausend jich na jene „dobo snim rycza, da won jich schitkich sjenym „styschi a data jenemu kojdemu jeho hegen „wotmolwenie: „

Da je to snuzkne zu kumschtne ktemu dziečazemu rospokasanju, ma to lubscho a pschindže predy na tu mysl: ja zu teho lubeho Boha sa jeho swjateho ducha prošycz.

To je da tu kwilu hužon dobre. Da dzieje jeno sa teho swjateho ducha prošycz! ale wy nedyr.

nedyrbicze bei jeho jako jedyn dar, jako jedyn poczynk, jako jeneho schuz-Žandžela, wot jeneho Boha, kotrehož tejšch nesnajecze, wu-
profncj: ale dźicze po waschnju teho noweho
sluba knemu samemu; pschetož won je Boh
sam sašo, a prajcze:

Luby swjaty ducho! ty budžesch liepe we-
dźicž smojej duschu wočoło kodźicž. Ja nimam
gor žadyn schik kniczemu, schtož newidžu a ne-
rosymnju. Ja slyschu, so nieschto wostane,
dnyž te czielo do semie pschindže, ja je nesnaju;
ale ty to snajesch a me sameho snuzkach a wohn-
kach: ty by ton scho widžajy duch, kiž schitke
wiezju wobhoni; rycz ty smojej duschu, cžin ju
wierjazu a myslazu, kajž jej prajene budže,
wošebni, so ja bei wot mojeho sbožnika prawu
myslu; ja bym ktemu aby ju kupy aby ju mu-
dry; ja nemožu bei myslicž, so ton Boh, kiž
schitko stworit je, jedyn cžlowek dyrbi bydž,
kajž ja, a so ja snim žimy bydž dyrbu jow cžasni
a tam wieczni, kajž sienym, kotrehož sluboszie
moju wutrobu moł menowacž. Dnyž pak tolla
tač je, da cžin mi to sjaune, cžin me snim sna-
jomneho, slub a swieruj me snim, lub temu
Bohu mojeje sbožnoszie wjazy, jako ja jemu
džeržecž možu a pomhaj ty mi to džeržecž; dataj
mi schitko do mojej duschie, schtož mi ksbožnoszi
nusne je; wono dyr wele nusne neje ktemu, ale
tač mačo to tejšch je, da mi tolla fahluje, ja to
a šo nidy nenamykam, dataj ty mi to!

Čak

Tak mojecze wy tejsch wosebi stym swjatym
 duchom ryczez pschi tej skladnoszi tu teho
 roczneho czaka:

„Luby swjaty ducho! by ty na swjatki sto a
 „dwaynczi parschonow miel, so na jeneho kojz
 „deho bynyl a jim we tak scheltich ryczach jene
 „swietsenie wot Jesusa wotpowozicz dat, kotrez
 „tak wele ludow srosemili su; by ty tak smolom
 „wele tausend ludzi na jedyn ras wobroczil: da
 „budzesch somnu hamym lutkim tejsch nieschto
 „moz czinicz. Za hym swohlno, ja je pak jeno
 „nerosymnju a sabudu je pscheczjo saso; ja hym
 „jedyn kudy, rosmyslazy czlowek, kotremuz
 „smolom saso swohlne anne wiezy tu kowu
 „pschendu a zuse do neje pschineku; ton sboznie
 „je got prajit: ton sty nepscheczjel bere je swu-
 „troby precz, schtoz tak do nej pschindze; ty
 „pak by tolla bylnischi, ty by ton schehomozny
 „dobry duch; da budzesch mi pschecziko mojej
 „newieri kpomozny pschindz a czinicz moz, so
 „runi wohn te slowczko, kiz mi tak sbozne je a
 „wemni dziekacz dyrbi, na ton prawy bleez
 „trechi a wobarnowane budze. A dy by mi
 „tejsch saso smyslow pschischto; da daj sa nie-
 „kotre tydzenie aby miezazy aby tejsch lieta, te
 „slowczko, kotrez tedom pscheposluchał hym
 „aby wobkował nejnym aby we loschtach a
 „druhich wiczach pscheczinit, pschebat a rospru-
 „schit hym, hieschczen jedyn mohi kemni pschindz.
 „D posyln mi moj pomjat, daj mi wobko-
 „wacz,

„wacj, schtož mojej duschi sbožne je, schtož me
 „stym snajomneho a runazeho czinicz dyrbi, kiž
 „te prawe dobyczie schitkich czlonicžnych wu-
 „trobom, ton jeniczki nawoženja tych duschow
 „a sich schitko je; Potrehož ty wot jeho podjecja
 „sem, we tym a steho macžerneho žiwota,
 „psches ton swiet pschewodžit by, kajž won-
 „praji: ton duch teho knesa, knesa je nade-
 „mnu. Jes. 61, 1. „

To je woprawdži tač. Jako ton Zandjel
 tej Marji jeho czlowekbyczie pschipowedasche,
 bie ton swjaty duch ta hauptparschona, wot
 potrež ta rycž bie. Jako won swoj priedarsti
 hamc nastupicz dyrbesche, wedesche jeho ton
 swjaty duch na te spytranie. Won dziesche a
 priedomasche we moži teho ducha. Jako won
 domoj dziesche, pschipowedasche Jeho ton swjaty
 duch a pschinese sažo welie duschow tych swja-
 tych klich czietam, so Jeho, noweho rodženeho,
 do jeho wieczneho kralestka pschewodžicz mo-
 žachu. Kswojim wuczomnikam prajesche ton
 sbožnik: Dnž ja precjkach budu, da newiem
 was na niekeho liepscheho pokasacž, hacž na
 teho schehomozneho swjateho ducha, kiž hewač
 domscheho kraja wužadja a schitkich ludži wo-
 dych a duschu we swojej ruzy ma, ton budže
 was scheho teho, schtož wam prajič bym, naj-
 liepe dopomnicž mož, jeli so posłuchacž zecže.
 Joh. 14, 26.

Dnž

Dny mam da drudy nieschto tajke sbožni dobre pschipane, so bei žadacze, ach dy bych ja bei pschezo taklej myslit! da to temu swjatemu duchej ju pschipisajcje, to je sawieszi jene wo pyttanie teho swjateho ducha. Won wie, so bei samu pomhacž nemožemy: a dy by to tejšch jedyn we knihach lasował, da na tu mysl bes njeho nepschindze. Dny jenemu wo to czinicž je, swoju duschu sbožnu miecž; da won tajke- mu smolom pomocne wiesz do rukow da, a neda jeno jeho styschecž, ale da je jemu do wu- troby a da je jemu tak styschecž, so won swoju duschu psches to rettowanu a sbožnu widzicž moze. Dny pať jenemu hieschczen wo to czinicž neje; da je won sažo tak šwierny, so won je- nemu te wuschi haklej dotho nemočinja, so by styschat a na niekotre dny sbožny był a potom tolla sažo nesbožny, a so jene po druhim tak knesamolwenju pscheriescha, so naposletku ton riech pschecžito temu swjatemu duchej steho pschindž dyrbi, kiž žaneho wodacza nima.

So na tajke waschnie niekotsi ludžo hieschczen styscheli a srosymili nejšu, to je snadž jena šwiernosť teho swjateho ducha. Dny wonť prascheja: czechodla neda mi to ton swjaty Duch? Da je te wormolwenie:

„Czechodla nochzesch ty? czechodla neje tebi
 „wajne? czechodla je tebi na druhich wierzach
 „wjazy lejjane? dy by won tebi dženska schitko
 „dat a ty masch je tydžen dotho, budžesch je
 „tejšch

„tejšch stowacž, dnž nieszto druhe wiesch do-
 „bncž, kotrež tebi nowe a wulke je? Dn by ty
 „fej wuswolicž moł, hacž ty jenu hieschežen je-
 „dyn mohl tač Dobru kiežu aby Dwor aby
 „wohnpšhindzenie mieč a nieszto sa to czi-
 „niež dyrbjak, schtož tebi na twojej duschi schko-
 „dziej mołe (habyn niž, so wieru wotpschisa-
 „hasch, ale schtož so tač schiedni stane;) aby
 „hacž žyl to scho subicž a šwierny bydž we tym a
 „we druhim: by ty tudy radši, sluteho poja-
 „danja, so teho swjateho ducha dzieło we two-
 „jej wutrobi a schtož won teži do wutroby dač
 „je, ju neby subit a žane wokomieknienie we tej
 „bliskoži teho franeneho pscheczela nestomdžit,
 „by ty radši schitke twoje sbdžie do wietra dyril?
 „ty wiesch šam, so na to neje špomnicž: „

Tehodla je tejšch ton swjaty Duch tač šwierny
 a nepostaja teže haklej dołho na tajke straschne
 špyttowanja.

Steho pschindu te nespieschne wobroczenja a
 te wokolo bludženia džešacž, dwazyczi, žijweži
 liet dołho, predy hacž so jedyn wuschmata.
 Tač dołho ton swjaty Duch, kiž do wutroby
 lada, žane prawe pschihortowanie, roštacžie a
 rošmliežie teho naturšeho škazenja dla a žanu
 tajku mysl: schtu wie, hacž ja hieschežen jušči
 tudy šym, dže wostane pač czielo šduschu? we
 tej wutrobi nepytne, tejšch plodžicž nemože: da
 won pschežo sažo na boł dže. Dnž pač won
 wie, tudy ja šjenej kieži pschindu, šjenemu cžlo-
 witej,

wikej, temu je wo to cžinicž a schitko druhe je
jemu kajž nicžo pschecžito temu, won fej myśli:
„cžin moju duschu bohata, da smeju ja dosž
„tam a tu! da won fej sašo myśli:

To je deri, tu duschu ju ja kmojej nadži hori
sacž a jej dobry bydž sawschu schfodu; ja ju
ju sjejnym stworicželom a sbožnikom, stym
newidženym pschecželom, snajomnu cžinicž;
aby dyž wona to nerošymi, sienym newidže-
nym cžlowikom wokolo kodžicž, dyž wona so
do tej sbožnoszie, kotruž tač wele tausend
mojih džieczi wužikaju, hieschcžen natnefáč
nemože; da ju ja duchomni snej ryczecž, jej
tu saslužbu Zesuka tač dołho we snužfnym
prjotk mohlomacž, hacž jej tejšch jeho cžlo-
wiežna parschona waina budže; dyž jej dołhi
cžas schiedni jeho rany sžym pschekrasnik, da
budže tejšch ta snajomnosž sjeho parschonu, kžž
žadyn konž nemosme, swoj spocžatk dostacž.

Na to tehodla stym džietom teho swjateho
Ducha wohn dže pola tych cžlowikom: tač won
wokolo nich kodži a da so mierkowacž. We
tych pschisłowach a we tžem prophetu rieka to:
„ja wupschiestriju mojej tu, ton žylicžki džen;
„schtuž somnu cžinicž mječ, je, ton pschindž je-
„no! Proverb. 8, 1. Jes. 65, 2.

„Ja bych was rad miel wiestnych, swohn-
„kach a snužkach cžistnych „ ja bych was
rad miel kžym ranam Zesukowym a do tej
sbožnoszie, sa kotruž wy stworeni sje; ja bych
rad,

rad, so, dnj wy djenja, we tym, dnj sdu-
remi wohn pojndjecze, panecze a sako hori
nestanecze, ja was bych smolom na ton pra-
wy blať pschinesz, a tej duschi jeje wobndlenie
pschipořasacz moť, pola jeje wieczneho na-
woženju a wujednarja; kotrehož tať wele je
řoschtowaťo, so ju ma, so by jedyn prashecž
moť, hacž te wupřaczenje zu wulke neje, do-
řelž te dobyczje nieschto tať snadne je. Ale
won je spořojom: dnj jeno te hubene neřma-
ne cřlowiske dziecjo jeho ze, da řo jemu jeho
cřerpenie a wumrecžje zu drohe a wuřoře
nesda; won je wele wjazny weřetny, a by je
dyr hieschežen jedyn mohl cřiniť, won stej
snadnej duschu rad sa lubo wosine.

Schto dyr Jesus „na nas hubenych wutrobach
„lubowacz može?“, my je deri wiemy; wono je
habyn jeho sasřuzba a cřerpenie, wot cřehož
nascha sbořnosz tať nerořdzielna je.

Spiewany by:

Ty krasna swietkosa, rořwiecž nas, wucž nas Kryřta
wosnacž kořdy cřas, sa my bychmy stali pschi naschins
řnesu, řiz je nas pschir, pschy tu prawu mesu, Kyrieleis!

Ta zinata Krycz.

Djeržana na pjatu nedželu po swjatej
Trojicy, 1756.

Tertaj:

Boh prajesche: tčzi ludžo so nochy
zedža mojemu duchej wjazny dacž
straffowacž: pschetož woni su
czieto, Genes. 6, 3.

Tu stosz nam možno nebiesche se
swojej mozu moricž, hacž runi
to bie spyttane.

Duž bie Bohu žel, so won tnych
człowikow sczinił bie a rudžesche
jeho we jeho wutrobi. v. 6.

Sacž won te nowe wuswolenie we
muskej parschoni wuprošy.

Zo staj dwaj wele prajazaj tertaj. Schtuž
jeju romadu wižanie prawi nerošyni,
ton može hieshczen mene sapschijecž
schto to hegentlich prajicž je: „ja zu tym

3 4

„czlo.

„čłowikam hieschejen čas dacz sto a dwazyczi
 „liet.“ Genes. 6, 3. Po tym prienim poladan-
 ju myśli bei jedyn, to je jena sto a dwazyczi liet
 dołha kwila Epokuczie. To može pač liedom
 swiestych Ursachow ta mysl bydž; ale ta mysl
 može sterie ta bydž; ton čłowik je tolla jene
 hubene, jene neporadžene stworenje; to je wo-
 praudži škoda, so ludžo bydž dyrbja. Nu
 da, schaf ma kóždě stworenje swoj čas; jena
 rieka bieži tač dołho we swojich rebjach, potom
 hačlej swoje bieženje pschemieni a pytta bei druge
 rebie a wosme dyr swoj kónz naposletku gor we
 jenej piestowej horzy; jene swierjo ma swoj čas
 kžiwjenju, dyž ton nimo je, da je snim tejšch
 kónz; a wone su stworenja, kiž so po času psche-
 mienja aby žyli subja. Za zu temu stworenju
 smenom čłowik wemschjem hieshczen sto a dwa-
 zyczi liet časa dacz, tač dołho može hieshczen
 na semi biehač, potom zu tu žylu schlachtu a
 to žylč čłowste meno žyli wurodomač, talej
 žyla Orta wot stworenjom sromadni nedyrbi
 wjazn bydž. So to ta mysl je, sda so psches
 to wobtwerdžene bydž, dokelž, jako te sto a
 dwazeczi liet nimo biechu, hieshczen pschezo to
 ta mysl bie a ničk na jene dobo jene druge
 priotfaczie sate by, tolla hieshczen nieschto wot
 tej Orty sdžeržecž. Za wina, kotraž pomeno-
 wana budže, rieka: Noah pač biesche nadu
 psched tym knesom namekač. Genes. 6, 8.
 Jako by Jehovah pschi bei myslit; „Zaj tu je
 „hieshczen

„hieshczen jedyn cłowik, kiž sciesju cłowik
 „riefacj može, skotrymž tolla jedyn wokolekod
 „mieč, pola kotrehoj ja moje wotpoladanie
 „saso saporjecz možu a kiž mojeho ducha sly
 „schecz budže; teho zu ja a snim tu Ort
 „stworenjow sdžerjecz.“ A ktemu pschindže,
 po tym waschnju tych swiernych pomyslenjow,
 smolom ta druha mysl ktemu: dokelž huzon je
 neho cłowika sdžeržu, da zu tejšch tu swierja-
 tow schlachtu wot schitkich Ortow sdžerjecz;
 pschetož te budžichu hewak stym cłowikom a
 jeho dla swoj konž bobu dostate.

To sdžerzenie teje cłowoskeje schlachty ma
 pschi tym jara ponizaje pschypadnoszja sa nas.
 Pschetož najpredy je wono tu bchu mysl mie-
 to: „dokelž tolla ton Zelen niekotre sto liet žiwj
 „je, dokelž so ptaki a druhe swierjata name-
 „kaju, kiž tak stare budža; da zu tych ludži
 „hieshczen biečecž dacž, so eži poslenj klopžy a
 „hulžy, kiž nietko wokolo skafaju, swoje sto a
 „dwažyczi lietow wubndža a ton kusst dobreho,
 „kiž hej tak wumysla, we tym časju bobu
 „wosmu.“ Adruhemu, jako to, sluboszie
 ktemu Noah, hinač wuežinene by; da so nowe
 pschypadnoszja pokasuja, kiž knaschemu poni-
 ženju sluzicž moja. Za prienja je, so Boh na
 tu snuzknu hodnosž teho nelada, schtož won
 sdžerži: pschetož tu najsnadnischu schlachtu wot
 cłowikom we tej Parschoni teho Chama sdžerži
 won tejšch bobu; kdruhemu, so won te druhe

swierjata stym cžlowikom sa rune staja. Dy
 bychmy nicžo druge křopokasanju nemieli po-
 menowacž, kač wožoko my wazeni smy, jako
 tu histori u teje lijenžy a te wobarnowanje tych
 wosmjoch we tym křaschju; da nebychmy so
 snaschej hodnoschju a dobrem jara wulžy cžinicž
 moli. Zehodla pokasuje a křwali huzon ton
 Propheta Jesaias tym Wuswolonym swoscho
 ezaba jene druge šempšindženje; „ladajče na
 „tu skatu, škrejž wy wurubani a do tej stud-
 „nej Jamy, škrejž wy wuryczi še.“ Jes. 51, 1.
 Habraham šam widžesche hieschčen jeneho wet-
 scheho schlachty šdžeržerja a ton džen jeneho na-
 roda, wot škrehož Jan, Jesušowu towaršch,
 tu šchtundu, tu macžernizu a te postacžja widžik
 je, a kač jena lebija tu šchitkich rodženju wocž-
 nita je, kajž te wotmolwenie na ton text teho
 stareho Testamenta: to cžinesche Mojsas a
 dyri tu skatu 2 Mos. 17, 6. rieka: to jedyn
 wojak šezini. Jačo Mojsas tu skatu dyri,
 da biežesche šoda wohn; jako pač ton wojak
 Jesušowu Boš wocžini, da biežesche krej a šoda
 wohn: „A to bie ton duch, škrehož dostacž
 „dyrbja schizy, kiž do njeho wierja.“ Joh. 7, 39.
 Tu škoržbu, šotruž ton luby Boh šedom
 na tych ludži miejesche a na millionow ludži
 džensnišchi džem hieschčen ma, je: so woni
 tajžy cžielni wordowali šu. Won bie jich
 šwulkej mudroschje do cžieka šanknył, so nebychu
 zu wožoko šlecžili, šej te křchidła nespalili, tejšch
 se

se swaženja a s'pschemierneho mudrowanja ton
 traschny pad nescjinili, kotryž ton fierschta teho
 swietka a jeho Zandželo czinili biechu. Zehodla
 je won jich delkach djeržak, jich hiettu s'roszemi
 a se žiwami romadu swjasak, jenu fožu psches
 nich pschepschanyk, miaso wošche nich s'rosz dať;
 s'rotkim, won bie jim jenu linjanu krietku kwo-
 bydlenju dať. Duž bychu woni tolla trochu
 na poskušnosť postajeni, dyrbjachu mulčejy
 pschidacž a nemožachu so se swojimi myslimi ju
 wužofo pscheliess; miejachu pať tolla tejšch
 pschi tym runi wohn ducha a mudrosjie dosi,
 teho knesa, teho newidženeho stworieczela, pyt-
 tacž, hacž woni bychu tolla jeho namašacž
 a namekacž moli. Apost. Gesch. 17, 17.

Won šej tejšch huzon tedom na to myslische,
 so won jim blischi wordowacž a so do jich kude-
 ho czieta a k'rwie saklejdowacž žysche. Na tajke
 waschnie wedžishe won deri, schto na wschiem
 konju czinicž bie.

Alle dofelž ton luby Boh, (kajž ja pschezo
 praju) schtož won ryczi, tedom tejšch šej myslis;
 (pschetož stym šamym wukładowanjom. Kotrež
 šej niekotsi ludžo tať wumysla, so ton luby
 Boh jeno nieschto tať praji, pschi tym pať
 šej žyli nieschto druhe myslis, nimam ja niežo
 czinicž, ale ja wierju, won šej swoje stowa tať
 myslis, kajž won je ryczi) scžimž te schelke ryczie:
 mi je žel te dobre, kotrež jim šym czinicž žyl,
 a, wono bie jemu žel, so won tych człowis-
 kon

2002

Kow sezinił bie a rudžesche jeho we jeho wutrobi 1 Mos. 6, 6. runi tał deri jako te miesto: dyž woni so wobrocza, da budže mi tejšch to ste sašo žel, kotrež sej myslach jim czinicž, Jerem. 18, 8. jara deri psches jene su: da je to jedyn wulki troscht sa nas. Zemu je skoro nieschto žel a skoro je jemu to tejšch sašo žel. Wono tehodla na to wnpšchindže, kajž wono naposlerku dže.

Wopraudži je to tač: won je smolom pschi sapocjatku pschi stworenju wiestnych stworenjow, jich myslu pschekwadomanja, pokilenja, wohlu a swohlnosž, šchitkemu sobu miecž žyl. So je jena rada teje wiecznosžie wot nich a wot jich Drty byla a wot njeho šameho tač romadu šuschaza namešana byla. Jene druge stworenje dže swoj kod, so je nepytneiny, so by so wono we tym najmenschim sobu do teho mieschate, ale wono we nim leži, tu wohlu swojeho stworiczela czinicž a kajž je Sirach 43, 11. wupraji, biežecž po jeho schnori a so mucžne nebiežecž. So teži žandželo swoje služby skoro swešeloni, skoro sbolosžju czinja, je jim ton sbožnił swietsenie dač. Wot teho czlowika rieka: „woni služja tej woli Božej,“ Aletor 13, 36. a ton žaposchtoł ze miecž, „so woni tajku „wohlu Božu czinja swutrobny s dobrej wohlu.“ Eph. 6, 6. Dyž žsrael praji: my zemny schitko czinicž, schtož Boh praji; da Boh wotmolwi: Ach dy bychu woni tajku wutrobu mieli!
5 Mos.

5 Mas. 5, 29. Dy by to jich mysl a požadanie bylo, dy by to na jich hegen grundzi a semi rostlo aby tolla jena mysl jich wutrobny wordos wata, tak žyl ja šo wešelicž! Daj mi moj šynno, twoju wutrobu a daj twojim woczam moje puezie šo deri lubiež. Pschistow. 23, 26. Šo je wošebi ton podakš, kotryž pola teho cžlowicžneho stworenja deri kmierkowanju je. Tak dołho da hacž hieschežen jene gmejnštlo, jene romadu wišanie teho swjateho ducha stej cžlowicžnej duschu je, tak dołho wona hieschežen tak sahubena a stocžena neje we swojej hietcži, tak do swojej hietty a cžieta šo nuž samuczika neje, šo žane duchowne slyšenie, widjenje, cžuczie, žadyn duchowny schmaš wjazy nimia; Da može ton swjaty Duch hieschežen pschežo sre dža pschindž, stej duschu cžinenie miecž a šo srošymicž, dobre myslie we nej sbudžicž, nieschto dobre do tej wutrobny nuž šycž, kotrež wot jeneho cžaka šdruhemu škadžecž a sbožne plodny pschinesž budže. Ale dyž tej wuschi šo salipitej, tej woczi šo sacžiemnitej stej, žane duchowne cžuczie a rošom dale tu neje, kajž pola millio now cžlowikow džensnišchi dženi stej; da šo ton swjaty Duch wotcžene. Šehodla može jedyn dweju cžlowikow widžicž, wot kotrychž jedyn kajž ton druhi stworeny, podomny scžineny a wobdareny je; ton jedyn pak je na swojej wutrobi žyli mordny, ton druhi ma pak to žiwenie teho ducha. Won ma teho ducha, kiž šduschu a scžie

a sczielom bes poruka sdzeržany bydž može hač na ton džen teho Knesa. Ton budže sjenym jara schifnym menom, ton snuzkomny człowik teje wutroby menowany i Pietr. 3, 4. a wot tej duschie budže prajene, so wona stymt woblecžena bydž dyrbi, predy hač dom dže. 2 Cor. 5, 3. ton drubi, menujy ton człowik, sczielom a sduschu bes ducha, budže czieko menowany. (Ton czielny człowik pať nero-semi nicjo wot teho, schtož je ducha božeho.) 1 Cor 2, 14.

Ktemu je ta sawieszi wierna schtuczka stajena: tu sčos nam možno nebiesche, pschi jejnym sahubenju a saduchnenju, pschi jejnym do teje czielnoszie sajndženju, wot ducha Božeho wottendženju, we riechach wortemrecžju, žane Duchomne styschenie a widzenie wjazny nemiežju, nebie možno tužamu sčos se swojej mozu moriež, hač runi to bie spyttane. Pschetoj wono je snajomne, so ludjo nejsu jeno do Zyrkwe kudzili, a, schtož tu wuczbu nastupa, wobstarali, we duchownych knihach lasowali, modlitwy stowy nawukli, rjane schtuczki a sdychowanja kjenemu nesnajomnemu stworiczelej šwali a swoje dzieczi wuczili, ale šu šo tejšch jara prozorwali a swoje žiwente na to wazili psches dothe myslenie, schieknosž, wuczomnosž a wot šo šameho wunamekanu mudrosž na ton blecžk, menujy k'Bohu, šažo pschindž. Alle dokelž my se swojeho rosona a mozy nemožemy do

Zesom

Jesom Krysta nascheho Knesa wlericž aby
 knemu pschindž, ale ton swojaty duch nas po-
 wołacž a se swojimi darami rožwiecežicž dyrbi,
 dyž my sprawej wieri wuswecženi bydž dyrbinny
 a dokež te žyke šchesrijanstko na semi niž wot so
 bame, ale ieno snady, šenej ktemu pschikadja-
 zej winy, stomadžene, rožwietlene a pschi Je-
 sušu Krystušu sdžeržane bydž može: da je to
 deri (dokež schyke pospyttanie tejšch tych, kiž
 bydom džešacž liet we tym pišmi bu sliedžili a
 nožy a wodnjo we hegen možy a wohli na tym
 bu sprožni byli, pomhacž nemože) so my tejšch
 we tym pschistatku teho druheho texta namieka-
 my, na kajke waschnie to dostate budže, psches
 ejo ta wiež šichtandej pschindže, tak ton wofo-
 tofod s' Bohom wobnoweny, ta stara snajom-
 nosž wohn munamekana byta a ton duch jažo
 do gemeinstka stym cžlowikom, kajž we ipocžatku,
 pschischot je.

To ie so nietk psches to state, so Won nam
 nasche wuswolenie, te nowe wuswolenie
 we mustim schtaleži wuprošot, wurołak a
 wobiedžit je. Won kam, menužy ton sbežny
 stworicžel schitlich wieszow, kiž so rudžesche, so
 won tych cžlowikom icžinik bie, ton nebudžishe
 potom teho Noah nidn stonžowacž mok.
 Won miejesche tak wele lubošje knemu, so jeho
 sdžeržecž dyrbesche. Noah miejesche jeneho šy-
 na, teho Sem, ton bie jedyn muž boži, ton
 stubta jenu schlachtu, kotruž won stym Bohom
 - swojeho

swojeho wotza snajomnu sczini. Za by potom
jedyn wulki lud a narod, Džielešche šo do wele
schlachtow, wot kotrychž nich wele nielk sašo
spanyke šu: pschetož jedyn wulki dźiel newier-
nych je bes tej schlachtu šobu knamekanju.
Dyž my prajimy: „Ach šo by Ismael žimy
„bydž dyrbjak psched tobu!“, 1 Mos. 17, 18.
Dyž my potožju, Alsstej, hejšo niz žytu we
mysli mamy: da je kweđženju, šo Ismael a
Esau niz jeno Habrahamowaj šynaj, ale tejšch
Semitojo biechu, fajž wonaj tejšch wobaj
swojeho najstarscheho dźieda, Sem, snadžujžy
hieshcžen posnataj staj. Potom widžesche won
tejšch, šo Zapheth ton druhi šyn teho Noah,
ton nantych Šerbow, Nimitzow a Europaiskich
ludow, niz jeno do tych hietow teho Sema
pschindž, ale tejšch jeho prieni narod, šbožie a
nadu, kimenschemu jedyn wiesty cžas dotho her-
bowacž budže. Won šo taklej dzeržesche teho
nietšisheho a pschichodneho najenedobo slubos-
nosžju a cžinesche šej predy wohn štorke myslie
wot teho, hacž won, po nieschto mene jako
žjoch tausend lietach, po tajkim wulkim wofoło-
kodu, šam do cžieta pschindže, cžlowik by a tu
wulku pruhu cžinesche, sehto won nam we
muskej Parschoni by dokonecz moł. Žako nielk
na tym bie, svoj cžlowicžny kod wobšanknyč
a na svojich kolenach na woližowej hori ležeschež
da šo haklej snim prawi wofoło wercžesche wo-
no jemu we jeho štabym rosmyslenju wofoło
kodžesche,

Kodjesche, (pschetož won bie srudny hacž do
 smerczje) schto steho noweho stworenja budže,
 schto won nietyl najpredy stych Zaphetitow a
 Kuschitow sa so wohn pschines; dyrbi, predy
 hacž na tych Semitow sažo kspomnenju je, ko-
 trych pad won psched woczomaj widžesche.
 To, praju ja, kodjesche we tym stobym,
 muczynym mužu wokolo, won biesche se swojim
 cžlowicžnym stworenjom, haj sam se žebu we
 tym najtobšchim rosmyslenju; won pschindže do
 jenej tajkej stysnosžje, nusy, rudženja, poku-
 neho biedženja a cžeschkeho spytowanja, so
 won krawny pot so pocžesche na tym, schto
 sjeho cžlowicžneho stworenja bydž sechže, hacž
 tolla hieschežen jedyn lud sneho budže nastacž,
 stotrymž jeho stworiežel by so hordžicž a widžicž
 dacž moł, dokelž jemu tak jorki a cžeschki był
 je; aby hacž won jeho kschiz, cžerpenie a smercž
 podarmo na so wažicž dacž, ton nomy slub
 teje nady dyr gor snohomaj wot so storkacž,
 jeho sameho sa schpot mieč a tu krej teho wu-
 jednanja sažpicž budže. Kajke so jemu tedy
 schitke traschaze wiernosžja su priotk stajate,
 schtu može to pschemyslicž? Ale na njeho je
 tolla teisch žobu jedyn cžichi nadžijie a miera
 witsik duł. Ton Zandjel, kiž jeho pošylnicž
 pschindže, je jemu dyr jenu dobru powesž pschi-
 neš, a jeho howa bliskos; je jeho snadž dopom-
 nika teho nadneho wuswolenja we Uim, predy
 hacž teho swieta grund samoženy by; a so jeho
 R proja

R

proja

proza a jeho czerpenie podarmo bydy nemože, so to te dobre spodobanie a te wieczne wobsanfne-
nie jeho Botza biesche, jemu jenu wiestu sdu-
sa jeho prozu, jedyn lud, jene kralowste miesch-
nistko, jedyn swjaty lud, jedyn lud teho he-
genstka, psches swoju schehomo; niekach a dy-
hinaf nebudze, stych kamenjom wohn pschinesz,
kotryz ton poczynk teho, kiz jon stworik, wumot
a steje cziemnoszie ktemu sboznemu, wiecznemu,
Dziemnemu swietku powowak je, pschipowedacz
budze.

Skrotkim, ton luby sboznik stany zpli posylo-
nemy hori a prajesche: Nietk dajze nami hicz.
„Dy by moj wotzcz mi dwanacze legionow
„Zandzelow postak, a mi steje schtundy wohn
„pomhacz zyt, da bych ja jich nietk nochyt; ja
„wiem, schto ja zu, sa czimz ja steju; ton na-
„wozenja dyrbi a budze jenu newestu miecz.“

To je tak snad; te srosymenie teju dweju
textow: jako tezi ludzo wot swjateho ducha zpli
wottejschli biechu a niczo duchowne wjazy ne-
miejachu, tedom bie Bohu zel, so won tych
czlowikow sczinit bie na semi. Wono nebie
možno shegen mozy hinaiskhi bydy, a jene
stworzenie sem pschinesz, kotryz ton stworiczel by
snesz mot. Ale ta mo; teho modlenia teho
sboznika, haj te stare sapisanie we knihach teho
nadymuswolenja wot teho pschichodneho bie-
Dzenja,

Djenja, sdychowanja a plakanja teho stwo-
 riczela, kotryž huzon we duchu we naschej
 Parschoni na wolijowej hori tam ležak, (nij
 daloko wot teho smamenja teho Jehnjatka, kiž
 sariesane je wot spoczatka teho swieta) ta we
 tej wutrobi teho Botza tak bliska dobra prostka
 teho so cžlowik sežineneho stworiczela sa swoje
 stworenie; te wumozenie teje cžlowiskeje schlach-
 ty, kaj by huzon so stalo: to romadži je to
 dofonjato, schtož nihto nemožesche. Schtož
 temu swiatemu Sakonju Božemu a schitkint
 Zandželam a mozam žyli nemožne biesche, hacž
 runi husto spyttane by, to cžinische Boh.
 Na miesto teho, so by won tu cžlowisku schlach-
 tu satamał, spomni Won na to, so jeho byn
 we tym schtalczi teho rieschneho cžieka tudy bie a
 satama na miesto teho cžlowika ton riech, ton
 pschinarodženy riech, te naturske stazenie, sa
 jim a tejšch temu, kiž teje smercžie mož miejesche,
 jeho mož a wumo tych, kiž sbojosžie teje smer-
 cžie hacž dotal wotrocžy byli biechu, a we swo-
 žim žlym pschichodnym živenju bychu bydž
 dyrbeli.

A tak smy my teho swiateho ducha sažo do-
 stali, wot kotrehož my tak wele rycžimy a ko-
 trehož jedyn wulki thel naschich bliskich wutro-
 bow tak lubosni cžuja. Na tajke waschnie smy
 my ždyn to drohe slubenie šjenej krasnej pschija-
 hu dostali, so jeho nasche dla žane kacžie wjaze

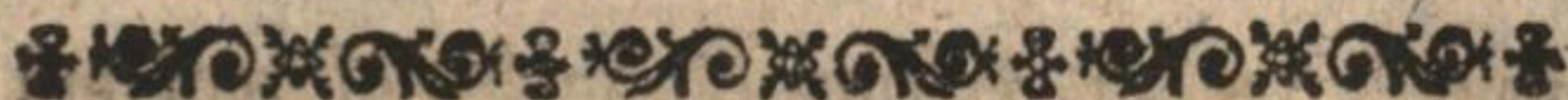
nadpanycj nebudje do wiecznoszje, dofelj my
jemu budjemy jene zyte weselie.

Spiwane by:

Dy; ja na to pschindu, da mi subi so bojosz, srost
a schitko; ja mot Jehnjatko! sajnd; na mojim i bozu slu-
tym weselom a psched twojim, Jehnio! stroschtnym wo-
bleczom.

Pschie

Pschidatſk

Bjoch ryczow

sa dzieczi Boze we tej Diaspora.

Ta prienja Rycz,

Kiz wele stow dzieczom Bozim djerzana je na
dzen teho wopomnjenja teho Augspurgskeho
Wosnacza ton 25. Junj 1758.

Moji Bratsja a kotry! ja zu wam ton
dzensnischi Text tych dzieczi saſo
spomnicz:

Kedzbujcze, kaſ wy postuchacze.
Luc. 8, 18.

Dyz wam ta gmejna nieschto wot
swojeho muza poweda,

A zu wam to smolom prajicz, we czim wascha
kedzblitwoſz wobstacz dyrbi, dyz wy tu gmejnu
slyschicze powedacz wot swojeho muza, kiz teisch
wasch muz, a, wosebi sa tu Diaspora, niz
K 3 iene

jeno sa ton lud, kiž romadzi bydli, ale wosebni
 tejšch sa te dzieczi Bože, kiž tu a tam rospro-
 schene su, wumreł je, tač deri jako sa tu gmeja-
 nu, kotruž won se swojej hegen krju dobył je,
 so won jich po času a zwar ton prawy čas
 moł romadu pschines; do swojej drugej woczera-
 nie, kotraž snadžuju me tym swiezi neje.
 Dyz wam da ta gmejna taklej wot teho gmejn-
 steho muža poweda; da posłuchajcje na teho
 muža. A schroz wy składniki wot teje mužiny
 słyschicje, to pscheposłuchajcje snadž nenadžuju.
 Daicje jeno wasche jenicke horiladanie wostacj
 na teho muža, kotryž was lubował a so žant
 sa was podał je.

Drudny dyr jedyn handwerski wottrocjk wohn-
 each wostane, kiž na wandrowanie je wojšchoł:
 ale te wotpoladanie tych młodženow je, deri
 swuczeni jako domoj pschindž a so žynjez. Tač
 može tejšch jako niechto wot tej diaspora me tej
 gmejni wišajo wostacj, dyž won cjełni aby du-
 chomni dale nemože, aby sa jeho parschonu te
 pomokanie je a ta mudros; Boža runi wohn
 jeho je mienita; a to dyrbi so potom tejšch wo-
 pokasacj. Ale ton swuknemy kod teho sbožnika
 to neje se swojej Diaspora, se swojimi wokolo
 sežadžanymi dzieczimi, so woni tu a tam na
 jenej romadzi dyrbja romadzi žedžicj. Woni
 dyrbja te žrkwie, (dy bychu tejšch rajke byle,
 kiž te meno maja, so su žime, a su mordke)
 psched tym žytem sasmerdženjom swarnowacj a
 tu

tu kwilu te niekotre mena tam bydź, kotrež won snaje, kotrež won menuje a swojemu Wotzei poweda, na kotrychž go ta swjata Trojiza romadzi wešeli, (kotrychž ton muž tych duschom priotk stala jako swoje snamenja a runjosie we tym swieezi) kotrymž go ton Wotz sa wotza podata, kotrychž ton swjaty Duch sdarami reni wobdarja, na kotrychž ta žyła weš, to žyłe miesto, skajkimiž tejšch woczami je, lada a nydom we wutrobi to swietsenie precž neše: to su jeho ludžo, budža tejšch wostacž. Boni budža dzieczi Bože menowani. Matth. 5, 9.

Te šwierne dzieczi Bože we tej Diaspora maja storo wjazy wot teho, jako schizy Pilgarjo. Za žyt radši jedyn Diaspora Bur bydž jako jedyn Pohanom pošok. Pšchetož jedyn brate a jena šotra we tej Diaspora, Eiž šwiernaj staj, do gmejny necženetaj, swoje sastojnsto nesažpitaj ale na swoim blaču wostanetaj a na tym hacž do posleneho mieknjenja swietsitaj, schtož wieritaj, taj budžetaj snim kodzicž we biekej draszi, we šewenju Žanowym 3, 4.

A won je nieschto wot nich prajiš, schtož hewaš po jeho pošnacžu neje a schtož won tym štužomnikam wot teje pilgersteje a biergarsteje Drty šjauni wottrefne. Boni su to hodni praji won. Šastužba a dostojnosž je jene žadne romadu seindženie stej kwalbu pšched Bohom; ale wot swojeje Diaspora je won šam prajiš: wona je svojich biełych drastom hodna.

Za tejšch poł a poł wiem, cžehodla? jedyn
 prawy bratr a šotra we tym wokolo rošycju
 po kraju, jena Jesus Butroba šredža we tym
 šwieczi, je ton najwetschi Martyrarij. Wona
 by pschezo rada kludu žyła, do tych pschitwar-
 ſow teho Kneša. Wona ma jenu wetschu mysl
 wot teho, hacž ta wiež je, a myšli šej: to šu
 te nebeša na ſemi. Teho šbožnika dla paš wo-
 na tejšch šo ſmine tych nebešow na ſemi. A
 jeje šrotke wobšanšnenie je:

Dy by tejšch to te nebeša na ſemi byłe, dyž
 jeno jeho mam, šhto rodžu ja wo te nebeša,
 ja zu tešame tejšch šapriečž, šajž ja tu ſemnju
 šapriet šym. Pšchetož won je rad widži, šo
 ja woštanu, džež ja šym a moje šwietšenie
 tejšch beš šłowa wotpołožu. Duž šteju a
 šodžu ja beš tymi ludžimi, džešam a čžierju
 hošpodarštko, šajž teži drušy ludžo, jeno šo
 mi šwocjom, še štokpom a še škutšow widža,
 šo moja dušča štej jeho čženetaj romadži a šo
 won mi šchitke te šiturgije, kiž pola šromadžif-
 ny parowaež dyrbu, wošebi džež. Mi je
 došž, ša ja teho martry muža pšched wocžo-
 maj miečž možu.

To je wošebni wašče wuštajenie, wašče Evan-
 gelion: Won je wam wopraudži blišchi jašo je
 šhtu wot prophetow aby widžerjow štyšchi.

Tehodla nemožu to tejšch čžerpicž, dyž te roš-
 džełenie beš tej Šmejnu a Diaspora, beš
 gmejn blašami a tymi, kiž we želtach bydla, to
 je,

je, bez tymi ryczeremi teho sbožnika sredža we tym swieczy, do teho stajaja, so teži posleni lože a bole frej je maja, swoje dzieczi nerodnišo hori cjanu, we mandželstki niedžen po czieli žiwu su a jich frejni ludžo so wiazy po neružičnych wierzach woladować moja, jako we tej gmejni a we jich Chorach so stało by. Boh to nedaj! Dny, pschi prawej wutrobny nadži cziestosz, wiestosz, schwarnosz a moczie teho budobja swohnkach niedžen nusne je; da je to pola tej Diaspora nusne. Kaž wele woczow neda daju na was! Kojžda krocjel, kiž wy cžinicje, kojžde hubow wottewrenie budže wopomnene. Ze bydom palaze swiezy psched tym stołom wobswieča was tejšch a ladaja sa tym, hač wy tejšch tych bielych drastow hodui budjecje; a potom waschi sušodži, teži dobrocži a teži pschecžikni, haj tejšch niekotsi waschich wuczerjow ladaju na was.

A wy dnrbicje wopokasacž, so jedyn sbožnik je, a so won swami je, niž jeno jeho we wutrobi cžuež, wot jeho bliskosje racž a spietacž, ale jemu tejšch dziełacž, spacž a wachowacž a wasche wobydlenie lubosne cžiniež, so by won was flejšig wopyttował a schtuž kwam pschindje, wot jeho bliskosje a pola was bycža nieschco pntnył a loscht ktemu krdnył, so ta rjanosz tajkich bynow tym cžlowikam wot jeho rjanosje jene neružeknene cžuežie by dała.

To dyrbicŕe wy steho narouŕnnyŕ, dyŕ want
 ta gmejna wot wascheho muŕa poweda; niŕ,
 so wy wasche zyrŕwie wopuŕŕyŕyŕ a wobndlerjo
 wot gmejnblaŕow a biergarjo pola naŕ wordo-
 wacŕ dyrbicŕe, ale jeha pilgarjo pŕŕes tu ton-
 cŕaŕ, kiŕ na tym blaŕu swojehŕ podroŕniŕta ŕu,
 ŕŕtoŕ we starym testamencŕi ŕierŕŕtojo Boŕi,
 a we nowym testamencŕi dŕieŕŕi boŕe menowani
 budŕa, te nieŕotre mena, na ŕotreŕ won ŕo
 ŕpuŕŕyŕa, ŕotreŕ won ŕej ŕwoŕŕŕewenjom a
 ŕŕeŕŕenjom ŕe ŕwojeje ŕwjateje wuŕoŕoŕŕie wobla-
 duje, ŕotrymŕ won, dyŕ tam poladuja, bliŕe
 je, jaŕo ŕej to myŕla; woŕo ŕaneŕŕ jeno ma,
 ty bliŕta wutroba! ale ta duŕŕa cŕuje, ŕaŕ
 ŕtobu Sabbath ma.

Za druha Rycž,

ton 2. Džen Febr. 1756. Džeržana.

Za nebudu pšhestacž, hacž jich
 praudosž sestradža jako jasnosž
 a jich sbožo so hori jako lampa.
 Jes. 62, 1.

Twojeho cžlowistka ransche sera.

Za najwetscha wiernosž je bes schtrnŕta ta,
 so jedyn teho sbožnika wotwoladanie,
 schitke cžlowste stworenje sbožne scžinicž,
 prawi sapschinne, a temu cžlowstemu
 stworenju na te najliepsche pšchipowedži, so jene
 prjotksacžie je: woni dyrbja sbožni bydž a
 wostacž do wiecznosžie; a to „scho pšhes
 „teho wohlu, fiž je miecž žysche, so woni niesch
 „to sbožne wordowacž dyrbja;„ so te prjotk
 sacžie žane home prjotksacžie wostake neje, ale
 teho sbožnika Jeho wierny pšchichod do cžieka,
 Jeho cžlowistka ransche sera, a te weczorn Jeho
 žmercžie, taj dwaj waznaj cžakaj bykaj staj,
 Džej te prjotksacžie a ta nada so staj dokon
 jataj.

Jehodla

Tehodla su šitke postajenja jeno teho waschnja wucžinenja. Jedyn Zaposchtot, jedyn swietš teho Zehnjatka, pyta cžlowekow duschie: a dyž won jenu cžlowstu duschu nadejndže; da je jeho praschenie: hacž ta cžlowsta duscha duchowne srosymenja dostala je? hacž wona ma wuschy kštyšchenju? a schtož wona sšyšhecž nemže, hacž wona to na jene waschnie czuczž može. Pšchetož wono neby deri byto, dofelž tčži naturšy ludžo, kšemplej, tčži niemi, pšches schelke zejchi, poskasowanja a waschnja, šej bešobu powedžicž wšdža, schtož woni zedža, dy by ton swjaty duch a Jeho posli tejšch bes šłowa šo kšrosymenju dacž nemoli.

Wono pšhindže, kajž je prajene, jeno na to wohn, hacž jedyn cžlowek duchowne srosymenja ma. Žadyn cžlowek nebudže po jeho šbotnym bycžu praschany: ale džež pšchistup a wuschy namekane, džež duchowne srosymenie a czuczžie pytnene budže; da je jenemu scho jene, wot kajkeje Orty cžlowekow, wot kajkeje Zyrkwie ton cžlowek je, a kajke won meno ma, po swojej wieri. Jedyn prieduje tym ludžom ton Catechismus sa te cžlowšte stworenje: „kotrnyž je, so by schiem cžlowekam pomhane byto, a „woni kposnacžu teje wiernosžie pšchischli,“ I Tim. 2, 4. Kotrnyž tehodla kajž jena jasnosž a kajž jene štonžo we swojej možy hori sejšchot; kiž tehodla kajž jena lampa šo sahorit; kotrnyž tehodla
dla

Dla ta ranischa wiesda wurdowak; kotryž temu swietej te trajaje swietko pschines je, a tehodla ton poslieni weczorny blysk dat je we swojim mrenju, so to jena sa wostata žkrieczka bydž dyrbi, kiz skoro tu skoro tam klampi a kswietku budje. „Ja sym pschischot, so bych jedyn „wohen sapalik na semi: ale ja mam so predy „dacž chežicž stej burrowej chčeniju; a kak ty „schni mi je, hacž to dofontane budje!“, Luc. 12, 49. 50. Ze byczie, we kotrymž my so niest namekam, je te: to Evangelion priedowacž schemu stworenju a pschewietseni bydž, ton sbojnič je sobu we tym, a dječ nam ton est wotrewreny budje, a my skrobkosž krcženju mamy, tam je ton swjaty duch predy huzon pobyl, a je nam pucz a cžier do wutroby nuž pschihottowak. To je ta sakožka mysl, na kotrejž ja djeržecž a wot kotrej ja moje žiwne dny wostupicž nebudu: „pokajcže Jeho dječzi a skutk jeho rukow „knemu“, Jes. 45, 11. we ežimž te prjotksacžie pschedewschieni cžasami ležalo je, sbojnych cžinicž.

Dy by jedyn Turka, jedyn pschibohow skuzomnik, jedyn žid aby Kscheszjan, schizy schtyrio, nicžo wot Džeho newedžili: Da ma snadž ton jedyn wjazw sahanwertowanja wotteho jako ton druhi. Dnyž woni pak we jenej biertylschkundži Jeho meno menowacž slyscha, a žemu swoju wutrobu dadža; Da woni wotteje kameje biertyla

biertyšchtundy hew to pišaja, so psches Zeho
 Freirofleczie Zeho hegen šu a tu jeniczyn sbožnych
 ežinjazu wuczbu maja. Pšcherož šhitke bludy
 wot teho sałowka wadaja tedom precz kajž schup-
 piyny. Wone žane miesto a kuczik sanje nemo-
 stane, dzej bychy šo djeržecz moše: te swietko
 šo pscheczischezi, a ta wiernos; die pschewšcho.
 Wono jeno na tym wiša, so šo jedyn do Zeho
 rukow dopuschezi, so Zemu swoju wutrobu
 podawa.

Dyž ton sbožnik pschindže, a jedyn je tudy
 se swojej wutrobu; da neje na žane nimohiczie
 špomnieniu. Tudy je moja wutroba, tudy
 šym ja! wotmolwenie: tudy je twój sbožnik,
 te pscheczestko šMim, ton nebeski lošcht je spo-
 cžann. Tu je moja kuda rieschna wutroba!
 wotmolwenie: tu šu tejšch Zeho krawne žono-
 wanja a te wujednanie sawšhitke riechi.

To nas Geschwistarjow pschesjene cžini we
 žylym swieczi: „šhitke mena, kiž do njeho wie-
 „ricž budža, schiyn kori, kiž bes sabudženja šchi-
 „žej liesu, scho, schtož do Zeho krawneho pschi-
 „krycja šo kajž rieschnik potajicž je: „ taš, so
 jena kojžda duscha, nech je wona we Constan-
 tinopoli, Lizaboni, OstIndiskej, we Enbawi
 abn Herrnhuczi, jena taš blisko knemu, taš
 wele prawo na Dieho ma, jašo ta driha; kajž
 borsy wonaj bešobu porycžataj a šo woblada-
 waj

waj staj, a ta duscha Zemu blisko pschischta
je.

Pschetoz kaj dotho Won jadyn satozk a ja-
dyn ruhni newie; da Won jenej duschi to pschir-
dzi neczini a kwobczeznoszie, so Won wot nej
nieschto zadacz dyrbjak. Jeho zadania rychtuja
so kojzdy czas po tym pomyslenju jich snuzkneho.
Won rospowozja a je tak spoczina, psches tot
zply swiet, so tym duscham tedom niczo tak
bliske neje, so jedyn synk psched jich wuschi, a
jene wonenie psched jich wutrobu pschindze wot
zimenja a sboznoszie, wot krowie, wot Zehnjecza
krowie a saskuznych bylrow. A dnj wenej tedy
sastaranie, a nieschto pyttaze, nieschto zadaze a
nieschto kude na duchu je: to kwata jeno se swo-
jej wutrobu knemu, kajkaz je, bewscheho wu-
pyschenja a pschikrowanja, a pokazuje so, kaj-
kaz je: „smi me sa lubo, kajki tczi tu dawani
so.“

Duz je jeno moje wintschowanie, so my, kuz
my ichu skladnosz mainy, jenajku wiernosz sty-
schecz, a jenajki satozk wot tej wiezy krowdnyej,
na jane waschnie so wot teje myslie pschinesz nes-
dany: Won, jeno Won? O so bych ja Jeho
miecz a knemu pschindz mot! mot ja so jeno
Jeho drasty dotknycz! O so by moje wofo,
moje jadnik wofo, dy bych tejsch sto tausend
milow wot Njeho byt, jeno runi wohn na
Njeho

Njeho wobrocžene byto! te by pschemsche
mrocželie a nebeša so pschemamato a me Zeho
wutrobi czujazeho sezinito, ja moł bycz, dzež
bych žyt.

Dyž jeno to tu je, da wie Won je hužon namo-
kacž. My netrebamy žanu rejžu tehodla cziniež,
aby do nebeš tehodla stpicž. Ze to nascha wutroba
šej myslita; da steji Won psched tej wutrobu: je
to nasch ert wuprajit; da je Won we tym ercži
tam. Rom. 10, 8. A tam mamy to pyttacž a
namkacž a je pschitym wostajicž sawsche swoje
žiwenie.

Schitke druhe waschnja wuczinenja, jako:
tu a tam bydlicž, te sapschimnenje a jene druhe
wobpschijecze miecž; nejšu ta wicz; ale to šu
waschnja, schikowanja, a kajž to ta Augspurska
Confesion wupraji, wobpschijecza, kiž wjazy
aby mene ložkosje a spodobnosje maja.

Dokelž my pał wiemy, so te neložkosje, ne-
spodobnosje a braschnosja jeno sa tu ton czas
šu a stym šamym jedyn konž maja, we tym
wotomiefnenju, dyž jedyn sbliedne we Zeho ru-
koniaj a flini, a š Gmejni czene, dzež won šem
je, a wiczni wostane: da je to jedyn wierny
troscht a pošylnienie, a jedyn došahazy grund, šo
spoštojecž pschecžito schitke te wufadzaje pomyslens-
ja: dy bych ja tu a tam był! dy bych ja to a druhe
mieł!

niek! pschetož jedyn ma Jeho, „my smy stworeni
 „ktemu, we rukach ležecž Zemu, „ Col. 1, 16.
 jedyn wie, dže won scho sem krydne, schitko
 wot Džeho.

Rajkež stworenie to jenemu da; to je jenemu je
 najko. Dž te Rapaki temu Eliabej klieb wot
 Boha pschinešli su; da je to jemu kojždy čas lube
 byte. Dž Won nam jeno pschezo bliski je! Dž
 nascha dušcha so jeno wot Džeho nesabudži, nero-
 sprošchi a nesajndže sa jenu stožpu! „Nech moja
 „dušcha stwojeju kodžitaj romadži.„ To je to ksa-
 tožkej postajenie nascheje wuczby: „smi ty nas
 „schudžom sobu, wot twojeho žtoba hew hacž do
 „tej Liturgie twojeho sbliednenja, twojeho krej-
 „roslecja na kschju, a hacž do tej Liturgie, dž ty
 „tvojej ruzy a twoj bož kposlienemu mohlej po ka-
 „sacž budžesch žktemu swietej.„ Dž nietk jenemu
 tu kwilu ton čas kusjicž dołhi budže a te towarstko
 jenemu so nelubi, we kotrymž won so naineča; da
 won sej myšli: ton muž tolla nebudže wotpoczjo-
 wacž, hacž Won moju wiež konzej nepschinesež,
 hacž ja Jeho ert, woczi lubosne, a czieto franene,
 kiz moje dowierenie a woczom wokscherwenie, sej
 sbliška wobladuju, sche rany (kajž jedyn bratr aby
 kotra sHerrnhutha) wokschuju.

Spiwane by:

Za starok we tym wobsteji, so by Won kobjd'ho
 wobebi tak kobjdy dien sej na bol sak psches wološenie
 šhan'bowak.

Za

Ta czecza Krcz,

Ma Zutry pondzelu 1760 ton 7 April, džeržana
we Herrnhutcji.

Spiwane by:

Ta duscha Krcža swecz was fej kjenej duschi a tejšch
duschej, te czieto sa was scanene nech kojždy džer was
žonuje.

Dokelž ja rietko šladnosž mam, stymilej
lubymy Geschwistaremi rycžecž: da
dyrbu ja pschežo wošebne wiežy jim
prjotk nesž, kiž mi najbole na wutrobi
lejža; a to potrechi Kojždymohl tu Diaspora
šamu. Ta wulka wiež, wot kotrejž ja moje
posnacžie we tym kierlišchu wot tej Diaspora
cziniš šym, ma schelake we šebi a nastupa jich
wele. Tčži Anachoretojo šuscheja tejšch ktemu:
to šu težišami bratšja steje Šmejny, kiž tu a
tam, we jenym miesži aby wšy šami lutsy šu a
bydla, kšlužbi tych duschow, kotrymž wono
wo teho sbožnika czinicž je. To nejšu paš tčži,
kotrychž ja hegentlich stym šlowom, Diaspora,
mienju: ale stym je runiwohn to mienene, ščtož
tudy we kraju taš rieka: te towarštrwa šew-
schelkich štronow; Cant. 8, 13. Kiž kędžbuja
te hubene wowzy, kajž ton Propheta praji,
kiž na teho Pastyrja ladaja Zach. 11, 11. a

L 2

Kotrymž

Kotrymž my wot jeneho cjaŕa k druhemu tudy
postužicž te weŕelie mamy.

Ze najwosŕebniŕŕe wotpoladanie, kotrež ton
sbožnik swami ma, je, so by ta dobra wiera,
we kotrež wy stejicze, nesahinyta, a ni, scho
Gmejni wordowato, to je, na Gmejn- blacki
sczenene nebyto; so ŕo te dŕieczi bože taŕ žyli ro-
madu nesescjanu, so by ta ŕol pšes to steje se-
mie nepšehiŕŕta.

Pšetoz ŕchitke te kraleŕŕta a krajie, dŕež ŕo
te dobre duŕhie romadu sczanyte a po 20, 30
lietach wot ŕo ŕame saŕo saŕŕŕŕe ŕu, pšes
Dombicze, rostork, wotpanenie a ŕhelke dru-
he ŕkladnoŕŕja, maja ŕo niŕŕ na te najhubeni-
ŕhe. Pšetoz dokež te wierŕ ŕoro ŕcho ŕubite
ŕu, ŕchtož ŕo hieŕŕŕŕen ŕeliež a ŕhmaŕne cŕinicž
možeŕŕe: da je ŕhelka ŕhula, we kotrež tolla
wiernoŕŕ bie, a taŕ wele, so jedyn pŕŕi nej ŕbožny
bydž možeŕŕe, žyli saŕŕŕŕta we tajŕich krajach.
A tam nenameŕka jedyn da niežo hacž bratrow a
luty ŕwiet, aby jene žyli napsheczimne Laodicaa,
ŕiž, woshe teho neroŕomneho ŕdacja wot ŕo
ŕameho, žadyn ŕlied wot jenej Gmejny Krysta
nepoŕaje. Ton luty ŕwiet nima ŕoro žane ŕro-
ŕymenie wjazŕ, ŕchto wiera je. To je ŕhaŕ taŕ
wele ŕa teho ŕbožnika saŕo deli dŕietane kŕŕŕodŕi.
Pšetoz predŕ by hieŕŕŕŕen Žeho meno meno-
wane; wono bie ŕŕeri možno, nieŕchto wot
njeho powedŕicž, ŕdopusheczenja. Wonu dŕŕ-
beŕŕe teŕŕŕ drudŕ nieŕchto wot Žeho martry,
ŕaŕŕužby

fastužby a czerpenja prjotk pschindž, nech wono tejšch hieschežen tač mačo bie. Alle to budže nyž dom scho žyli sabyte a wono budže na Njeho liedom wjazy spomnene.

Dže temu napschecziko jena Diaspora je, dyž te dzieczi Bože we tych wošadach wošorožyte wostanu, we tešlej wšy 20, we tamnej 10, we tej 6 aby tejšch jeno 2, da nemože lochžy jedyn Priedar na tu kletku pschindž, wone jemu te niekotre dzieczi Bože nuzpanu, kotrež we jeho wošadzi bydla. A dy by won teho lubeho sbožnika hewač psches 6 mohlow nemenowač; da menuje won Jeho jich dla dyr 600 mohlow: dy by won wot Jeho czerpenja a smerczie melcžak hač žejichemu pjatkej; da rycži won nietk Pobjdy miešaz kmenschemu jedynmohl wotteho; najsprijotšy dyž ton priedar a te žyřkwtne dzieczi, wot teje Orty, Dobri pscheczelo wostanu, a ni dy kšwadži nepschindu; dyž te dzieczi Bože teho rosoma wužitaju, so šo wone nawsche možne wajchne pod jeho cžesnosž, (jeho Šampt a službu) šhibuja, so woni tym mužam, kiž te słowo na tych ludži maja, kiž rycžecž dyrbja, a na kotrychž jich rycžach tač wele lejjane je pola tych kudnych ludži, šterie cžesž a lubosž, jako sažpenie nacžinja. Wone wabja jich Edobremu, a budža jim jich žaha sa te nady šchřiečki. Temu napschecziko dyž woni šo romadži rybuja Pajž dwaj klepanaj kamenu a wono pschetrechi to šwiečenie jeneho bratra 10 mohlow tamnych jich;

jich; wone bypaja so sto schkrieczi wot nich, predy hacz 10 wot priedarja pšhindu: da su to tolla scho jeno nemuzitne smuzenja, kiž so do loffta rofejndu, bes niekajkeho wotpoladanja a wuzitka. Wosche teho dyrbi jedyn jeno sa wieste postajicž, jeli so we wotpoladanju jeneje Drty ludži, teho sbožnika Jeho žyta mysl je, so jedyn jich žonowacž, jim deriežinicž, jich lubowacž a sa nich prošnež dyrbi, jeli won sa jene dziecjo swojeho nebeskeho Wotza płacžicž ze: da je to wot šaunych wučerjom wierne, šara wele poladanjom, kotrež ja niěk šitke tak powedacž nemožu.

To bie sobu te wuttupenie teje predawšcheje Diaspora pšhed 20, 30 lietami. Aprienjemu frajlich a pšhedewšchiemi wierzami, so ta prawa krmie wuežba Boža hiesčežen besnimi nebie: ale smolom sa tym bie potom ta druha wina, jich wobrocžowanie, jich šudžajy duch, a te nadbiehanja, škotrymž woni tych wobčežowachu, kotřiž k služomnikam Božim a k wučerjam we tej žyrkwi postajeni a to koždymohl 9 bes 10 po wiestym rošoni tejšch biechu.

Wone su te Diaspory sa te najčimnische strony jene wulke swietko. Woni su we jenej wiestej strani dwojny tak wele jich po waschimi kodži, jako ton sbožničk temu Eliagej we swojim ludu šnajomnych sežini. 1 Kral. 19, 18. Woni bydla we jenym habyn niž jara wulkim fraju; ale tych wele ludži a rycžow dla tolla rošpruše-
ni.

ni. Teži su ta wina, so to Evangelion we tej najčimowischej cziemnoszje a Barbaraj neje mołe wurodowane bydź. Bes tymi namekaju so jena romada nesnajomnych služownikow Božich, so by jedyn jenu mału Gmejnju srach pschihottowacž moł; teži bydla tam kaž hospodarjo jako Habraham, pola kotrehož Jeho duch pschindže wotporčowacž, (ja ryczu jenicžny wot naschich Geschwistarjom, kotřiž kaž Anachoretjo bes nimi su) a ton sbožnik je je hužon tak daloko pschindž dał, so woni wele wjazny nižli jedyn tausend dziełaczerjom se swojeho hegen luda maja. Alle woni wostanu we tym najšwiernischim kodu swojeje Zyrkwie; pašu so psched schiemi, tejšch tymi najmenschimi wustupenjami, kotrež jenej swobodna sczinenej wošadži podomne wohnladaju; woni so deri dopomnja teho wumienjenja teje bieteje drašty, teje dolheje sufnie, we kotrež jedyn snim, jako stym najšwiernischim Zyrkwinyin mužom swojeho cjaša, kodžicž budže; menujny, so jedyn bes tej romadu, kiž šej tak myšli, so je žywa, a je morma, jene cziče nesmasane žiwjenje wedže a tu wuczbu Božu swojeho sbožnika pschi we wschiech schtufach.

Zu dyrbu ja wam hieschežen jedyn mohl sašo spomnicž, moji Geschwistarjo: wasche žyłe wutroby sadžerjenje a wascha wiernosž we žiwjenju nejšu we najmenschim wot jeneje druheje naturn, jako nasche. Wasch sbožnik je wasch

sbožnik. Ton Martyrari sa nas, bie to tejšch
 sa was; Jeho smercz je wasche živenie; wy
 macze Jene czielo snami, wot kotrehož wy hori
 nestawacze; Jenu sasluzbu Jeho živenja sna-
 mi; wasche stawy su Boze stawy; wasche du-
 schie dyrbja potširwe bydž, kajž nasche, a schtož
 wone nejšu, wordowacž. Wasche mandželstko
 dyrbi shabyn tej šwiernoszju a czištoszju wedžene
 bydž, jako te nasche. Wasche dziecžoch hori-
 cženenie je lože. Ja tu nicžo wopake nepraju.
 Pšchetož nemoža wasche dziecži hacž do 8 a 10
 lieta pšched schiemi postorkami tač wobarnowa-
 ne bydž: da nimaja tejšch tu nusu, rieschnizy
 wordowacž, a te žyli nusne posnacžie, so we
 nich nicžo dobre nebydli, tač daložo hew hol-
 wacž, jako nasche wobarnowane wutroby: dyž
 wone (wasche dziecži) jenu wutrobu šsbožničej
 křydnu; da netrebaja wone te rieschnistko da-
 ložo pyttacž. Wasch wokoložod snimi nesmie
 tehodla habyn we najmenschim ložeje myškie
 bydž, jako nasch. Wy macze jim prijotk šwie-
 cžicž, kajž my naschim; wone nedyrbja nadwa-
 mi nicžo jako liturgiste widžicž. Pšchetož wy
 wieszje, so šycž a woracž, štot fustrowacž a
 mocžicž, pžasž a stryčowacž, schiej, waricž a
 pez, a kajkež hewač wieszje křinenu su, dyž te
 jena duscha cžini, kiž stolpu po stolpi steho šbož-
 nika duschu cžene, jej lute liturgije su. A ton
 sbožnik cžini šej jene wešeliie steho, dokež Won-
 schač we jenej radži rodženy je, tym domjazym,
 schiednyut,

schiednym, schudžomnym a snadnym wierzam
swoju czesnosz pschipowozicj.

Schtož Won we starym Testamentczi
wot templa prajit je, kiž je pschestak; to može
my nielko wot schitkich sbožnych hospodarstwow
we Duchu a we tej wiernoszi prajicj: „Zeho
„wutroba a Zeho wofo je tam schudžom, so by
„Won pošylit, kiž šytleje wutrobny na Dint
„fu.“

Ta jeniczka wierz, psched kotrejž wy so na
kedžbu sač dnyrbicze, we čimž wy niž žyli jenajzy
snami wohladacj nednyrbicze, je to stomadjenje,
a te swohnikne Smejnistko beřobu. Wy ne-
možecze so smincj, dnž wy 10 Geschwistarjo
we rořy še, so wy so lubo macze, na šebi
wiřacze; a dnž was jene wo radu prascha, aby
wy wot nich rady potrebacze, so so to stej naj-
wetschej wutrobnosju, Ženosju, šwiernosju,
a čužom stane, a frajlich dowiernišcho, jako
dnž wy stym swietom ryczicze, a spraunišcho a
hottowišcho, dokelž wy wieszje, wono pschindže
do jeneje dobreje rohlie, wono budže wobfo-
wane we jenej pieknej dobrej wutrobi: ale wy
to nednyrbicze žu dalofo wohň nahcž swohnikach.
Wy nednyrbicze waschu pscheczelnosj a wutrob-
nosj čzanemu hordženju psched tym swietom
dacž bydž. Pschetož wy nimacze žanu škad-
nosj beřobu so we twerdžišni dzeržecj. Wy
nemožecze doř na wasche domjaze kedžbowacž;
wy newieszje, kař wono we jenym kořždym domi
wohň

wohnlada; wy nemožecze psches te najhufšische wopyttowanie sa tym pschindž, schtož tu aby tam žyli neje po teho sbožnika myšli, a tolla druhim do woczom pada. Wy nemožecze sa parschonami, pola kotrych; nieschto prieki pschischto je, tač tu schtrundu ladacž. Wy nemožecze drudy predy twidžiež, hacž wono sjaune budže. Sze wy da kaž we Šimejni romadži, to je, we jenej snajomnej Ordnonzy a wobpschijecžu; da dyrbi iedyn sa teho drujeho stacž; a to nemožecze wy na šo sacž.

To je ta wina, cžehodla ja tym tač žyli sanknennym towarštam we tej Diaspora, jeli šo wone schelke wiernosija a wumienjenja snajomni predy wohn stajili nejšu, hacž wone sa poezachu, dobry nejšym. Sawiesji, dyž ton muž, jeho žona, te dzieczi, a schtož we domi je, lubowarjo Boži bydž moža, a šo bešobu swe- czi wobejndu, kaž šo wuscham sluscha, kiž do teho sbožnika wierja, kiž snim na te najšnužni- sche šenocžene šu: wjazny nežada ton sbožnik wot Diaspora Geschwistarjom; šo wy luboš bešobu macže, jene šwierne wucho sawschu škodu, tejšch wot teho wuhla swoštarka dot- knenej hubi, prawi rječecž sešobu, dyž to poža- dane budže, šo štowam ducha da a mož beš po- ruča. Ale jeno niž, šo wot was sa druhich nieschto pominacž a was winojtych cžiniež moža, cžehodla ton a ta je tač aby tač cžinili šu? Pšched schitkimi tajkimi wošebnosžjami paše
šo

So, schtož wy moźecze. To nerieka, so wy scho ste wiericž dyrbicze, schtož wot was bes wami ryczane budze; so wy na so slie smyslent budzecz; so wot tych a tamnych prajene bydž dyrbiato, woni nimaja so beřobu prawi lubo: ale wele wjažy, „na tym budze koždy posnacž, „so wy Jeho skuzomnizy sje, dyž wy luboř „beřobu macze:„ ale jeno niz wjažy wot so a na hebi sodrowane, jako kczomuž doř salořka tudy je; jeno niz niešcto tajke wot jeneho wulkeho aby maheho Zyrkwie knestta bes wami spoćzane, dofel; to kwuredženju neje. Pšchetož hacž runi ton sbožnik jenej a drugej wořadži to dat je, so woni we jenym blischim romadži swojasanju beřobu steja: da je pšchi tym ton pšchi stup tych wořnosyow, Pšarrarjow a řuřodow kwopomnenju. Pšchetož tu steja teži hewař priotkštajeni kneža sawscho a teži Geschwistario nimaja žane saantwortowanie. A ktesmu skuscha tolla teje Gmejny rořom, jene hegen wodzenie, so tych ludži łowa na iene hegen waschnie pšchihottowana je.

A to je gor jara cřiři kšapschimnenju. Pšchetož dy by jedyn prajit: moja łowa neje tař pšchihottowana; ja nimam ton Gmejny rořom; ja nemožu žanu Gmejnu regierowacž; ja newiem, schto křenemu Gmejny miestej skuscha; tehodla nemožu ja sa moju parschonu tař swjaty a tař wly bydž jako teži bratsja: to by jedyn wulki blud byt. Pšchetož teje wutroby
rořom

rosom je schudžom jenajki. Schtuž we jenej
 wšy, schtu wie dje, domoj ejene, dječ won
 šamlutki je, tam dyrbi jena tajka žyli potšwa
 ščinena duscha a hietta, jedyn temu czietu Je-
 sušowemu tak podomny tempel teho swjateho
 ducha (runi tak, kajž we tej Šmejni) na tych
 lizach teho sbožnika, na jeho schiji, rusno ro-
 seindž, ta hietta stym sornom teho nesnicza do
 swojeje stwiczi teho pschekrasnenia, do swojeje
 komorki teho dokonjenja, a ta duscha stym psche-
 czelom na te miesto tych duschot; so, dnž na
 jenym dnju tak wele Diaspora jako Šmejn
 Geschwistarjow pschindu, žane rozdžielenie bes-
 nimi czinene nebudje, aniz we tym waschnju
 teho wotwołanja, aniz powitanja, aniz we
 tym pschichodnym wužitanju, aniz we žanej
 sbožnoszi, kotruž jena duscha teho Žehnjatka
 docžakaež ma.

Šmejny Geschwistarjo a Diaspora Geschwi-
 starjo neštu je, kiž te mudre a nemudre knežny
 na dwiemaj konjomaj priotk stajaja. Tajke
 myslie nedyrbja sbliska a šdaloka nuzpuszczene
 bydž. Ale jedyn Diaspora cžlowek budje djer-
 žany, jako jedyn ptaczek, kotrehož ton sbožnik
 do tej kletki šadžił je, so by Žemu tam splewał;
 kajž jedyn kusł šelie, kiž na ton blecžek wot kne-
 sowej semie wužytny je, so by kuscžicž šelił; kajž
 jedyn hosž na semi; kajž jena sbožna roža wot
 knesa; kajž jena swieža (hacž runi šajpena we
 tych woczach tych hordnych) kiž šo pali a swiecži.
 A na

A na tym romadzi wisanju stym sbožnikom,
stym mužom tych dusechow, sieho swjatej cłow-
stej parschonu, dyrbi pola was tak swierni a
cziszi dzeržane bydž, jako pola nas, so žane je-
dyn sežipeny wost daloko preež wot Njeho ne-
wostane, a so Won husto locht krydne kjenemu
domjazemu wopyttanju.

To by da to bylo, lube wutroby, schtož ja
Wam tonmohl prajicž miejach.

Spiwane by:

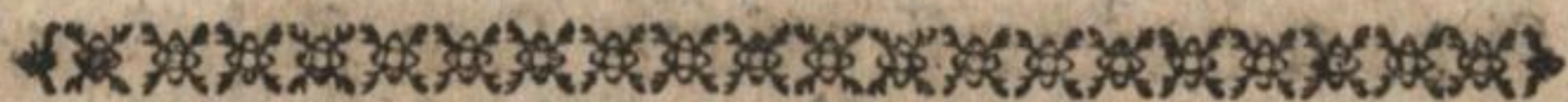
Diaspora Mjim wekela, cžin, schtož teži spriostso
pschistusch; mosch ty schto dobre, cžin je da, iubosne
woko je tejšch sda.

Boh, swjaty Ducho, troštarjo, cžin ton lud mye
sticž jenako, so by won piekni pomaku prawi swuknyk
bydž sbožny tu.

Da dyrbja teži, kiž cžieschni su, smercž pschipotow
dacž knesowu; na to so pschinnay ja ruki a wjiny domoj
romadzi.

Jedyn

Pedyn Kierlich wot teje Diaspora tych dzie-
czi Božich, kotsiž so snami modla ktemu
menu nascheho Knesa Jesom Krysta na wschiech
swojich blakach. (1 Cor. 1, 2.)

Teje, Božo! Kwalmny, teži, Jesu! Džakni
smny; Tak deri, so Kryst Boži ty a schit-
kich wiernych sbožnik by; Jak tejšch žytemu
człowistku jich štednari psches so sežobu.

So sa lud wumre na šchizu a doby schelku
weš šchesjanskú, Tolla ni; wjazy sa Šmejnu
tych dzieczi, kiž romadžu by, Jak sa te dzieczi
dostojne, kiž by po swieczi rožyte.

Cješ; Bohu sa Diasporam, kiž šiewi so niel-
tu a tam, Kiž Dobru šel sa semju ma, je hodna
scheho cješjenja. Nech štworicjel stym' duscha-
mi sa wschu prozu so wofšewi.

Sa jeho smerež mu pschinesze dzieczi, kajž
rožu naranie. Amen!

Dyž šwiernych wučerjow wam da; bdža
žonowani swožoka; dy bychu ton puč
nesnali, byscheže jim na njon pomhali.

2. Dyž pschežo wufnu Žandželo; cžehodla
tejšch niž priedarjo, sehač da was Jesu nutyr-
nos; knajliebschim Žyrtwie dziežom rož.

3. Kiž Knesa cžieto wudžtela (nech je tejšch
ruka neswjata) a dadža wam je š' swohlnošju, by
pomozni wam kwešelu.

4. Ton

4. Ton sbožnik, kiž to sapłacja, dnj schtu
Wam wodu kpicju da; ton wie ho tym teisch
djakowacz, kiž wam ton Kelch b'dja podawacz.

5. Dnj jedyn Zyrkej we wšy ma, radsi hacž
won ju wopuschcja, cjeszi a sweczi won ton dom;
da nebdje tam wohn sKrystušom.

6. Gmejny, kiž žiwe byle su, nielk mordte,
bliske kporabu, te sdžeržicze wy nesnite, hacž
wodnych saho do nich dje.

7. Zwerdži djerži stat Jesuša, hacž ho wot
swojej Zyrkwe da. A sda ho mu schto neprawi,
to do wucha rad nepraji;

8. Na miesto teho poweda smercž teho kiž ho
sa nas da, kiž schitke wiezy stworik jo, poł rycjo
poł pak plakajo.

9. Dnj cjaš b'dje ksapłacjenju pschidž a
Gmejny b'dja ho sromadžicž a palmy dostacz
martyrjo, kiž kwoporej su dali ho;

10. Da woła kudnik wutrobow: wy džleczi
pojeje nietko jow, „Kiž sredja swieta mostasch-
„cje a moju smercž tam kwalescheje.

11. „Stupeže bliže wy swietkojo kiž žane
„druhe snamenjo nimacze, hacž te wot Knesa,
„dnj was šej tašlej na boš sa.

12. „Hospodarjo kajž Habraham, džež jeho
„Duch wotpočny šam, džež was te stoncžko
„wobswieczi; šje kbietej draszi dostojni.

13. Pschetož schtuž schelk'ho wešela a sbož-
nosže ho jeho dla a teho sboža pomine, kiž Bo-
žim domam wiadomne;

14. 21

14. A to sluteje swiernoszje; tym Bozi Duch
da slubenie: so sknesom kodza na semi tej no
wej a su dostojni.

15. Poj Wotza lube Stadlescho, swiet te-
be mačo hodny jo, tolla mu reni czinesche, kajz
wot Wotza to widzesche.

16. To dze. A kojzdy lubi rad tu schtundu
sa swoj biety schat, a dziesche stymi we bykach,
kiz maja Palmy we rušach.

17. Diaspora! snim weseka, dzi, cjin, kajz
won tezi pschikasa, a swiecz kajz swieza swietej
so, won je teze stajit sa to scho.

18. Schaf tebi je dosz wiadomne kaf mačo
tebi wottendje, penk studjen, žorto wolija, na
woženju holwacz, sa wschiech da.

19. Duž twoje schkrieczki slecza sche po jeho
cheženju rošyte a ty frydnesch to swietsenie, so
czinesche, schtož možno bie.

20. Ty dobra wiesz!* ach nestuch so; ton
sbožnik byj teže wokoto; ton Wotz tu hul sport
sa semju; Duch płodž ju; Zandž'lo sdjerzje
ju; Boh daj, ey nu! * (Luc. 14, 34.)

